திராவிடப் பொழில்

திராவிட ஆய்விதழ்

DRAVIDA POZHIL

October - December 2023 Quarterly

The Journal of Dravidian Studies

திராவிடப் பொழில்
திராவிட ஆய்விதழ்
DRAVIDA POZHIL
The Journal of Dravidian Studies
October- December 2023 Quarterly Vol. 3, Issue 4

Patron
Dr. K.Veeramani
Chancellor

Editorial Board
Prof. **Dr. M. Naganathan**
Prof. **Dr. P. Jagadeesan**
Prof. **Dr. P. Kalimuthu**
Prof. **Dr. Sp. Thinnappan**
Prof. **Dr. Nam. Srinivasan**
Prof. **Dr. Kannabiran Ravishankar**
Dr. V. Neru
Dr. Soma Ilangovan

Published by
Centre of Excellence for Periyar Thought
Periyar Maniammai Institute of Science and Technology
(Deemed to be University)
Vallam, Thanjavur - 613403
Tamil Nadu, India.

Language
Bi-lingual

Single Issue (India)	Rs.200/-
Annual Subscription (India)	Rs.800/-
Single Issue (International)	$15
Annual Subscription (International)	$50

Designed & Printed at:
PMIST Press
Vallam, Thanjavur - 613403
Tamil Nadu, India.

Tel: (91) 98401 32684
Email: *dravidapozhil@pmu.edu*

Visit our Website at
dravidapozhil.pmu.edu

1. **Names of the Nation - A Comparative Study** 07
Prof. Kannabiran Ravishankar (KRS)

2. சுயமரியாதை இயக்கம் முன்வைத்த சுயமரியாதைத் திருமணங்கள் 47
முனைவர். ச. ஜீவானந்தம்

3. செக்கார் வணிகச் சமூகம் – ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை ... 55
முனைவர். நாக. கணேசன்

4. கலைஞர் நூற்றாண்டு நூலகம் – சமூகநீதிப் பார்வையில் ஓர் அறிமுகம் 69
முனைவர். வா. நேரு

5. பெரியாரின் அறிவியல் தொலைநோக்கு 81
பேரா. மு. கசுத்தூரிபாய்

Who are the Dravidians?

It is a fact that the term Dravidians and Nagas are merely two different names for the same people. The Nagas were a very ancient people. It must also be remembered that the Nagas were in no way an aboriginal or uncivilised people. Not only did the Naga people occupy a high cultural level but history shows that they ruled a good part of India.

The word Dravida is the name of language of the people and does not denote the race of the people. Nagas was a racial or cultural name and Dravida was their linguistic name.

Thus the Dasas are the same as the Nagas and the Nagas are the same as the Dravidians. In other words what we can say about the races of India is that there have been at the most only two races in the field, the Aryans and the Nagas.

(Dr. Babasaheb Ambedkar Writings and Speeches: Vol.7 -
The Untouchables? Part III, Chapter VII)

Prof. Dr. B.R. AMBEDKAR, M.A., M.Sc., Ph.D., D.Sc.

Hon'ble Minister (1st Minister) of Law and Justice, Union Of India (1947-51).
Minister of Labour in Viceroy's Executive Council (1942-46).
Chairman of the Constitution Drafting Committee -
Constituent Assembly of India (1946-50).
Member of Parliament - Rajya Sabha for Bombay State (1952-56).

ஆசிரியர் குழுவின் முகவுரை

சமூகநீதியும் அறிவுத்தேடலும் ஒருங்கே திகழும் திராவிடப் பொழில் வாசகர்களுக்கு, வணக்கம்!

தமிழ்நாட்டின் சமூகவெளியில் இனமானம், பகுத்தறிவு, சமூகநீதி எனும் முப்பரிமாணங்களைக் களப்பொருண்மை ஆக்கிக் காட்டிய பெருஞ்சக்தியாளர் - தந்தை பெரியாரின் பிறந்தநாளைத் (செப் 17) தொடர்ந்து இவ்விதழ் வெளிவருகின்றது.

இதுவே இவ்வாண்டின் இறுதி இதழ். அடுத்த ஆண்டில் (2024) 'திராவிடப் பொழில்' ஆய்விதழ், தனது 4ஆம் ஆண்டில் அடியெடுத்து வைக்க இருக்கின்றது. இதுகாறும் 12 காலாண்டிதழ்களின் வாயிலாக, 64 ஆய்வுத் தாள்களைப் பதிப்பித்துள்ளோம்.

- **சமூகநீதி**
- **வரலாறு**
- **மொழியியல்**
- **இலக்கியம்**
- **கல்வி**
- **பெண்ணியம்**
- **பகுத்தறிவு**
- **அறிவியல்**
- **சட்டம்**
- **தொழிற்சங்கம்**
- **திரைக்கலை**

என்று பல்வேறு பொருண்மைகளில் இவ்விதழ்கள் வெளிவந்துள்ளன. அறிவுப்புலத்தில் வெகுவாகப் பேசப்பட்டும், மீளாய்வு செய்யப்பட்டும், துறைச் சீராய்வு நிகழ்த்தப்பட்டும் உள்ளன. இந்தக் கல்விப் பயணத்தில், எம்முடன் கூடவே பயணித்து, பங்களித்து, பின்னூட்டம் நல்கி, திராவிடக் கல்விச் செழுமையைச் சிறப்பித்த வாசகர்களாகிய உங்களுக்குத் தான் எமது முதற்கண் அன்பும் நன்றியும் உரித்து!

வைக்கம் போராட்ட நூற்றாண்டு & கலைஞர் நூற்றாண்டு எனும் இருபெருச் சிறப்புடைய இவ்வாண்டில், மற்றுமொரு சிறப்பாக, இவ்வாண்டுக்கான "தகைசால் தமிழர்" விருதினை நம் பல்கலைக்கழக வேந்தரும், திராவிடர் கழகத் தலைவருமான ஆசிரியர் கி. வீரமணி அவர்கட்குத் தமிழ்நாடு அரசு வழங்கிப் பெருஞ்சிறப்புச் செய்துள்ளது. ஆசிரியருக்கும், பெரியார் மாணாக்கர்கள் அனைவருக்கும் எமது வாழ்த்துகள்.

இவ்விதழ், 5 ஆய்வுக் கட்டுரைகளைத் தாங்கி வெளிவருகின்றது.

1. தேசப் பெயர்கள் - ஒப்பாய்வு
2. சுயமரியாதை இயக்கம் முன்வைத்த சுயமரியாதைத் திருமணங்கள்
3. செக்கார் வணிகச் சமூகம் - ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை
4. கலைஞர் நூற்றாண்டு நூலகம் - சமூகநீதிப் பார்வையில் ஓர் அறிமுகம்
5. பெரியாரின் அறிவியல் தொலைநோக்கு

திராவிடப் புலமையைச் செதுக்கும் இந்த இடையறாக் கல்விப் பயணத்தில் தொடர்ந்து பயணிப்போம். ஆய்வுக் கட்டுரைகளை வாசித்து, உங்கள் கல்விப் புலத்திலும் நட்புப் புலத்திலும் நலமே பகிர்ந்து மகிழ்க!

ஆசிரியர் குழு

பேரா. முனைவர். மு. நாகநாதன்
பேரா. முனைவர். பெ. ஜெகதீசன்
பேரா. முனைவர். ப. காளிமுத்து
பேரா. முனைவர். சுப. திண்ணப்பன்
பேரா. முனைவர். நம். சீனிவாசன்
பேரா. முனைவர். கண்ணபிரான் இரவிசங்கர்
முனைவர். வா. நேரு
மரு. சோம. இளங்கோவன்

Preface from the Editors

To our Dravida Pozhil Readers – who shine in the dual pursuit of Knowledge & Social Justice, Vanakkam!

The 3-Dimensions: Self-Respect, Rationality & Social Justice have been successfully enabled in the Social Landscape of Tamil Nadu, under the aegis of Periyar. This issue blossoms as a sequel to Periyar's Birthday (Sep 17).

This is the last issue of this year. In the Next Year (2024), Dravida Pozhil is stepping into its 4th successful year. Thus far, via 12 quarterly issues, we have published 64 Research Papers.

- Social Justice
- History
- Linguistics
- Literature
- Education
- Feminism
- Rationality
- Scientific Thinking
- Law
- Trade Union
- Arts & Cinema

- are some of the research domains wherein these papers have blossomed. Our Research Papers have been widely discussed in the Academia, re-researched at various levels and have been peer reviewed as well. In this continuous Journey of Education, Readers like you have been travelling with us, contributing and providing feedback all along, and honing the skills of Dravidian Intelligentsia. To You Readers - our foremost love & thanks.

This year is the Dual Centenary Year of Vaikom Struggle & Kalaignar Karunanidhi. Adding more festive spirit to these celebrations, the Tamil Nadu Government has bestowed the prestigious "takaicāl tamiḻar" (Thagaisal Thamizhar – Distinguished Tamiḻar) Award upon our University Chancellor and President of the Dravidar Kazhagam – Aasiriyar K. Veeramani. Congratulations to our Aasiriyar & all the Students of Periyar.

This issue of Dravida Pozhil features 5 Papers.

1. Names of the Nation - A Comparative Study
2. Self-Respect Marriages advocated by the Self-Respect Movement
3. A Historical Perspective of the Chekkaar (Oil-Pressing) Community
4. Kalaignar Centenary Library – An Introduction from Social Justice standpoint
5. Periyar's Farsightedness on Science

In this journey of Dravidian Education, we will continue our research mission. Please do read these research papers and share them with your peers and friends, widely. Thanks.

The Board of Editors

Prof. Dr. M. Naganathan
Prof. Dr. P. Jagadeesan
Prof. Dr. P. Kalimuthu
Prof. Dr. Sp. Thinnappan
Prof. Dr. Nam. Srinivasan
Prof. Dr. Kannabiran Ravishankar
Dr. V. Neru
Dr. Soma Ilangovan

Names of the Nation - A Comparative Study

Prof. Kannabiran Ravishankar (KRS)

(Professeor adjoint - Littératures comparée (tamoul), Université de Paris, France)

Abstract:

Article 1 of the Constitution of India starts with the clause: "India, that is Bharat, shall be a Union of States". The formal name of the country is 'Republic of India', but has been addressed by the common name: 'India' - both locally and globally. The name 'India' has been in existence from the time of its independence, and even many centuries before independence - in the vast annals of time and history.

However, the word 'Bharat' has also been in vogue for a very long time - albeit only at a local level, and not on a global scale. Locally, the formal title: 'Republic of India' is translated as 'Bhārat Gaṇarājya'.

Many assume that the word 'India' is foreign-born, and only the word 'Bharat' is locally-rooted. They also tend to think that 'India' is rooted in English or historically from Latin & Greek, whereas 'Bharat' is rooted in Hindi or historically from Sanskrit & Prakrit.

This paper critically examines the above-mentioned curious case of India vs. Bharat. It inquires on both the names, from various source materials in multiple fields: history, linguistics, archaeology, geography, literature, inscriptions, religious mythology, astrology & various other epistemic segments.

Even though the word 'India' seems to stem from ancient Koine Greek'Ινδία, it is actually an exonym of the endonym 'Síndhu' (सिन्धु) - a term for the river in the Indus basin. This paper explains the universal concept of Endonym & Exonym, and asserts that Exonyms arising out of pronunciation difficulties are not 'foreign origin'. The words - 'Hindu', 'Hindus', 'Indus', 'Indos', 'Indica', 'India' - are all mere phonetic derivations of the Toponym 'Sindhu' – which is the root word.

If unknowingly some may dislike the word 'India' as foreign-born, the same can be said of the word 'Bhāratam' - which is also a derivation from Indo-Iranian & Indo-European roots.

Going back to the roots, this paper establishes the etymological root of 'Bhāratam' as: bhara / bharata* (meaning 'to carry / to bear') - which exists across many Indo-Iranian languages like Persian & Avestan. Sanskrit language too, borrows aptly from that bharata* root (भरतम् / भारतम्)*

and names Agni (Fire God) as 'Bharata' - one who 'carries / bears' offerings in the fire sacrifice - from earthly mortals to heavenly gods. Adi Sankara attests to the same in his Bṛhadāraṇyaka Bhāṣya. The same root bharata cognates with Iranian & European words like b^hárati, burdan, burden and barada. Hence, similar to the word 'India', the word 'Bharat' may also be construed as 'foreign origin' (Iranian root).*

This paper further dwells upon the Pre-Vedic 'Bharata Tribes' and their migration from the North West to Eastern Gangetic Plains. It touches upon tribal passages from Rig Veda, the wars waged by Bharata Tribes (Dāśarājñá yuddham), Tribe migration, Emergence of the early Kuru Kingdom & Bharata Varsha, References from Mahabharata on Lunar Dynasty kings – Dushyanta & Bharata, and the Jain Religious reference on Bharata Chakravartin - the son of 1st Preceptor (Tirthankara) Rishabha Natha.

The omission of South India from Bharata Varsha may surprise many, but attested by texts like Manu Smriti and lines from the Hathigumpha Inscription. This paper reads from the said inscription of the 1st century BCE, and other empirical evidences & geographical manuscripts. Finally, the paper briefly touches upon the Constituent Assembly debate on the draft of Article 1 ("India, that is Bharat") in the Indian Constitution and the eventual Vote. The Drafting Committee Chairman, Dr. B.R. Ambedkar's wisdom prevailed, and both the names were adopted as Names of the Nation.

Such an anthropological & historical review would clear the air, and help in the true understanding of both the words: 'India' & 'Bharat' - used to signify a great subcontinent, its people & the society - that has been culturally diverse across many centuries of world history.

Keywords:

India, Bharat, Linguistics, Endonym, Exonym, Toponym, Prakrit, Sanskrit, Persian, Greek, Indo Aryan, Iranian, Vedic Tribes, Jainism, Buddhism, Vedas, Puranas, Sindhu, Hindu, Hindus, Indus, Indos, Bhāratam, bhara, bharata, b^hárati, b^héreti, burdan, burden, barada, Bharata Varsha, Bharata Kanda, Jambu Dvipa, Rig Veda, Manu Smriti, Mahabharata, Agni, Bharata Sarvadamana, Bharata Chakravartin, Rishabha Natha, Kuru Kingdom, Hathigumpha Inscription, Hindustan, Constitution of India, Constituent Assembly, Indology, Epistemology, Etymology, Anthropology, Ethnography.

What's in a name?

Names of great Entities have always been a treasure trove for scholars and commoners across the world. The Oxford Pocket Dictionary of Current English gives the meaning of the word 'Name': "A word or set of words - by which a person, animal, place, or thing is known, addressed, or referred to".[1]

Earthly Entities did not have a name to start with. In the process of Evolution, such entities matured naturally over time. However, Human Evolution has been a fascinating journey than many other species. Because, it is only with the humans - the need for language arose, and with that language - the need for names arose.

The world contains many interlinked lives – both human and others. But, the word ‘language’ is associated mainly with human faculties. The word ‘language’ derives from the Latin word ‘lingua’ meaning ‘tongue’.[2] However, there are also other systems like the sign language, which do not involve the tongue.

It is very difficult to trace the first intelligent life on Earth, and likewise it is impossible to trace the first language on Earth. From the single-celled ocean life to the complex human life, human evolution didn’t start from a single town. Hence, language too didn’t evolve from a single town. However, many languages of the world are grouped into **‘language families’** and their ‘regional descent’ traced from a common ‘proto-language’ using scientific methods.

Humans as they evolved, figured out the need for language. They also figured out the need for addressing themselves and other objects around them, using that language. Thus, names are tied strongly to a language, its region and culture. Such ties are often helpful to linguistic scholars, in ascertaining the etymological roots of these names. Not only scholars, but common people too - of those regions and cultures, find an **emotional connect** in such ancient names, as it links them to their ancient roots.

So, even though the great bard Shakespeare may sing in his play - Romeo and Juliet [3], “What's in a name? That which we call a rose, by any other name, would smell just as sweet” - names are very much relevant, revered, romanticized and remain emotionally connected.

Background of the word - India:

Article 1 of the Indian Constitution starts with the clause: **“India, that is Bharat, shall be a Union of States”.** [4] The Preamble of the Constitution also starts with the immortal words: **“We, the People of India”.** [5] Along with the word ‘India’, the word ‘Bharat’ too has been in vogue for a very long time - to denote the country and the subcontinent, albeit only at a local level and not on a global scale.

The Constitution of India is the Supreme Law of Indian Union, and Article 1 defines the Name and Territory of the Nation. It was adopted by the Constituent Assembly on 26 Nov 1949 and became effective on 26 Jan 1950. The formal name of the country is **‘Republic of India’** - which is a sovereign state and a nation. It has been commonly addressed by the word: ‘India’ - both locally and globally.

Thus, the name ‘India’ has been documented officially and has been in existence - from the time of its Constitution. But, the name ‘India’ has also been in vogue - many centuries before the Constitution came into effect, in the great annals of world history. ‘India’ has been the name that instilled patriotism, during the times of its independence from colonial powers.

Sarojini Naidu (aptly called the ‘Nightingale of India’ by Mahatma Gandhi) was a great Indian Poetess who also led the freedom march: Dharasana Salt Satyagraha, in Gandhi’s absence. She sang the soul-stirring poem: **The Gift of *India*** [6] in which she specifically addresses the Country as ‘India’ and pays tribute to its Martyrs.

This poem was written in 1915 during the freedom struggle.

Vallathol Narayana Menon, the Malayalam Maha Kavi was an ardent Nationalist Poet as well. In fact, he rejected

Bharathiyar explicitly invokes the word 'India' in many of his patriotic poems. In his famous poem: pārata camutāyam, he asserts the name 'India' [10] - 3 times in a row, blesses the country, calls its people as 'Indians' and

(Fig. 1 – The Patriotic Magazine 'India' edited by Bharathiyar) [9]

the Royal Honor bestowed upon him by the British, during the visit of Prince of Wales. Such was his passion for the freedom struggle, he wrote **'*India*yude Karachil'** [7] (ഇന്ത്യയുടെ കരച്ചിൽ) meaning **'The Cry of India'** – wherein he explicitly uses the word 'India' in the local language Malayalam.

The Grand Poet (Maha Kavi) of Tamil, **Subramania Bharati (Bharathiyar)** edited a patriotic weekly magazine named **'India'**[8] against the British rule. In fact, Bharati had to escape to Pondicherry - which was then under the French rule and publish the magazine from there. In 1909, the colonial British Government banned the magazine. Nevertheless, 'India' continued to be published from Pondicherry evoking patriotic fervour among freedom fighters and people of the country.

advocates equality of all the people in India. (teciya kītaṅkaḷ - 17)

எல்லாரும் அமரநிலை எய்தும்நன் முறையை
இந்தியா உலகிற் களிக்கும் - ஆம்
இந்தியா உலகிற் களிக்கும் - ஆம் ஆம்
இந்தியா உலகிற் களிக்கும் - வாழ்க!

(Everyone attaining Immortal state, that

India will bestow upon the World – Yes

India will bestow upon the World – Yes, Yes

India will bestow upon the World – Long Live!)

எல்லாரும் ஓர்குலம், எல்லாரும் ஓரினம்,
எல்லாரும் *இந்திய* மக்கள்,
எல்லாரும் ஓர்நிறை, எல்லோரும் ஓர்விலை,
எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர் - வாழ்க!

(All are one clan, All are one tribe,

All are ***Indian People***,

All are of equal weight, All pay equal price

All are the Kings of this Country – Long Live!)

The National Poet goes a step further and 'declares' the name of the Country as 'India'[11] and asserts that the name 'India' is as important as one's eyes. (teciya kītaṅkaḷ-12)

திறமிக்க நல்வயிரச் சீர்திகழும் மேனி
அறமிக்க சிந்தை அறிவு – பிறநலங்கள்
எண்ணற் றனபெறுவார் 'இந்தியா' என்ற
நின்றன்
கண்ணொத்த பேருரைத்தக் கால்.

(Able and strong like diamond - good body,

Virtue filled mind and knowledge - more merit,

Innumerable one will achieve - if thy **Name *India***

As precious as the Eye, if they utter that name)

Bharathiyar even blesses Mahatma Gandhi – his successor in the freedom struggle, by singing that: under Gandhi's new leadership and non-violent methods like Civil Disobedience (to the British Government), the Country of 'India' [12] will attain glory and the World will live without enmity. (teciya kītaṅkaḷ - 41, vāḻka nī ĕmmāṉ, Mahatma Gandhi Panchakam).

நெருங்கிய பயன்சேர் ஒத்துழை யாமை
நெறியினால் இந்தியா விற்கு
வருங்கதி கண்டு பகைத்தொழில் மறந்து
வையகம் வாழ்கநல் லறத்தே!
(வாழ்க நீ எம்மான்)

(Benefits nearing in, by Civil Disobedience

This method will usher to ***India***

Results be seen, Enmity forgotten

The World let live in Virtue,

Hail to you, My Man – Gandhi!)

Thus, the word 'India' has been immortalized in many local languages of the Country via patriotic Songs & Literature. In spite of all these anti-colonial outpourings, some people think that: the name 'India' itself is colonial. They automatically assume that: this name 'India' had been given by foreign powers.

It might be because, the other word for the country: 'Bharat' - which also has been in vogue for a long time, is considered as a native name by such people. They assume that the word 'India' is foreign-born, and only the word 'Bharat' is locally grown. But, is that really the case? Let's explore further.

The case of Endonym & Exonym:

Some people today tend to think that: the word 'India' is rooted in English or historically from Latin & Greek, whereas the word 'Bharat' is rooted in Hindi or historically from Sanskrit & Prakrit. They jump to the conclusion that the word 'India' was imposed upon us, by colonial powers. But, even our own Sanskrit Language denotes the country of Greece as 'Yavana'. So, are we also colonial? Did we impose our names on the native Greek People? To understand and alleviate this dichotomy, one should understand the concept of Endonym & Exonym in Linguistics. [13]

• **Endonym** is a name used inside the communities - to designate their own entities.

• **Exonym** is a name used outside the communities - to designate the native entities.

All over the world, each language has unique phonetics - that sometimes makes it impossible to render native names in other languages. In such cases, a close approximation is attempted.

• Zhōngguó is endonym, **China** is exonym

• Farsi is endonym, **Persian** is exonym

• Ionian (Ἴωνες/Greek) is endonym, **Yavanam** is exonym

• Kedah (Malaysia) is endonym, Kaṭāram is exonym

• Jaú (Java) is endonym, **Cāvakam** is exonym

• Naggavāram is endonym, Nicobar is exonym

• Mālatīvu is endonym, Maldives is exonym

Because of complexities in ethnic groups, their culture, language & pronunciation - all native words (Endonym) may not be exactly carried over, to non-native groups. In such cases, a closest approximation to the native word may be employed. Such Exonyms may be classified as follows:

• #1 **Cognate Exonyms** – that only differ slightly, in pronunciation or writing conventions

• #2 **Exonyms from different roots** – but roots of the same native language

• #3 **Exonyms that are translated** – completely differing from the native language.

For example: Paris is pronounced as Pari (without the 'S') in native French. But in English, it is pronounced with the 'S'. On a reverse note, London is pronounced fully (with the ending 'N') in native English. But in French, it is pronounced as Londres (without the 'N'). Hence, this is the case of Category #1 Cognate Exonym - only slightly differing in pronunciation, but the native word is not at all compromised.

Many languages of the world employ this method - to suit words from a different native, to their own pronunciation. Even if the word coexists in foreign language, its CORE is only in the native language.

The word 'India' is in this Category #1. The Tamil word 'Dravidam' is also in the same category. Unable to pronounce the Retroflex Approximant 'ழ' zha in the word 'Thamizh', it is approximated to Thramidam/ Dravidam) in North Indian & World languages. Such words still signify the native entity - only varying lightly in pronunciation. Such words (Cognate Exonyms) are not at all considered foreign. [14]

There are other words, which completely differ from the native word. Those words are considered foreign, based on the degree of differentiation. (Categories #2 & #3).

#2. For example: the native word 'Greek' is denoted as 'Yavana' in both Sanskrit & Tamil. Though both words look completely different, they both are from the same native culture only. The word 'Yavana' is a close approximation to the native word 'Ionia' [15] – an ancient tribe in Greek Isles. (Homer, Iliad - Book XIII, Line 685). Whereas, the word 'Greek' is also from the native word

'Graikós' [16] – yet another tribe in the same Greek Isles. So, the word 'Yavana' is of Category #2 – different root, but rooted in the same native culture. Hence, this is not considered as a foreign word.

#3. Another example: is that of the native word 'Nederland' (Dutch). But in French, it is called 'Pays-Bas' [17] which means low-land. (because much of the Netherlands is a low-lying country below sea level). The native Dutch word 'Neder' has been translated into French word 'Bas' (meaning: low). And, the native Dutch word 'land' has been translated into French word 'Pays' (meaning: country). In this case, the **whole native word has been translated and transformed into a non-native word. Hence, this is considered as a foreign word.** (completely differing from the native language).

Also, the Indian state of Manipur is actually called as **'Kangleipak'** in the native Meitei language [134]. But, that native name was Sanskritized to **'Manipur'** in the latter days – without any reference or translation of the native name. Such names are considered foreign as well, and we ourselves in India have carried out such name changes.

With the above understanding of Endonym & Exonym in Linguistics, it would be now easy to adjudge: Is the word 'India' - a Cognate Exonym or completely a Foreign Word?

Is the word 'India' uniquely Indian?

Even though the word 'India' seems to stem from ancient Koine Greek Ἰνδία, it is only an exonym of the endonym: 'Síndhu' (सिन्धु) - a native word for the river in the Indus basin. [18]

And, this word 'Sindhu' didn't go to the Greeks directly. It went via our own language families: **Indo-Aryan & Indo-Iranian.** The Old Persian & Avestan languages are closely related to Vedic Sanskrit in lexicon & grammar. [19] The book: **'An Avestan grammar in comparison with Sanskrit'** is a great resource on this subject of comparative linguistics.

The word 'Sindhu' literally means a body of water (lake, stream, river or ocean). Since Goddess Lakshmi is said to have been born (risen) from the Milky Ocean, one of her many names is derived as Sindhu + ja = Sindhuja (सिन्धुजा). [20] Lord Krishna is addressed as 'Karuna + Sindhu' - meaning: Ocean of Mercy. (he krsna, karuna-sindho, dina-bandho, jagat-pate).

Although any body of water is generally termed as 'Sindhu', the River in the Indus basin was specifically named as 'Sindhu' in the early Vedic period. The Rig Veda talks extensively about this river. (Rig Veda: Mandala 10, Sukta 75, Riks 1 & 2 – The Rivers) [21]

पर सप्त-सप्त तरेधा हि चक्रमुः परस्र्त्वरीणामति सिन्धुरोजसा

पर ते.अरदद वरुणो यातवे पथः सिन्धो यद वाजानभ्यद्रवस्त्वम

pra sapta-sapta tredhā hi cakramuḥ - prasṛtvarīṇāmati sindhurojasā

pra te.aradad varuṇo yātave pathaḥ - sindho yad vājānabhyadravastvam

(Rivers have come forward triply, seven and seven. The **Sindhu** in might surpasses all the streams that flow.

Varuṇa cut the channels for thy forward course. O **Sindhu,** when thou ran on to win the race.)

termed as ‘Sapta Sindhu’ in the Vedas, is called ‘Hapta Hindu’ in Zend Avesta [25] - because of the *s > h Proto-Iranian sound

Particular of the statue base with the cartouche of Maka people (second from the left) (Perrot J. ed., The palace of Darius at Susa, London 2013: fig. 289)

The statue of Darius I (Perrot J. ed., The palace of Darius at Susa, London 2013: fig. 262)

(Fig. 2 – India (Sindhu Basin) notated as ‘Hindu’ (marked in red) in the Statue of Darius I) [24]

This word ‘Sindhu’ in Vedic Sanskrit was pronounced as the word ‘Hindu’ in Old Persian. This Proto-Iranian sound change *s > h occurred between 850–600 BCE, according to the Tamil-Sanskrit scholar Asko Parpola. [22] The very first occurrence of the word 'Hindu' is found in the **6th Century BCE inscription of the Old Persian King, Darius I.**

King Darius used that term 'Hindus' to denote the region & people of Sindhu basin. In the statue of Darius found at Susa, Iran (now located at the National Museum of Iran - Tehran), there is a list of territories portrayed on the statue’s base - in hieroglyphic text. Among many other territories of the ancient kingdom, India (Indus - Sindhu Basin) is listed as 'Hindus'. (h-n-d-w□-y | Hi^{n}dūš).[23]

Thus, the River Sindhu became River Hindus in Indo-Iranian. The Sindhu region change as seen earlier. King Darius not only records the Sindhu (Hindu) territory, but also many other regions like the Greek territory in Asia Minor. The **Greek explorer, Scylax** is presumed to have sailed on the Sindhu (Hindu) river at the request of the Persian **King, Darius I.** This is where - the Greek connection comes in, and the native name Sindhu/Hindus gets pronounced in Greek as Indos/India.

The renowned Greek Historian, Herodotus records the Sindhu River travel of Scylax [26] in his work ‘Histories’. Even the famed Greek Geographer Strabo mentions about Scylax [27] in his work ‘Geography’. Scylax would have passed on the local name of Sindhu/Hindus, to the ancient Greek Region as Indos. Again, Ionian (Yavana) dialect of the Greeks did not pronounce the starting *h sounds. So, Darius I’s version of Hindus became Indos (Ἰνδός).

Thus, the native name of Sindhu became Hindus in Persian, and then Indos in Greek.[28]

All other stems like: Indoi (plural form), Indike (adjective) arose from Sindhu/ Hindus/ Indos. Later it became Indía in Koine Greek, India in Latin, Inde in French, Indie in Old English, and India in Modern English. If you notice, a**ll these names are mere pronunciation-variations (Cognate Exonym). They all point to Rig Vedic root Sindhu/Hindu. Mere pronunciation changes will NOT make a Vedic root foreign.**

Even 'Bharat' is pronounced differently in Indian languages. Siñôt in Jharkhand's Santali language, and Bhārôt in Assamese, Bengali & Konkani. Will these pronunciation differences make 'Bharat' foreign?

The words - 'Hindu', 'Hindus', 'Indus', 'Indos', 'Indica', 'India' - are all just phonetic derivations of the Sanskrit Toponym 'Sindhu' – which is the root word. The term 'Hindu' at that point of time in history, did not refer to a religion, and only used as an ethno-geographical term.

Hence, the Rig Vedic root-word pronounced as 'India' - is native, and not at all foreign.

The word 'India' has represented the progression of native culture - from the Sindhu (Indus) Valley to multiple regions in the subcontinent that we see today. Indeed, it has been a long journey, but a native journey. If, some may dislike this word 'India' as foreign, the same can be said of the word 'Bharat' too - which is also a derivation from Iranian & European roots. We will examine the root structure of the word 'Bhāratam' in the upcoming sections of this paper.

Background of the word - Bhāratam:

The word: 'Bharatam/Bhaaratam' (भरतम्/भारतम्) means 'Carry/Bear' [29] and consequentially denotes **Agni** - the God of Fire [30]. (Refer: Vaman Shivram Apte, Sanskrit - English Dictionary, 1890).

Since Agni is personified as the 'Carrier' of offerings to Devas (Heavenly Gods), via various fire sacrifices (Yagna) - he is addressed by the epithet: bharataḥ (भरतः) or 'bhārata' (भारत) [31]. Bhaarata is an extension (vṛddhi) of the word Bharata. Both denote Agni.

The Fire-god Agni is also addressed by another term: Havya vāhana, meaning: one who carries sacrificial ghee. Thus, Agni is considered a **Carrier** from humans to gods and mediating between them [32]. (Rig Veda: 1-12-2). Sanskrit roots **bhr* & bhara*** mean: **to carry / to bear.** The word 'bhaaram' consequentially denotes bearing/burden. (bhaaram is NOT a Tamil word, chumai is the actual Tamil word).

The Scholar-Saint, Adi Sankara [33] in his work: Śaṅkara Bṛhadāraṇyaka Bhāṣya (Commentary on Yajur Vedic Upanishad) records the meaning of word 'bhārata'. He explains how food offered in the Agnihotra fire sacrifice is **carried/borne** by Agni, and transferred to the Dyu loka (Heaven). 'puruṣo vā agnir bhārata, tasmin netasmin agnau, devā annaṃ juhvati' – meaning: "Oh man, offer food in this fire. Agni bears & carries it to Devas in the heaven". So, the word **'Bhārata' denotes Carrier/Bearer.**

Even the word **'Bhārati'** denotes the female form of Agni. The great commentator on the Vedas - Sāyaṇācārya also attests to this, in his commentary on Rig Veda Saṃhitā (1-188-8). 'bharataḥ ādityaḥ tasya, sambandhinī bhāratī' – meaning: the female relationship of Agni & Sun is Bharati.

Again, Bharati is also a 'Carrier/Bearer' of Agni's light. Only later, in the shift from Vedas to Puranas - the epithet 'Bharati' meaning Light (and hence Knowledge), was transferred to Goddess Sarasvati. In the Vedic Age, Sarasvati herself was NOT a Goddess of Knowledge. She was only Saras + Vati, meaning Water + Living – a River Goddess, in an apparent personification of the River Sarasvati.

Is the word 'Bhārat' uniquely Indian?

Today, even though we have the tendency to tag the word 'Bhārat' as Sanskrit, it belongs to Prakrit as well and denotes the same meaning in Prakrit language. Pali Text Society records the following in its Pali-English dictionary [34] on the word 'Bhārat'.

- In Pali language, it is **bharata** (bharena – to bear)
- In Sauraseni Prakrit, it is **bharada**
- In Maharastri Prakrit, it is **bharatï**

In fact, **European & Iranian languages also have the same words - bhara* & Bharata* meaning 'to carry / to bear'.** The word 'bharata' cognates with many languages in the Indo-Aryan language family. Dictionaries of Etymology attest to this linguistic data.

Sanskrit & Iranian share many features. We already saw that the Old Iranian language, Avestan has a close relationship with Vedic Sanskrit - with respect to Grammar & Lexicon. If you read the following lines both in Sanskrit & Avestan, you may be surprised to note a striking similarity.

Sanskrit (Devanagari): तम अमावन्तं यजातम् | शूराम धामसु शवष्ठिम्

Sanskrit (Romanized): tám ámavantam yajatám | śūram dhāmasu śáviṣṭham [35]

Avestan (Romanized): təm amanvantəm yazatəm | sūrəm dāmōhu səvištəm [36]

Meaning: The darkness of the new moon is sacrificed | Liquor is buried in the shrines

Thus, Indo-Iranian & Indo-Aryan language families share some language structures. A systematic comparison with Vedic Sanskrit, is of much assistance in determining Avestan grammatical forms.

From the Comparative Dictionaries of Indo-Aryan languages [37] & the Sanskrit-English Dictionary (Etymologically and Philologically Arranged), the languages listed below contain the word **Bharata*:**

- In proto-Indo-Iranian, bharata is b^hárati[38]
- In proto-Indo-European, it is b^héreti [39]
- In Avestan (ancient Iranian, related to Vedic Sanskrit), it is baraiti
- In Persian language, it is buɾdan
- In Arabic language, it is barada
- In Gothic (extinct Germanic language), it is bairan (to bear)
- In Latin, bhara- and Bharata cognate with fero & porto

• In German, it is gebären (to bear)

• In English language, bhara*/bharata cognates with bear/burden

• Even in the new global auxiliary language Esperanto, Bharata cognates with Barato

Thus, one can clearly see that the Indian word: Bhārat cognates with many other languages in Indo-Aryan, Indo-Iranian & Indo-European language families – that too, with the same meaning & context. It will dispel the misconception that many of us have, that 'Bhārat' is uniquely Indian. It's really not the case. Linguistics offer a much deeper perspective than layman tendencies and assumptions.

Now, are we going to say: **since the word 'Bhārat' is in Indo-Iranian, Persian, German & foreign languages, the word 'Bhārat' is a foreign word?**

No. The word 'Bhārat' (bhara* & Bharata*) is a proto-word. It is common in the language family. Since both Sanskrit & Prakrit belong to Indo-Aryan language family, such proto-words are shared across languages. That does not stop us from our native roots. The Rig Vedic word 'Bhāratam' is very much ours. On the same lines, the word **'India'** too is very much ours. Just because the Rig Vedic word 'Sindhu/Hindus' was pronounced a bit differently as 'Indos/ India' - does NOT make it foreign. The roots are Vedic.

So far, we dwelt on the root word of 'Bharat' and studied its meaning (Carry/ Bear) from Vedas. Next, let's examine from the same Vedas - how it also came to denote the Early Tribes of India.

The Early Tribes - Bharatas:

In the early Vedic period, there existed an Indo-Aryan Tribe by the name 'Bharatas'[40] near the mythical River Sarasvati. (In the current-day context, it is identified as Haraxvati River or Helmand-Arghandab River in Afghanistan region. Some others identify it as Ghaggar-Hakra river, but that would lead to problems, since Ghaggar-Hakra had dried up much before the Rig Vedic period).

This Tribe is well attested in the 1st Mandala of Rig Veda. (1-112-14 & 1-116-18). [41] **It was these nomadic tribes - who moved through the Hindu Kush mountains (Khyber Pass) and the Five Rivers of Punjab - finally settled on the Gangetic Plains.** The culmination of this eastward migration is the eventual establishment of Kuru Kingdom – of which the latter-day Mahabharata speaks on the genealogy from Kuru to Shantanu to Kauravas & Pandavas.

As we saw earlier, the meaning of the word 'Bharata' is Carrier. As these tribes carried forward their Indo-Aryan culture from West to East, they came to be known as the Bharata Tribes. The word 'Bharata' has its origins in Indo-Aryan & Indo-Iranian, signifying 'bearers / carriers'. Prof. Michael Witzel of Harvard University records this in his research paper 'Aryan and non-Aryan Names in Vedic India'. [42]

Rig Veda offers intricate details on these tribes, their nomadic migration, and the wars that they waged. (Mandala 3 by Viśvāmitra & Mandala 7 by Vasiṣṭha).[43] The renowned

Gayatri Mantra is from Mandala 3. Following is a quick chronology of the Migration. (Rig Veda: 7-18-5 to 7-18-20).

1. From the Afghanistan-Sarasvati region, the Indo-Aryan nomadic Bharata Tribes started moving through the Hindu Kush mountains under their chief Divodāsa.[44]

2. During the migration, Divodāsa defeated the native chief of the mountains – Śambara, with the help of Bharadvāja. [45]

3. The new Chief – Sudās, succeeded Divodāsa. With the help of sage Viśvāmitra, they crossed the rivers Vipāś & Śutudrī (current-day Beas and Sutlej rivers). [46]

4. But, Viśvāmitra was removed and replaced by Vasiṣṭha. Under the new Sudās - Vasiṣṭha alliance, the migrating Bharata Tribes won the Dāśarājñá yuddhá (Battle of Ten Kings). [47]

5. It was in this battle, the nomadic Bharatas won against their native enemies - by breaching a dyke on the river and drowning their opponents. [48]

6. For this victory, the Bharatas thanked Lord Indra - their patron God, with mantras written by Vasiṣṭha. [49]

7. Their eastward migration continued. On the banks of Yamuna river, the Vedic Bharata Tribes defeated the local chief Bheda. [50]

8. Thereafter, Bharatas allied with the Purus and evolved into the Kuru Kingdom. The epic Mahabharata takes over from here. It details the Kuru dynasty, of which King Bharata (son of Shakuntala & Dushyanta) was born. It is 'believed' that he rendered his name to the country. [51]

9. This newly settled region between Ganga & Yamuna rivers, would eventually be the Aryavarta - heartland of Brahminical culture. [52]

This is the anthropological narrative of the 'Early Peoples' of India as detailed in Rig Veda. The Migration of these Indo-Aryan Tribes from West to East, and their final settlement in the Gangetic plains, constitutes the seed of all future kingdoms of North India. These early Carriers / Bearers of Indo-Aryan Civilization are rightly called the

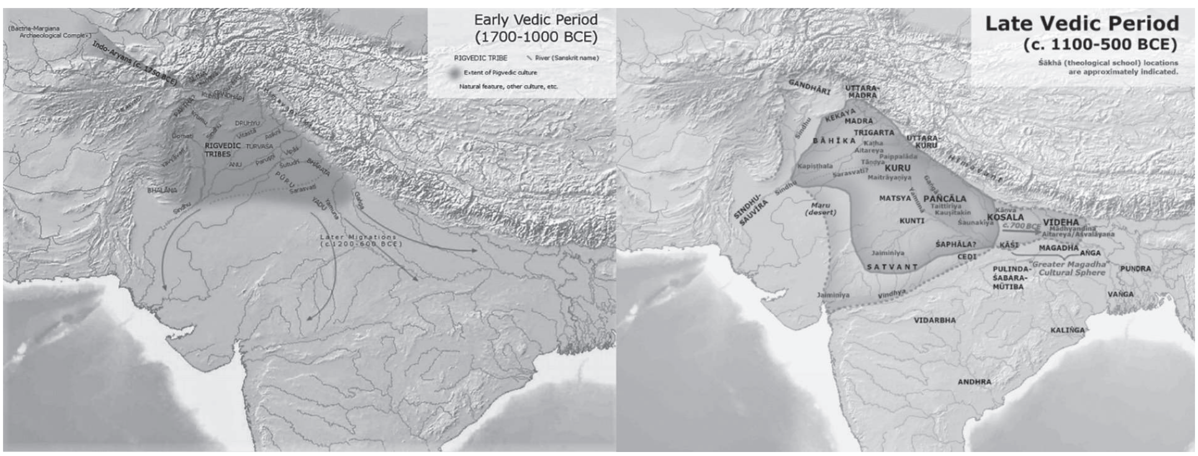

(Fig. 3 – Migration of Indo-Aryan Bharata Tribes as narrated in Rig Veda) [53]

‘Bharata’ Tribes - as we saw that: ‘Bharata’ means to Carry / Bear.

The word Bhārat / Bhāratam originates from these Early Vedic Bharata Tribes.

The ‘Bharat’ in Maha-Bharat:

Mahābhāratā is one of the two great epics of India, the other one being Rāmāyaṇa. It’s a nice classical aesthetic that **the name of the epic, contains the name of the country** – albeit, the original name of the epic was Jaya. There were 3 versions of the Mahabharata.[54]

1. **Jaya** = 8,800 verses by Veda Vyāsa
2. **Bharata** = 24,000 verses by Vaiśampāyana
3. **Mahabharata** = 100,000 verses by Ugraśrava Sauti

The chunk of Mahabharata was compiled only in the Gupta Age [55] (4th century CE). Scholars like Brockington & Van Buitenen have clearly arrived at its age - 300 BCE to 300 CE. [56] Many Versions have been written and rewritten over this period, with the final grand (Maha) version during the Gupta period.

Although the crux of the epic is the narration of events that led to the Kurukshetra War (a war between the cousins - Kauravās & Pāṇḍavas), it narrates much more than that. It gives a full story of their ancestors & descendants of Lunar Dynasty (Chandra vaṃśa) & the Kuru Clan. **In fact, it even contains an abbreviated version of the other epic - Ramayana, inside its sub chapters.**

Now, our point of interest in Mahabharata is about the word ‘Bharat’ - that today denotes the name of the country. **Many believe as a “tradition” - that the name of the country derives from the name of King Bharata,** who is the son of Shakuntala & Dushyanta - belonging to the Chandra vaṃśa clan. But nowhere in the epic, such a belief is explicitly attested.

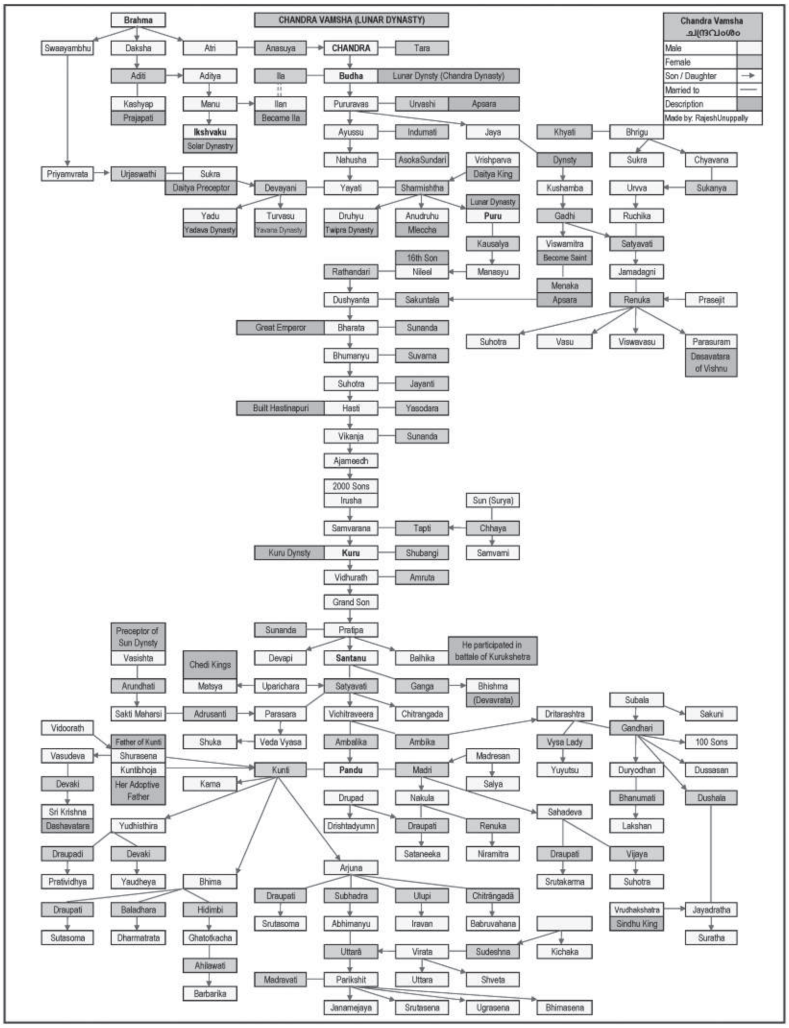

(Fig. 4 – The Family Tree of Lunar Dynasty & King Bharata comes only in the Middle) [58]

Is the Country Name ‘Bharat’ from King Bharata?

The story of King Bharata is detailed in Book 1 (Adi Parva) of Mahabharata. His given name at birth was only **‘Sarvadamana’.** [57] Only later, he is adorned with the title **‘Bharata’** and appointed as co-regent by his father Dushyanta. This is attested in the following verse. (Adi Parva – Sambhava Parva – Sec. 74).

स सर्वदमनो नाम कुमारः समपद्यत

sa sarvadamano nāma kumāraḥ samapadyata

(Let the child be named Sarvadamana - subduer of all).

Definitely, Bharata was NOT the starter of the clan. There were many others in the same dynasty before him. Ancestors to Bharata were: Pururavas, Nahusha, Yayati, Puru, Manasyu, Nileel & Dushyanta. Bharata comes only midway. His descendants were: Bhumanyu, Kuru, Anasawan, Shantanu, Bhishma, Vichitravirya, Dhritarashtra, Pandu, the 100 Kauravas and 5 Pandavas. Refer the enclosed Family Tree chart. Hence, to name a whole clan - with the name of someone who came in the middle - is a bit illogical.

Also, King Bharata was NOT a historical figure, but just a legendary figure. Mahabharata says that King Bharata ruled for 27,000 years [59] (Adi Parva - Ch. 2 - Sloka 96) and he left no region on the entire earth unconquered. This is both scientifically & historically impossible. Hence, to allude that the name for the country came from King Bharata - is not at all tenable.

It was the early Vedic Bharata Tribes, who started the clan. Hence, the words भरत खण्ड (bharata khaṇḍa), भरत वर्ष (bharata varṣa) and subsequent name of the region/ country emanates from them.

However, there is one place in the whole epic of Mahabharata - that directly talks on the name of the country deriving from Bharata.[60] But again, that is not ‘King’ Bharata, but the ‘Tribe’ Bharata. No explicit reference is made to King Bharata. In Book 6 (Bhishma Parva – Jambu Khanda Nirmana Parva – Section 9), the opening verse goes like this:

यद इदं भारतं वर्षं यत्रेदं मूर्छितं बलम

यत्रातिमात्रं लुब्धो ऽयं पुत्रो दुर्योधनो मम

yad idaṃ bhārataṃ varṣaṃ yatredaṃ mūrchitaṃ balam

yatrātimātraṃ lubdho 'yaṃ putro duryodhano mama

(Dhritarashtra said to Sanjaya:

“Tell me truly of this **Varsha** - that is **called after Bharata**

where this senseless force hath been collected, my son Duryodhana hath been so covetous?”)

To this question, Sanjaya replies with a wholesome detail of the subcontinent & region, and repeatedly invokes the term ‘Bharata’ – not alluding to King Bharata, but the Bharata Race as a whole. He even addresses Dhritarashtra as “Oh, Bharata” - implying that the whole race arose from Bharata Tribes. Hence, it is clear that the names: **bharata** khaṇḍa & bharata varṣa - are from the Bharata (Indo-Aryan) Race

/ Bharata Tribes and not any one particular King.

Is Bharat just North India? South India excluded?

Today, India that is Bharat - is a modern sovereign state with 28 States and 8 Union Territories in a Federal setup. But during the times of ‘Bharat’ in Mahabharata, the sovereign state was something different. India was more like a subcontinent - with many sovereign states, with multiple ethnic groups and plurality of their languages & cultures. Even today, the cultures of India are vastly different - especially when grouped as North India & South India. Yet, there is also Unity in Diversity.

Verily, the great Sanskrit Epic of Veda Vyasa attests to this fact. **Mahabharata excludes South India from the region ‘Bharat’.** Only the region - where the early Vedic Bharata Tribes settled, and the eventual **North India was termed ‘Bharat’** in the Mahabharata. [61]

There is a whole section named **‘Jambu Khanda Nirmana Parva’** [62] in Book 6 (Bhishma Parva) of the epic - which deals with this geographical grouping & naming. (Mahabharata: 6-1-6). The scene is the great battle field of Kurukshetra, and while Sanjaya was explaining the battle scenes to Dhritarashtra, the geographical context & political context of various kingdoms of Bharat are narrated.

Sanjaya lists down 6 mountain ranges (ranging from West to East) as follows: [63]

a. Himavat

b. Hemakuta

c. Nishada

d. Nila

e. Sveta

f. Sringavat

Sanjaya also lists 7 Regions (ranging from North to South) between these 6 mountains as follows: [64]

1. Bharata Varsha
2. Himavat Varsha
3. Hari Varsha
4. Elavrita Varsha
5. Sveta Varsha

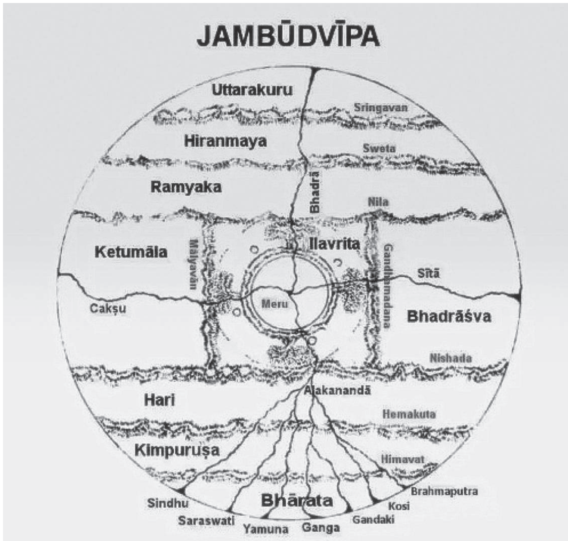

(Fig. 5 – The 7 Varshas & 6 Mountains as detailed in the Mahabharata) [66]

6. Hiranyaka Varsha
7. Airavata Varsha

In a cross-sectional view from the East, it looks like: 1^a2^b3^c4^d5^e6^f7.

(The numbers being Varshas – Regions or Countries, alphabets being Mountain peaks, the symbol ∧ representing the mountain

range, and each Varsha lying on either slopes of that mountain range).

Bharata Varsha is in the extreme South. Airavata Varsha is in the extreme North. In between, the other 5 Varshas exist - with Elavrita Varsha in the exact middle. The Northernmost (Airavata Varsha) and the Southernmost (Bharata Varsha) thus form the shape of a bow. [65]

It is further said in the Mahabharata text [67] that the Celestial River – Ganges, arises from the Meru Mountain in the central Elavrita Varsha. It falls into the Chandramas lake, and comes down to Hemakuta mountains (otherwise called Kailasa - where Lord Shiva resides). From there, it again falls into the Vindusaras lake, and flows down to Himavat Mountains (Himalayas). From here on, the celestial river takes a visible form, and divides into multiple streams of Ganga in Bharata Varsha. [68]

If you can see the above ‘geographical’ depiction in Mahabharata - **the limits of Bharata Varsha stop at the basins of River Ganga.** There is no more depiction of mountains & rivers beyond Ganga and down South. **Mahabharata excludes South India from ‘Bharat’.** Later Inscriptions also reveal the same. (See the ensuing section in this paper on the Hathigumpha Inscription).

This will clearly indicate that: **the region where Bharata Tribes migrated & settled, and the eventual North India was termed as ‘Bharata Varsha’ in the Mahabharata** – which is quite natural from an anthropological perspective. People can depict, only until where they have explored & settled.

Of course, since the Mahabharata being an Itihāsa type of Epic (historical fiction), it proceeds further on celestial and super-natural narratives like - how the people in the Hiranyaka Varsha can live for 12,500 years [69] and so on. But for now, let’s only focus on the human-centered natural narrative.

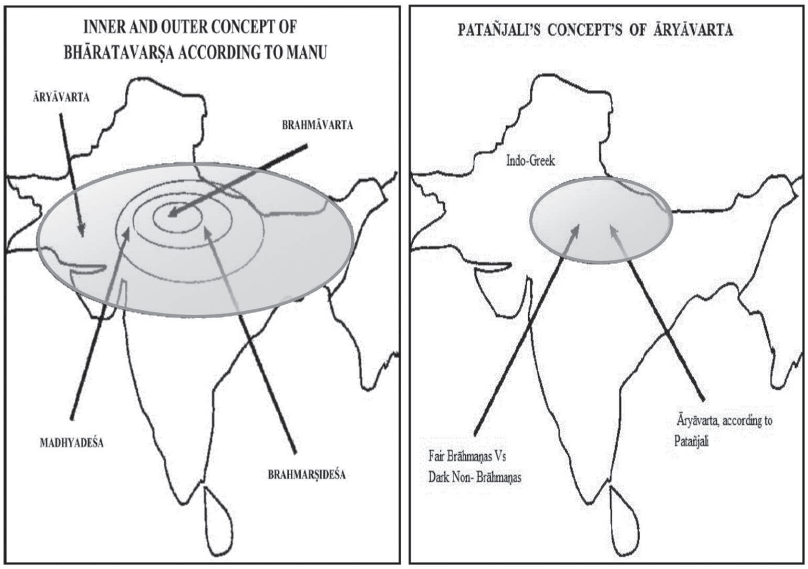

(Fig. 6 – Bharata Varsha as North India only in the Manu Smriti, South India excluded) [70]

Also we need to add: versions of Mahabharata do not fully ignore South India. They talk about Dravidas, Keralas, Karanatakas, Cholas etc. – as Kingdoms of South India below the Vindhya mountain range - which took sides in the Kurukshetra War. They also name several other South Indian kingdoms that are unknown in contemporary history. Some of them are: Vanavashikas, Jhillikas, Kukkuras, Utsavas

etc. [69] Though Mahabharata talks about such South Indian kingdoms, it is just that: they are NOT included in the Bharata Varsha. They were separate entities in themselves.

Even the Manu Smriti (Law Code of Manu) does not include South India as a part of Bharata Varsha. In the section on 'Qualified Countries' - Manu clearly mentions the boundaries of Arya Varta. He classifies other countries outside the Gangetic plains as 'Mleccha Desa' – meaning: Land of Barbarians & Out-castes, ignorant of Sanskrit, and having foreign origins. Mahabharata too chastises the Kingdoms in South India on the same terms as Manu.

आ समुद्रात् तु वै पूर्वादा समुद्राच्च पश्चिमात् ।

तयोरेवान्तरं गिर्योरार्यावर्तं विदुर्बुधाः ॥

ā samudrāt tu vai pūrvādā samudrācca paścimāt |

tayorevāntaraṃ giryorāryāvartaṃ vidurbudhāḥ || (Manu: 2-6-22) [71]

(The country extending as far as the Eastern Ocean and as far as the Western Ocean, and lying between the two mountains (Himalayas & Vindhyas) —the learned know of as **'Arya Varta'**).

कृष्णसारस्तु चरति मृगो यत्र स्वभावतः ।

स ज्ञेयो यज्ञियो देशो म्लेच्छदेशस्त्वतः परः ॥

kṛṣṇasārastu carati mṛgo yatra svabhāvataḥ |

sajñeyoyajñiyodeśo**mlecchadeśa**stvataḥ paraḥ ||(Manu: 2-6-23) [72]

(This region where the spotted deer roams by nature - is to be known as the 'land fit for fire sacrifices'; Beyond that, is the **'Land of the Mlecchas'** – Land of Barbarians).

One can refer to the renowned Sanskrit Dictionary of the non-foreign native scholar, Shri. V.S. Apte (Vaman Shivram Apte, 1858-1892) on the true meaning of the word: म्लेच्छः Mleccha. [73]

[म्लेच्छ्-घञ्] 1 A barbarian, a non-Aryan (one not speaking the Sanskrit language, or not conforming to Hindu or Aryan institutions), a foreigner in general; ग्राह्या म्लेच्छप्रसिद्धिस्तु विरोधादर्शने सति J. N.V.; म्लेच्छान् मूर्च्छयते; 2 An outcast, a very low man; (Baudhāyana thus defines the word: गोमांसखादको यस्तु विरुद्धं बहु भाषते । सर्वा- चारविहीनश्च म्लेच्छ इत्यभिधीयते ॥). 3 A sinner, wicked person. 4 Foreign or barbarous speech.

Mahabharata goes a step further and denounces the entire Tribes & Kingdoms of South India as 'degraded' into low-caste Shudra, because they have earned the wrath of high-caste Brahmins. [74] In Anuśāsana Parva (Book 13, Sec. 35), the following verses dwell on this thought of 'low-caste' South India.

मेकला द्रमिडाः …… (Mahabharata 13-35-17)

…… तास ताः क्षत्रिय जातयः

वृषलत्वम अनुप्राप्ता ब्राह्मणानाम अदर्शनात (18)

न ब्राह्मण विरोधेन शक्या शास्तुं वसुंधरा

ब्राह्मणा हि महात्मानो देवानाम अपि देवताः (21)

mekalā **dramiḍāḥ** …… (Mahabharata: 13-35-17)

tās tāḥ kṣatriya jātayaḥ

vṛṣalatvam anuprāptā brāhmaṇānām adarśanāt (18)

na brāhmaṇa virodhena śakyā śāstuṃ vasuṃdharā

brāhmaṇā hi mahātmāno devānām api devatāḥ (21)

(The Mekalas, the **Dravidas (South India)** and numerous other tribes of Kshatriyas (Kings), **have degraded into the status of Sudras (low-caste) through the wrath of Brahmanas (high-caste).** The Brahmanas are incapable of being subjugated. Kshatriyas are incapable of ruling the Earth without cultivating the good will of Brahmanas. The Brahmanas are high-souled beings. They are the deities of the very deities). [75]

Thus it is very evident from both Mahabharata and Manu Smriti - that **South India (Dravida) was NOT considered a part of the Bharata Varsha and Arya Varta.** It was considered foreign & barbarian. It was only in the latter-day Puranas & Sankalpa Shlokas (vow verses) – as the Aryan people moved further South - the scope of Bharata Varsha gets expanded and starts to include South India as well.

Later Extrapolations – Bharat in the Puranas:

Let's now traverse from ancient Vedas to latter-day Puranas. That's when political systems matured and new kingdoms arose, after migration & settlement of Bharata Tribes in the Gangetic plains.

The Vedic Age matured into Puranic Age and new conceptualizations & systems occurred in the socio-political and religious spheres. **Most of the editing of Puranas happened during the Gupta Age.** [76] It did not stop with the Guptas, but continued to grow exponentially. It redefined the period of Hindu Renaissance – wherein the Vedic religion of Brahminism, got infused into many local and tribal cultures, and transformed into the present-day Hindu religion that we see today.

There are 18 Major Puranas (Mukhya Puranam), 18 Minor Puranas (Upa Puranam) and many Sthala Puranas (local lores). Most of the Puranas were composed between 3rd-10th century CE [77]. Even though Puranas are considered holy, they do not enjoy a Scriptural Authority (Sruti status) like the Vedas. Puranas are considered as Minor Religious Texts. [78]

Now with the advent of Puranas, the dimensions of Bharata Varsha gradually changed. As the Aryan people moved further South, socio-dynamics & political-dynamics influenced religious spheres and vice versa. The earlier definitions of Jambu Dvipa, Bharata Khanda & Bharata Varsha - now got extended - to include South India, nearby islands, major regions of the Asian plate, the whole world, and even the entire Cosmos. **However, many Puranas contradict each other. The boundary of Bharata Varsha varies from text to text and tradition to tradition.**

In the Vishnu Purana, the following geographic boundaries are specified. [79] (Book 2, Chapter 3).

उत्तरं यत् समुद्रस्य हिमाद्रेश् चैव दक्षिणम्

वर्षं तद् भारतं नाम भारती यत्र संततिः

uttaraṃ yat samudrasya, himā dreścaiva dakṣiṇam

varṣaṃ tad bhārataṃ, nāma bhāratī yatra santatiḥ (Vishnu Purana: 2-3-1)

(that lies north of the ocean, south of the snowy mountains

Bharata Varsha, the country, where the Bharata descendants dwell).

Though it mentions by name - South Indian rivers like Godavari & Thamirabarani, it stops at the Kingdom of Kaliṅgas (Odisha) and does not go further South [80]. Also for the first time, there is an acknowledgement that South India is no more a land of barbarians (Mlecchas) - contradicting the text of Manu that we saw earlier. Instead the Needle of Barbarianism, now shifts to Nations – East & West of Bharata Varsha. (Kirātas - North East States of India and Yavanas – Greek, Roman & Western Nations). [81]

Vishnu Purana also states that: in the entire landscape of Bharata Varsha, all 4 Varnas - Brahmanas, Kṣatriyas, Vaiśyas, & Śūdras, reside and perform their respective professions of sacrifice, arms, trade & service. [82] Previously, Brahmins were said to be confined only in Arya Varta (North Indian) region. Now, the movement of Aryan People has happened and they have spread all over Bharata Varsha.

There is a whole lot of other Puranas which offer 'imaginary' geographical details on the Bharata Varsha - but many of them are contradictory, inaccurate and mostly mythological.

- Bhāgavata Purāṇa (5.19.30)
- Vāyu Purāṇa (45.78 – 45.82)
- Agni Purāṇa (Chapter 118 Verses 1-5)
- Mārkaṇḍeya Purāṇa (Chapter 54 verses 5-6)
- Skanda Purāṇa (Maheśvara Khaṇḍa, Section 2 – Kaumārikā khaṇḍa, Chapter 39)

Vayu Purana records that 9 more Islands are attached to Bharata Varsha [83] separated by Seas and no one can go from one island to another. Today, it is very hard to decipher such

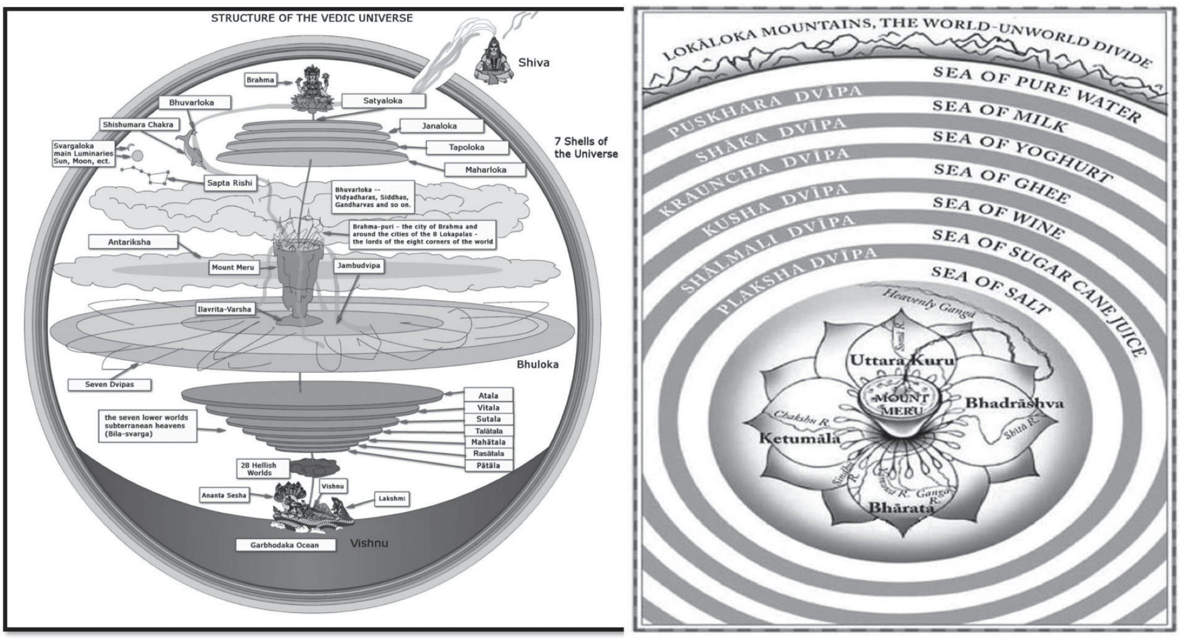

(Fig. 7 – Bharata Varsha & Jambu Dvipa conceptualized in Bhāgavata Purāṇa) [86]

Islands. Markandeya Purana conceptualizes Bharata Varsha as an East-facing Tortoise[84] with 9 mutually inaccessible regions as 9 body-parts of a Tortoise. (whereas there are only 7 body-parts: Head, Tail, Shelled-Body & Four legs in a Tortoise). The Earth is imagined as a 'Cosmic Lotus'. Meru Mountain is said to be made of gold - in the center of a huge island named Jambū dvīpa. Bharata Varsha is said to be on the southern shore of Jambū dvīpa. 7 Seas [85] **are said to be surrounding the country of Bharat and the Entire Earth.**

1. Lavaṇa - Ocean of Salt
2. Ikṣu - Ocean of Sugarcane Juice
3. Sūra - Ocean of Wine
4. Sarpi - Ocean of Butter/Ghee
5. Dadhi - Ocean of Yoghurt
6. Kṣīra - Ocean of Milk
7. Suddhodaka (Jala) - Ocean of Pure Water

Such depictions of Bharata Varsha in the Puranas, look more imaginary than geographical. These mythical depictions make it hard to determine the real scale & dimensions of Bharat as a Country.

Not only the Hindu Puranas, but many world religions carry such myths. The Greek religious literature wherein Atlas & Hercules (like Adi Sesha) are said to be holding the skies, the Seat of Supreme God - Zeus atop the not-so-high Mt. Olympus in modern Greece (like Lord Shiva seated on Mt. Kailash in Tibet-China), Gardens in the underworld – are all a part of the same mythical package.

Modern Age Extrapolations & Fallacies:

Alas, in the modern age too, various people who want to take 'pride' in their past texts, tend to equate religious texts to modern

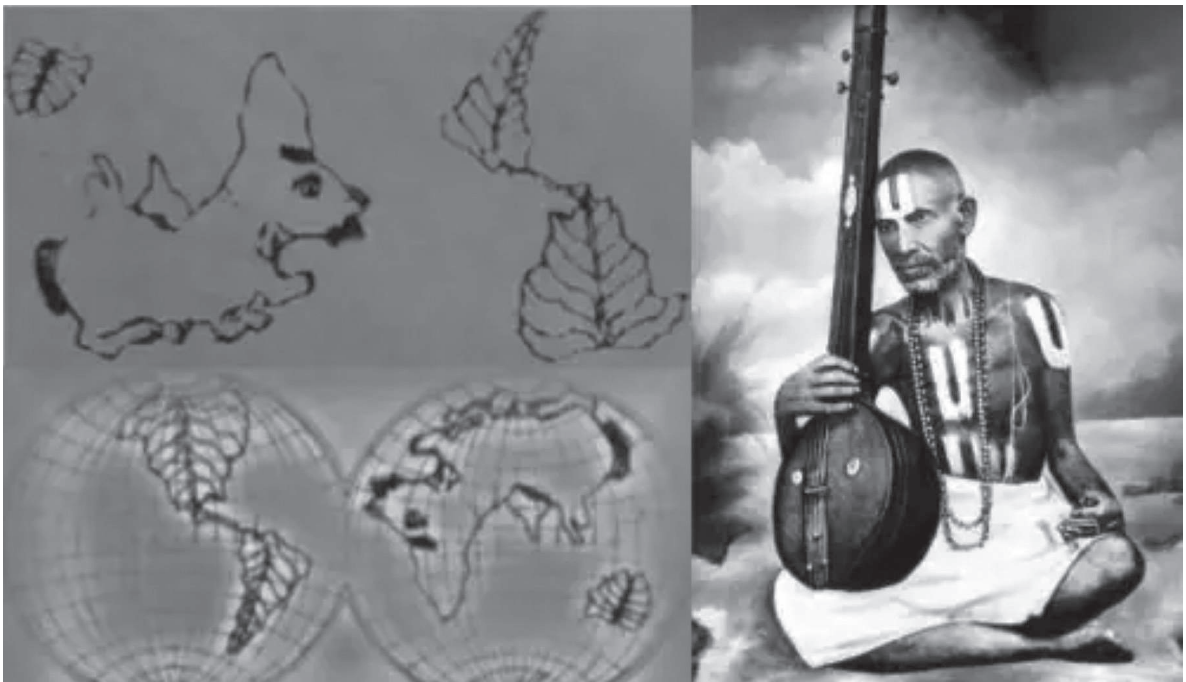

(Fig. 8 – The purported Mahabharata World Map & not the Original Ramanuja) [91]

science. They tend to ‘interpret’ them - according to their own fancies or religious schools. But, such people are unable to derivea useful scientific postulate from those texts.

In fact, in recent times (2011) there was a **flawed attempt at a lecture in IIT Madras** – a premier Institute of Science & Technology, wherein the Tridandi Jeeyar (Vaishnavite Guru) tried to **manipulate Mahabharata verses - to fit into modern-day World Map.** [87] It was projected as the 1st ever World Map by Hinduism, and was falsely attributed to Ramanuja – the great reformer & sage of the 11th century.

Later, it was revealed that the reconstructed Map was NOT authored by Ramanuja, but by a person named Thiruvenkata ‘Ramanuja’ Jeeyar [88] (alias Alluri Venkatathri Swamy) of the 19th century (1806-1877). Even this might not be true, as Alluri Jeeyar Swamy was a humble Bhajan Singer [89] and a Telugu Composer who knew nothing of Map Design & Cartography. The false map might have been circulated by the sources of Tridandi Jeeyar himself, who spoke at IIT Madras. [90]

True, Mahabharata gives a depiction of how a landscape will look like. But, it is just an imaginative description, and clearly nowhere close to the modern-day Map. Let’s examine this case. We already saw that in the Book 6 of Mahabharata – a section ‘Jambu Khanda Nirmana Parva’ deals with some imaginary geographical narratives. One of them is the **Rabbit - Peepal Tree** (Bodhi Tree/Arasa Maram) analogy.

यथा च पुरुषः पश्येदादर्शे मुखमात्मनः ।

एवं सुदर्शनद्वीपो दृश्यते चन्द्रमण्डले ॥

द्विरंशे पिप्पलस्तत्र द्विरंशे च शशो महान् ।

yathā ca puruṣaḥ paśyedādarśe mukhamātmanaḥ |

(Mahabharata 6-1-15)

evaṃ sudarśanadvīpo dṛśyate candramaṇḍale ||

dviraṃśe pippalastatra dviraṃśe ca śaśo mahān | (Mahabharata 6-1-16)

(As a person can see his own face in a mirror,

even so is the island called Sudarsana - seen in the lunar disc.

Two of its parts seem to be a Peepal tree, while two others look like a large Hare-Rabbit). [92]]

The Jeeyar(s) tried to manipulate this verse and morph it on the World Map. They falsely claimed that: when we invert today’s world map, it will look like Rabbit & Peepal tree as narrated in the Epic. Thus, Mahabharata was able to ‘predict’ today’s World Map, thousands of years back. Is such a claim, valid?

Now, we all know that when we see some clouds in the sky, the shape may appear to us like known objects – Elephant, Birds, Human head, Hanuman (the Monkey God), or even resembling the cartoon character Dora. Distance lends enchantment to the view. From a distance, even mountain-tops may look like an Elephant or Eagle depending on the shape. The poetic imagination stops right there.

But, the Jeeyars went past the poetic imagination. They started twisting Mahabharata, just to suit their narrative of pride and vanity. What the text of Mahabharata

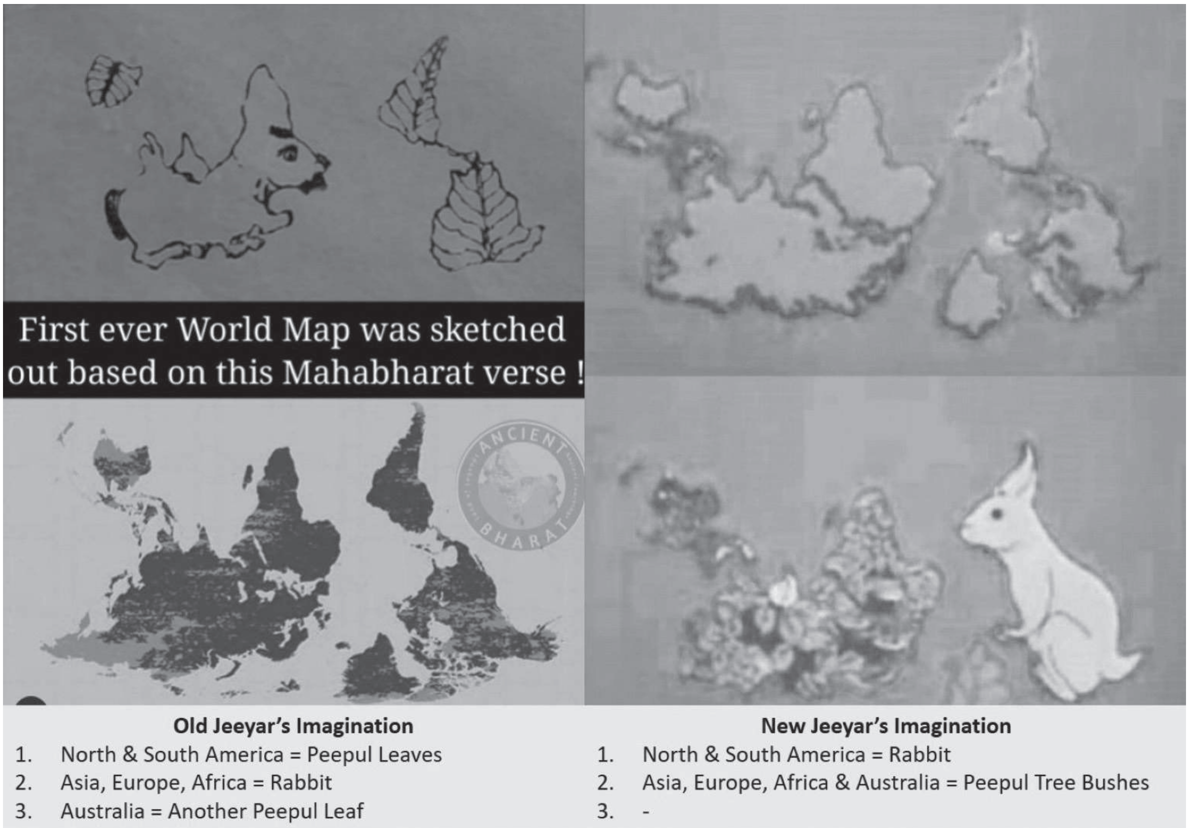

(Fig. 9 – Mahabharata World Map of Jeeyar(s) - The Rabbit & Peepal analogy) [93]

conveys is **just an analogy – not for Bharata Varsha or the World - but for an imaginary 'island' called Sudarsana.** In the battle field of Kurukshetra, while Sanjaya was explaining battle scenes to Dhritarashtra, he used an analogy to describe an imaginary island. "If you can see the reflection of that island - on Moon (which looks like a round mirror), that Sudarsana island may look like a Rabbit & Peepal Tree". That's all the Mahabharata has to say.

But, instead of 'mirror-image' as said in the Mahabharata, the Jeeyar(s) mistook it as an 'inverted image'. A mirror will never invert the face upside down, but the Jeeyar(s) inverted the World Map and started hunting for Rabbit & Peepal look-alikes. First of all, one cannot see a mirror-reflection of Earth's island on the Moon. It was just a poetic imagination. Alas, common sense flies away, when the mind is clouded with a desire for false pride. The Jeeyar(s) started Rabbit Hunting on the World Map.

- For the old Jeeyar - the Rabbit was Asia & Europe.
- For the new Jeeyar - the Rabbit was North America & South America.

So, the two holy men were contradicting themselves about their own scripture. Mahabharata mentions only 1 Peepal 'Tree' - but the Old Jeeyar twisted it as 2 Peepal 'Leaves'. To the New Jeeyar, the entire South America looked like Rabbit's ear – but how can the Ear be bigger than the Body? Just to take false pride in their religious text, the Jeeyar(s) had made a fool of themselves with pseudo-science.

Thus, the imaginative depiction of Bharata Varsha in Puranas - has led to extreme imagination and far-fetched theories. These mythical depictions make it hard to determine the real scale of Bharata Varsha as a Country.

At least, the depiction of Bharat in the Vedas were more realistic & natural.

Geography & Chronology – Bharat in Sankalpa Mantra:

Also, there is a very nice verse called Saṅkalpā Mantra – which is recited by

	Mamopaaththa (mama + upātta)	That which I have acquired,
	samasta duritakṣaya dvārā	All Sins – absolved & through which,
	śrī parameśvara prītyartham	For the Pleasure of the Lord,
	Shubhe Shobhane Muhurthe	During this auspicious time,
	Adhya Brahmana	of Today's Brahma:
1	Dviteeya Paraardhe	In the 2nd half of Brahma's life
2	Sveta Varaaha Kalpe	In One day of Brahma (Kalpa), in the White-Boar Kalpa
3	Vaivaswatha Manvantare	In the period of the current Manu named Vaivaswatha
4	Ashta Vimsati tamey	In the 28th Maha Yuga of the current Manu
5	Kali Yuge	In this Age of Kali (the 4th and final of the Yuga Cycle)
6	Prathame Paadhe	In the 1st Quarter of this Yuga
7	Jambu dveepe	In the mythical Rose-Tree Island (Continent)
8	Bharata Varshe, Bharata Kande	In the Subcontinent Bharat, In the Country of Bharat
9	Sakhaabde Mero, Dakshine Paarsve	In the South of the Meru mountain
10	Asmin Varthamaane Vyavahaarike	In the ever growing current period & State of affairs
11	Śobhakṛta Samvatsaraanam	In the Sobha kṛitu year (60-year cycle of Sanskrit calendar)
12	Dakshina Ayane	In the 2nd half of the Year (southward movement of Sun)
13	Sharad Ritou	In the season of Sharad (Autumn)
14	Kanyaa Maasey	In the current month of Purattaasi (Sep-Oct)
15	Krishna Pakshey	In the fortnight of the Waning Moon (தேய் பிறை)
16	Dwitiya Subha Thithou	On the 2nd day of the 15 days in a fortnight
17	Ravi Vaasara Yuktaayaam	which is of the 1st day (Sunday) of the 7-day week

18	Ashvini Nakshatra Yuktaayaam	which is of the 1st Star (Ashvini) in the 27-Star Cycle
	Visheshana Vishishtaayaam	during such special & auspicious time,
	Asyaam Subha Thithou	On this day (Oct 1, 2023 – when this paper was written)
	śrī parameśvara prītyartham	For the Pleasure of the Lord,
	Iti Pūjām Karsihye…	I am performing this ritual.

the Priest in many of the Hindu homes even today, when they are about to start a ritual. That Mantra also gives a chronological and geographical narrative of Bharata Varsha.

The Sanskrit word सङ्कल्प (Saṅkalpā) means: Taking Vows. Generally, it is a procedure before starting any ritual, to make statements about the Place & Time of the ritual, and make vows - that one will perform the ritual to the pleasure of the Gods. Eighteen points about the Place & Time are explicitly listed. In most cases, the Sankalpa mantra runs like something as in the following table:[94]

If you notice at line items #7 and #9 – they invoke the same depiction from Puranas on the mythical Jambu Dvipa & Meru Mountain. However, at line item #8 – the name of the Subcontinent and the name of the Country/Region is explicitly uttered as Bharata Khanda & Bharata Varsha.

From this we can conclude that: from the Vedic Bharata Tribes, to the Puranic Bharata Kings, and until the current day rituals – there exists a **continuous lineage of the term 'Bharata Varsha'** to denote the Region & the Country (North India).

Although, the word 'Bharata' meaning 'Carry / Bear' is from Indo-Iranian roots, that terminology has stayed in the vast annals of history. Even if South India was initially excluded from Bharat Varsha (as seen in Manu Smriti), it got included later - during the shift from Vedic Age to Puranic Age, and the movement of Aryan Peoples down South. In fact, you can hear the above Sankalpa Mantra – in South Indian Priestly homes even today, as a part of their daily ritual utterances.

The Jain Narrative of Bharat:

The term 'Bharata Varsha' has its roots - not only in the religion of Brahminism & Hinduism, but also belongs to Jainism & Buddhism as well. In fact, **Bharat is NOT a religious term, but an anthropological term spanning many cultures.** Just because we have seen so far, that Vedas & Puranas use the term 'Bharata Varsha' immensely, that does NOT mean that 'Bharata Varsha' is a Hindu Term. From now on, let's explore the other side (Non-Vedic side) regarding the usage of the term 'Bharat'.

Worldwide, it's a known categorization that: Theism is about Acceptance of God and Atheism is about Denial of God. But only in the Indian context, Theism is about Acceptance of Vedas and Atheism is about Denial of Vedas. [95] Such a strange categorization throws light on the power and authority of Vedic Brahminism in the Indian Religious context. [96]

Even if you deny God, you are accepted as a Theist (Āstika) - as long as you submit yourself, to the authority of Vedas (veda prāmāṇya vādī). On the other hand, even

if you show true love towards God, but question the authority of Vedas, you are dubbed an Atheist (Nāstika). (nāstiko veda nindakaḥ).

The Āstika schools are six in number. Sāṃkhya and Purva Mīmāṃsa don't believe in God, but believe in the Vedas. They accept the Vedic authority and hence considered Theist.

1. Mīmāṃsā (Purva Mimāṃsā – Vedic Samhita, Aranyaka & Brahmana)
2. Vedānta (Uttara Mimāṃsā – Vedic Upanishads)
3. Nyāyá (logic)
4. Vaiśeṣika (atomic)
5. Sāṃkhya (enumeration)
6. Yoga (samādhi or concentration)

The Nāstika schools are four in number. Some may count Ajñana (Agnosticism) as the fifth. None of these accept Vedic Authority and hence considered Atheist.

1. Bauddha (Buddhism)
2. Jaina (Jainism)
3. Cārvāka (Lokaayatam)
4. Ājīvika (Aseevagam)

In a conflicting path to Vedic & Brahmin authority, the Sramana movement[97] arose in the very same Gangetic plains - where the early Bharata Tribes settled down. The meaning of śramaṇa is 'to labour / toil'. Jainism & Buddhism became the 2 major traditions of the Sramana School.

India, that is Bharat (Bhārata Varsha) is named after the Jain Prince Bharata [98] - the son of the First Jain Preceptor Rishabhanatha. According to Jain Agamas, Rishabha is considered the 1st of all the 24 Preceptors (Tirthankara) in Jainism. Bharata and other children were born to Rishabha and his queen Yasasvati. Like how the Country of India is named after this **Jain Prince - Bharata,** the Writing Script of ancient India is named after the **Jain Princess - Brahmi** (Bambhi) – daughter of Rishabha. [99]

Bharata is considered to be the 1st Great Emperor of India [100] (Bharata Chakravartin).

The 10th Century CE Jain literature Adi Purana [101] states that: Rishabha distributed the kingdom amongst his 100 sons. Bharata

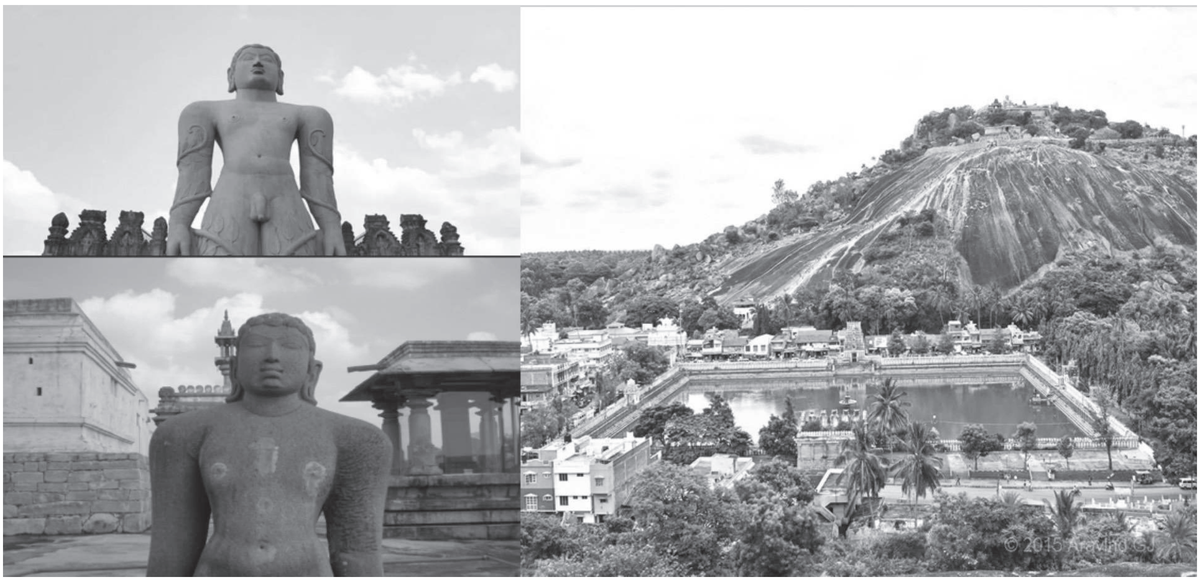

(Fig. 10 – King Bharata (below) & Bahubali (above) on the Hill of the Jain Temple) [103]]

got the state of Ayodhya. The other son, Bāhubali got the state of Bodhan. But, the ambitious ruler Bharata went on an expedition conquering many Kingdoms, including those of his Brothers. 98 of his brothers gave up their kingdoms, only Bāhubali chose to fight. As Bāhubali was stronger, he subdued Bharata - but did not kill him out of brotherly affection. This incident caused a sense of renunciation in Bāhubali. He voluntarily gave up his kingdom to Bharata and became a monk. [102]

Even today, we can find statues of Bharata Chakravartin in many Jain temples across India. The famed one in the Hassan district of Karnataka – Shravanabelagola Temple, known for its monolith statue of Bāhubali, also has a statue of King Bharata next to it.

Not only Jain Agamas, but also many Hindu texts - speak of King Bharata and his father Rishabha. Interestingly, some of those Hindu Texts attest that: The Country's Name (Bharata Varsha) comes from Rishabha's son, Bharata Chakravartin. Vishnu Purana & Srimad Bhagavatam state so.

ऋषभो मरुदेव्याश्च ऋषभात् भरतो भवेत् ।

भरताद् भारतं वर्षं, भरतात् सुमतस्त्विभूत् ॥

ṛṣabho marudevyāśca ṛṣabhāt bharato bhavet |

bharatād bhāratamฺ varṣamฺ, bharatāt sumatistvabhūt || (Vishnu Purana: 2-1-31) [104]

(Rishabha was born to Marudeva, Bharata was born to Rishabh,

Bhāratavarṣa arose from Bharata, and Sumati arose from Bharata).

Not only the Vishnu Purana, but the much more devotional Srimad Bhagavatam of the Hindu Canon, also attests that 'Bharata Varsha' is being derived from Jain sources, and not Hindu sources.

अथ ह भगवानृषभदेव: … शतं जनयामास

येषां खलु महायोगी भरतो ज्येष्ठ:

श्रेष्ठगुण आसीद्येनेदं वर्षं भारतमिति व्यपदशिन्ति

atha ha bhagavān ṛṣabhadevaḥ… śataṁ janayām āsa.

yeṣāṁ khalu mahā-yogī bharato jyeṣṭhaḥ

śreṣṭha-guṇa āsīd yenedaṁ varṣaṁ bhāratam iti vyapadiśanti. (Srimad Bhagavatam: 5-4-9) [105]

(Of Lord Ṛṣabhadeva's one hundred sons, the eldest, named Bharata, was a great devotee qualified with best attributes. **In his honor, this land has been known as Bhārata-varṣa).**

So, the Country's Name – Bharat, being attributed to Hindu King Bharata, son of Dushyanta & Shakuntala in the Lunar Dynasty, is a mere word-of-mouth tradition, and does NOT have any reliable source. As we saw in the earlier section, King Bharata was NOT a starter of the clan (Chandra vaṃśa). The name 'Bharata Varsha' - descended from the much earlier Bharata Tribes of the Vedic Age.

However, that is only the Vedic & Hindu narrative. But, we see from the above Jain narrative - also attested by famous Hindu texts like Srimad Bhagavatam, that the **Name of the Country – India that is Bharat – descends from Jain Tirthankara's son, Prince Bharat** - who is considered to be the 1st Great Emperor of India - Bharata Chakravartin.

Bharat from Hathigumpha Inscription:

Now, let's move on from anecdotal

evidence to empirical evidence - which is much stronger, identifiable, traceable, and closer to scientific methods. From Mythology and Puranic texts, let's traverse to Inscriptional Evidence - on the name 'Bharata Varsha'.

One of the earliest inscriptions - that records the usage of the term 'Bharata Varsha' for the Indian Region is the **Hathigumpha inscription near Bhubaneswar, Odisha.**

This is inscribed at the Udayagiri Hills, in Prakrit language - written in Brahmi script. It was commissioned by King Kharavela, who ruled the Kalinga kingdom in the 1st century BCE. [106] In Prakrit language, Hathi + Gumpha translates to 'Elephant + Cave' [107] and the inscription is named after this cave. This 17-line inscription throws valuable light - on the early history of Indian subcontinent - in particular, the history of Non-Brahmin, Non-Gangetic plains of Odisha, Deccan, South India & East India.

Out of the 17 lines in the Inscription, our area of interest is L10 – the 10th line, where the name 'Bharata Vasa' (Bharata Varsha) is explicitly stated. Below is the transliterated reading from the original Prakrit, and the closest translation in English by KP Jayaswal and RD Banerji - published in the Epigraphia Indica – Vol. 20, 1920 (Archaeological Survey of India). [108]

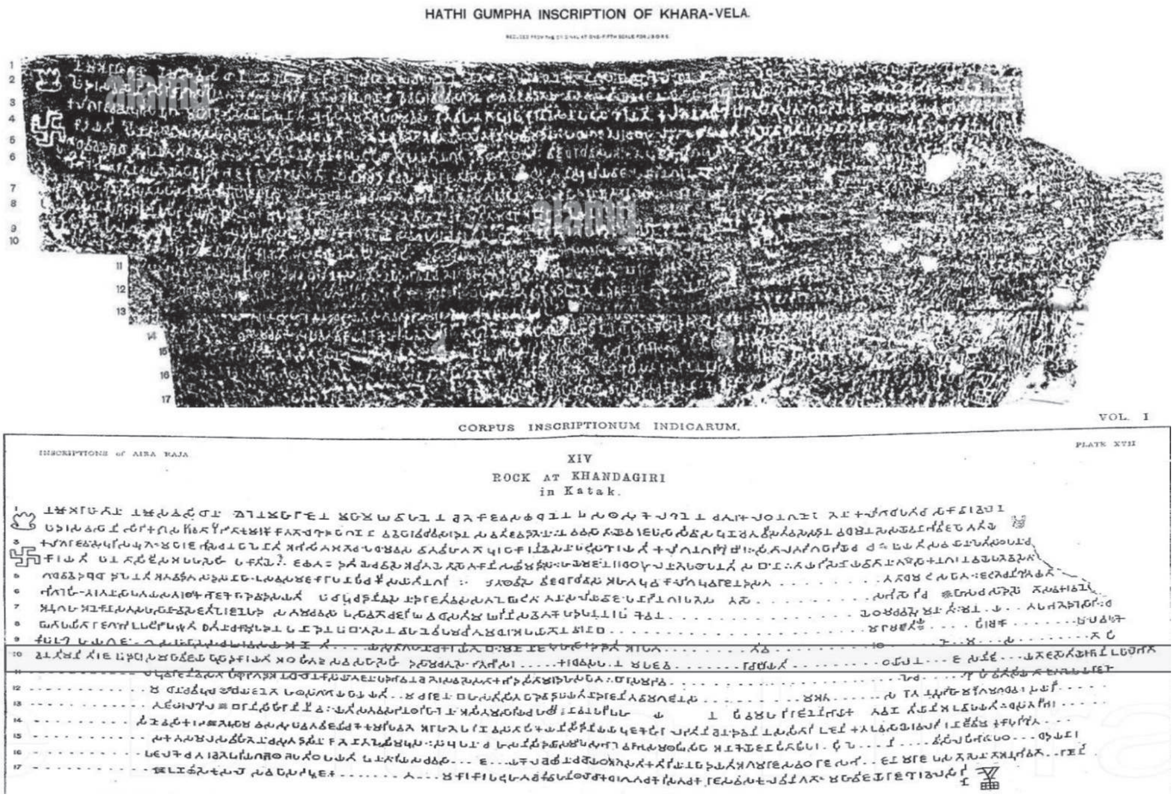

(Fig. 11 – Hathigumpha Inscription: Image Rubbing & Text Drawing) [109]

The above inscription places an archaeological record of the terminology: Bhārata Varsha in the annals of Indian History. The inscriptional context is the narration of a series of military campaigns and victories of the Kalinga King, Kharavela.

However, an important point from the Hathigumpha Inscription is that: **King Kharavela sent his armies "against**

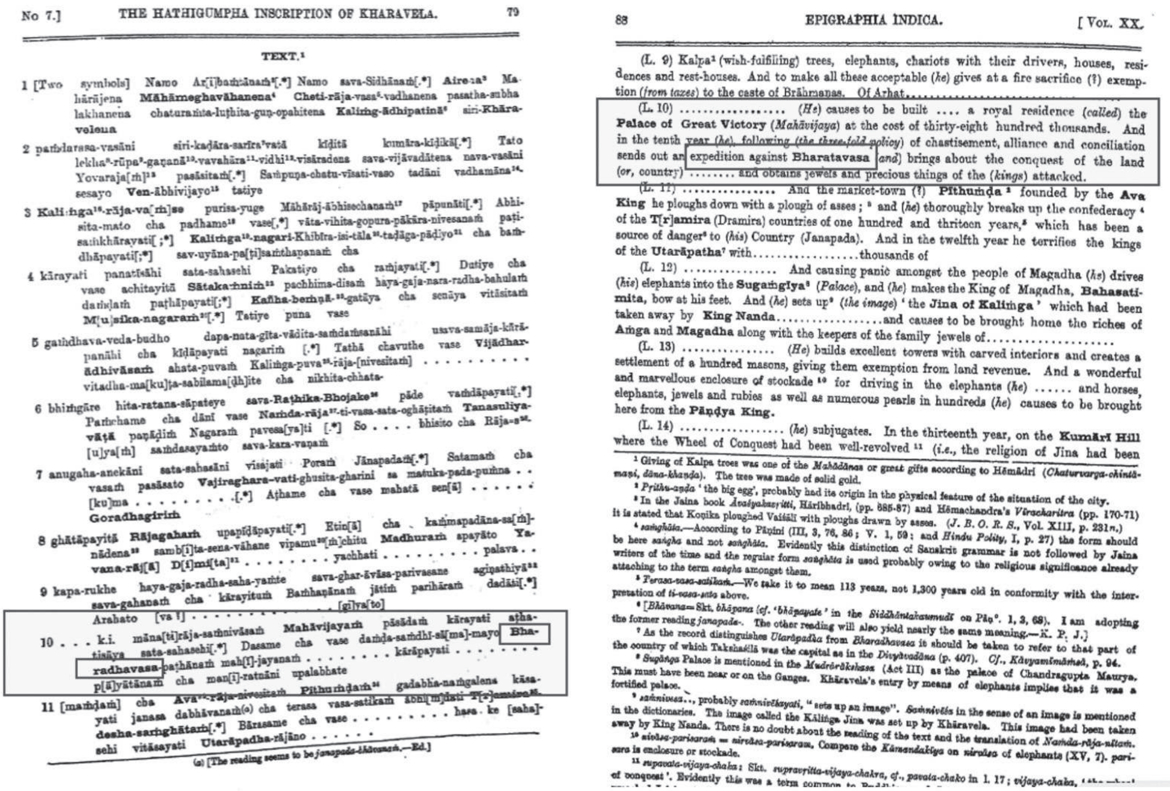
88 EPIGRAPHIA INDICA. [VOL. XX.

(L. 9) Kalpa[1] (wish-fulfilling) trees, elephants, chariots with their drivers, houses, residences and rest-houses. And to make all these acceptable (*he*) gives at a fire sacrifice (?) exemption (*from taxes*) to the caste of Brāhmaṇas. Of Arhat........................

(L. 10) .... (*He*) causes to be built .... a royal residence (*called*) the **Palace of Great Victory** (*Mahāvijaya*) at the cost of thirty-eight hundred thousands. And in the tenth year (*he*), following (*the three-fold policy*) of chastisement, alliance and conciliation sends out an expedition against **Bharatavasa** (*and*) brings about the conquest of the land (*or, country*) .... and obtains jewels and precious things of the (*kings*) attacked.

(L. 11) .... And the market-town (?) **Pīthuṁḍa**[2] founded by the **Ava King** he ploughs down with a plough of asses;[3] and (*he*) thoroughly breaks up the confederacy[4] of the **T[r]amira** (Dramira) countries of one hundred and thriteen years,[5] which has been a source of danger[6] to (*his*) Country (Janapada). And in the twelfth year he terrifies the kings of the **Utarāpatha**[7] with..................thousands of

(L. 12) .... And causing panic amongst the people of Magadha (*he*) drives (*his*) elephants into the **Sugaṁgīya**[8] (*Palace*), and (*he*) makes the King of Magadha, **Bahasatimita,** bow at his feet. And (*he*) sets up[9] (*the image*) 'the **Jina of Kaliṁga**' which had been taken away by **King Nanda**..................and causes to be brought home the riches of **Aṁga** and **Magadha** along with the keepers of the family jewels of....................

(L. 13) .... (*He*) builds excellent towers with carved interiors and creates a settlement of a hundred masons, giving them exemption from land revenue. And a wonderful and marvellous enclosure of stockade[10] for driving in the elephants (*he*) ...... and horses, elephants, jewels and rubies as well as numerous pearls in hundreds (*he*) causes to be brought here from the **Pāṇḍya King.**

(L. 14) .... (*he*) subjugates. In the thirteenth year, on the **Kumārī Hill** where the Wheel of Conquest had been well-revolved[11] (*i.e.*, the religion of Jina had been

(Fig. 12 – Hathigumpha Inscriptional Text: Archaeological Survey of India) [112]

Bharata Varsha" – which indicates that Kalinga (Odisha) was NOT a part of Bharat Varsha (India) at that point of time in History. Note the repeated usage of the words: Kalingādhipati, Kalinga Rāja Vamsa & Kalinga Nagari. King Kharavela identified himself as a Kalinga citizen and NOT as a Bharat citizen. And furthermore, he even sent his armies "against" Bharat. [110]

Following is the exact text of the Hathigumpha Inscription – transliterated & translated. [111]

10 . . . k.i. māna[ti]rāja-saṁnivāsaṁ Mahāvijayaṁ pāsādaṁ kārayati aṭha-

tisāya sata-sahasehi[.*] Dasame cha vase daṁḍa-saṁdhī-sā[ma]-mayo Bha-

radhavasa-paṭhānaṁ mah[ī]-jayanaṁ . . . . kārāayati . . . .

p[ā]yātānaṁ cha man[ī]-ratnāni upalabhate

(L. 10) . . . . (He) causes to be built . . . . a royal residence (called) the

palace of Great Victory (Mahāvijaya) at the cost of thirty-eight hundred thousands. And in the tenth year (he), following (the threefold policy) of chastisement, alliance and conciliation sends out an expedition against **Bharatavasa** (and) brings about the conquest of the land (or, country) . . . . and obtains jewels and precious things of the (kings) attacked.

On the Line 10 of the above Inscription, the epigraphist KP Jayaswal writes in his notes that: "Bharadhavasa (Skt. Bhāratavarsha) means the plains of Northern India" – which proves our earlier assertion: In those days, Bharata **Varsha excluded South India, and was only pointing to the Gangetic Plains of Bharata Tribes - which evolved as North India & Magadha Kingdom.**

That's the exact reason why Kalinga King sent his armies "against Bharat (North India)" - as he is from Eastern India & Deccan Plateau. Kalinga is closer to Deccan, than North India. Even today, Cities in Odisha - Jeypore, Koraput, Bhawanipatna form the Northeastern part of Deccan Plateau.

On a side note, the next lines of Hathigumpha Inscription **L11 & L13, record the Tamil terms: "Dravida (Dramira)" & "Pandya (Paṁḍa)".** The Dravidian Region (South India) was also NOT a part of Bharat. The Kalinga King Kharavela broke the 113-year Confederacy of the Dravidian Kingdoms (Chera-Chola-Pandya) and received gifts of famed Pandyan Pearls - from the Pandyan Tamil King. [113]

Thus, the Hathigumpha Inscription clearly proves the following three points:

1. The name 'Bharata Varsha' existed as far back as the 1st century BCE

2. But, Bharata Varsha denoted only the Gangetic Plains of North India.

3. At that point of time in History, South India & Kalinga were NOT a part of Bharat Varsha.

Constituent Assembly Debates - India that is Bharat:

Having reached the end of this paper and critically examining so far, both the names - 'India' & 'Bharat', it would be only befitting to look at a similar debate. This discussion happened in the Constituent Assembly of India - before the Constitution of India was enacted and became the law of the land.

On the sidelines of Indian independence from the colonial British rule, the Constituent Assembly of India was commissioned on Dec 9, 1946 – to draft & adopt the Constitution of the 'new' country by Indians themselves. The members of this Constituent Assembly were indirectly elected by the provincial assemblies from various provinces of India. Its President was **Mr. Rajendra Prasad** and Vice-Presidents were Mr. VT Krishnamachari and Mr. **HC Mookerjee.** The Chairman of the Drafting Committee was **Dr. BR. Ambedkar** – the renowned legal expert and economist, and a great visionary of Social Justice. Mr. BN. Rau - the renowned jurist acted as the Constitutional Advisor. [114]

In this Provisional Parliament - over a period of 3 years, the draft constitution was discussed, debated, amendments proposed, voted and enacted. The Constituent Assembly of India fully approved the draft on Nov 26, 1949 and the new Constitution came into effect on Jan 26, 1950. The Constituent Assembly continued to function as a Provisional Parliament of India till the 1st elections were held in 1952.

Article 1 of the Constitution of India deals with the **Name & Territory of the Union.** It states: [115]

(1) **India, that is Bharat,** shall be a Union of States.

(2) The States and the territories thereof shall be as specified in the First Schedule.

(3) The territory of India shall comprise -

(a) the territories of the States;

(b) the Union territories specified in the First Schedule; and

(c) such other territories as may be acquired.

The draft of Art. 1 was debated in the august house of the Constituent Assembly in 2 stages – a) on Nov 15th & 17th, 1948 and again b) on Sep 17th & 18th 1949. [116] The initial draft of Art. 1 would read: "India shall be a Union of States". Hon. Members were split on the name during the debate.

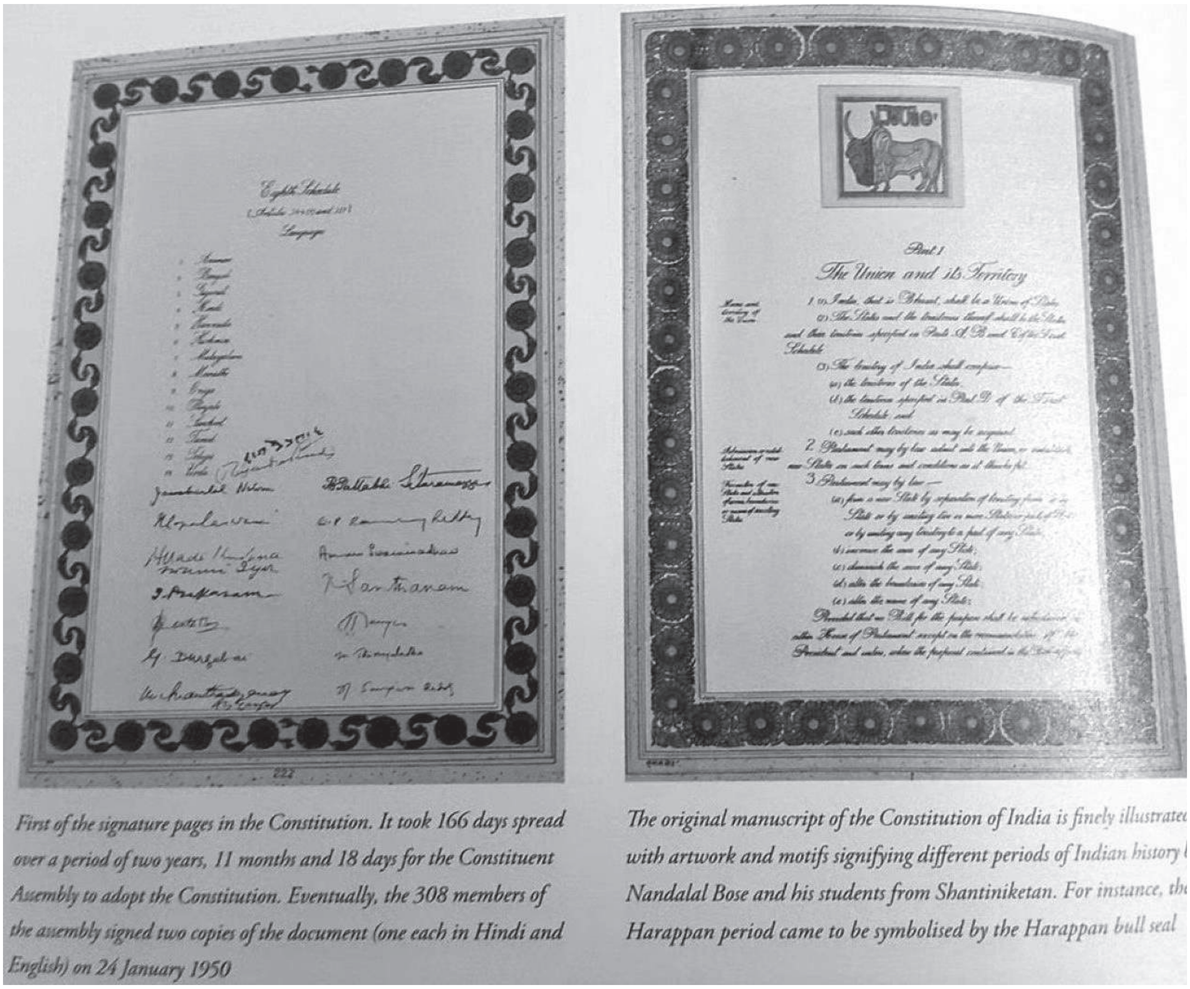

(Fig. 13 – Original Calligraphic Manuscript of the Constitution of India – Article 1) [133]

1. It all started with Mr. **Ananthasayanam (Ayyangar)** - when he insisted on the words ‘Bharat’, ‘Bharat Varsha’ or ‘Hindustan’ to be substituted for the word ‘India’.

2. Mr. **Lokanath Mishra** joined in, and expressed his preference for the word ‘Bharat Varsha’.

3. Mr. **Shibban Lal Saxena** wanted a new part to be inserted after Part 1 – that will only use the word ‘Bharat’ and not ‘India’. He went further and moved to declare Hindi as the ‘National Language of Bharat’ and the song: Vande Mataram as the ‘National Anthem of Bharat’. [117]

4. Mr. **HV Kamath** went even one step further, and moved to substitute the word ‘States’ with the Hindi word ‘Pradeshas’. [118]

5. Mr. **Jawaharlal Nehru** intervened and brought much needed wisdom to the house. He hinted that in a pluralistic country like India with many languages, such selective insistence by members favoring one particular language, might bring unnecessary legal complications. The word ‘State’ is well defined in legalities, but the word ‘Pradesh’ is just a linguistic affinity. Nehru further said: “The Constitution is a big enough document containing principles and deciding our political and economic make-up”. He requested the members **to spend time &**

energy on constitutional matters, and not on irrelevant matters. [119]

6. **Dr. BR. Ambedkar agreed with Nehru and opposed such irrelevant amendments.** [120]

7. Mr. Seth Govind Das also expressed his inclination for 'Bharat' – but wanted unanimity on the issue. He concurred with **Mr. Govind Ballabh Pant** that members should move on to the next article (Art. 2) and they can revisit Art. 1 - after finding some solution that was acceptable to all.

8. Thus, the Assembly was able to focus on other drafts for discussion.

From the above proceedings, one can clearly see how some members were divided on the issue. It was not only on the word 'Bharat' or 'India' – but they wanted every other word in the draft to be of rigorous Hindi & Sanskrit. Instead of constitutional legalities, and how those legal provisions would affect the future of 300 million people of India (population in the 1950s), some were trying to flaunt their own regional/ religious affinities by 'painting' the text of the constitution with Hindi & Sanskrit words. Fortunately, visionary leaders like Rajendra Prasad, Dr. Ambedkar, Govind Ballabh Pant & Jawaharlal Nehru brought sense into the debate, and reminded the members of their constitutional duty and obligation towards the People of India.

The Assembly met again on Sep 17th 1949. With feedback from the last session, the Chairman of the Drafting Committee - Dr. BR. Ambedkar, this time moved an amendment to Article 1 - which would now read: "India, that is Bharat, shall be a Union of States". [121]

1. But, Mr. **HV. Kamath** found Dr. Ambedkar's phrase "somewhat clumsy". [122] He wanted to use the terms: Bharat, Hindustan, Hind, Bharatbhumi or Bharatvarsh. He was under the assumption that those were the only ancient names of the land, and started recounting the stories of King Dushyanta, Shakuntala and their son Bharata from the Mahabharata.

2. Dr. **BR. Ambedkar** quipped, **"Is it necessary to trace all this?**... I am very sorry but there ought to be some sense of proportion, **in view of the limited time before the House".** [123]

3. Mr. **HV. Kamath** now introduced an amendment again - to use either of the terms: 'Bharat' or 'Hind'. He did not object to the term 'India', but wanted the term 'Bharat' to occur first. He moved the following two amendments: [124]

a. "Bharat or, in the English language, India, shall be a Union of States".

b. "Hind, or, in the English language, India, shall be a Union of States".

4. Mr. **Seth Govind Das** intervened and said he was glad that 'Bharat' now found its place in the draft, but felt it was not termed in a 'beautiful way'. He said: "'India, that is, Bharat' - are not beautiful words. We should have put the words: 'Bharat, known as India also, in foreign countries'".

5. Without any scope, Mr. Seth Govind Das also claimed that Vedas were the most ancient books of the Whole World. He was insisting on Vedas, Upanishads, Brahmanas, Mahabharat, Vishnu Purana & Brahma Purana. (which we have already examined in this paper).

6. Mr. **Kala Venkata Rao** started quoting from Rig Veda, "Oh Indra, all this progeny of Bharata". He even wanted to rename the language of Hindi to Bharati, [125] as Hind & India were foreign names in his view. (which are NOT foreign names - as we have thoroughly established in this paper).

7. Mr. **Ram Sahai** said that he hailed from the Indian State of Madhya Bharat (Madhya Pradesh) and felt elated in naming the Country 'Bharat' - from the same words of his state 'Madhya Bharat'. He further claimed: "In all our Hindi literature, this country has been called Bharat". [126]

8. Mr. **Kamalapati Tripathi** asked to rephrase the text of Art. 1 as: "Bharat, that is, India". He said: "The gods have been remembering the name of this country in the heavens. The gods have a keen desire to be born in the sacred land of Bharat". He started invoking Maharishis, Sankaracharya, Rama & Krishna.

9. Dr. **BR. Ambedkar** again intervened and asked: **"Is this all necessary, Sir? There is a lot of work to be done".** [127]

10. Mr. **Govind Ballabh Pant** wanted the word 'Bharat' or 'Bharat Varsha' in place of 'India'. He said: "Even at the time of taking our bath, [128] we say in Sanskrit: Jamboo Dwipay, Bharata Varshe, Bharat Khande, Arya vartay. 'Bharat Varsha' is used by us, in our daily religious duties while reciting the Sankalpa".

11. As the debate was proceeding on personal beliefs & religious lines - instead of constitutional legalities, **the President of the Constituent Assembly, Mr. Rajendra Prasad** intervened and put the amendments to vote.

12. There was even an Amendment that: "Name of the Country should be USSB (Union of Sovereign States of Bharat) on the lines of USSR". [129] That amendment was negated.

13. Finally, the **Amendment of Mr. HV. Kamath** was put to vote. "Bharat, or in the English language, India, shall be a Union of States". Earlier, Kamath had called Dr. Ambedkar's phrase "clumsy".

14. The votes were: Ayes = 38, Noes = 51. [130] The **Amendment of Mr. HV. Kamath was rejected by the Assembly.**

15. At last, "India, that is Bharat, shall be a Union of States" - the Amendment moved by Dr. BR. Ambedkar was approved. The Constituent Assembly adopted the Article 1 on Sep 18th 1949. [131]

The above debate was reproduced here in this paper, so that one could have a 360° understanding of how both the names - India & Bharat - came to be enshrined in the Constitution. Some of the members were of the incorrect view that the word 'India' was foreign. We established in this paper that 'India' is just an exonym of the endonym and natively rooted. If 'India' is considered foreign, the same can be said of 'Bharat' too. We proved that 'Bharat' stems from Iranian roots. Further, 'Bharat Varsha' excluded South India and denoted only North India - as seen from the Hathigumpha inscription.

But, not all members of the Assembly were aware of such factual data. They were holding their loyalties to Hindi/Sanskrit and religious/mythological stories, instead of constitutional obligations. They were from the Hindi belt of North India, and could not appreciate the fact – that the vast majority of Indians lived outside the Hindi belt, and Hindi words were equally foreign to them. Some of these members were even quoting their "bathing mantras" and pushing for their personal beliefs.

It was with such people - that Dr. Ambedkar had to work with - day in and day out, and deliver the Constitutional Draft amidst great difficulties. Time and again, Ambedkar had to intervene in the debate and course-correct such members, reminding them of their constitutional obligations. These members were only a handful, they lost the Vote, and their amendments were

rejected by the Constitutional Assembly. At last, better sense prevailed and inclusivity of Non-Hindi regions was respected.

Both the historically ancient & natively-rooted words - India, that is Bharat - came to be enshrined in the Constitution.

Inference & Conclusion:

In this paper, we dwelt on the two historically significant words - **'India' & 'Bharat'** - and saw how they defined the **Names of the Nation.** We will recap and conclude with the following points.

1) Both 'India' & 'Bharat' were inspirers of freedom struggle against the colonial powers.

2) The word 'India' has been in existence over centuries of history.

3) The word 'Bharat' has also been in vogue for a very long time.

4) The assumption that 'India' is foreign - is NOT correct. 'India' stems from the native word 'Sindhu'. Sindhu/Hindus/Indos/India are all mere variations in pronunciation. 'India' is an exonym of the endonym and a native phonetic derivation from Rig Veda.

5) If some may dislike 'India' as foreign-born, the same can be said of 'Bhārat' too - which is a derivation from Iranian roots. The etymological root is bhara* (meaning: 'to carry / to bear'). Bharata cognates with Indo-Iranian & Indo-European words: b^{h}árati, buɾdan, burden and barada.

6) The word 'Bharata' denoted Agni (Fire God) - as he was considered 'to carry / to bear' offerings of fire sacrifice from the mortals to gods. This Rig Vedic word also denoted the early Vedic Tribes who performed such fire sacrifices.

7) The Pre-Vedic 'Bharata' Tribes migrated from the North West and settled in the Eastern Gangetic plains. This is amply attested from the passages in Rig Veda: Wars waged by the Bharata Tribes (Dasarajna yuddham), Bharata migration, and emergence of the early Kuru Kingdom.

8) The widely-held belief by tradition - that 'Bharata' denotes the Hindu King Bharata – son of Dushyanta & Shakuntala, has no ground even in the Mahabharata. Bharata was NOT the starter of the clan. The epic Mahabharata only denotes the Vedic Bharata Tribes.

9) But the Jain Agamas explicitly state that: The Land was named after Bharata Chakravartin – son of the 1st Tirthankara, Rishabha Natha. Even Hindu texts like Vishnu Purana & Srimad Bhagavatam attest to the Jain claim.

10) South India was excluded from Bharata Varsha in ancient times. Texts like Manu Smriti attest to this fact. Only the Gangetic plains of North India were considered as 'Bharat Varsha'. It was only during the Puranic Age - many other parts of India were included, as Aryan People moved South. Also, extreme geographical fallacies about the land & cosmos were written down in Puranas.

11) The earliest empirical evidence for 'Bharat' comes from the Hathigumpha Inscription of the 1st century BCE. Even there, South India & Kalinga were excluded from Bharat Varsha.

12) During the debates of Constituent Assembly, few members without having factual knowledge of the above-mentioned points, tried to do away with 'India' and retain only 'Bharat' out of Hindi affinity & personal religious beliefs. But when their amendment was put to Vote - they lost it.

13) Article 1, Clause 1 of the Indian Constitution ("India, that is Bharat")

was moved by the Drafting Committee Chairman, Dr. B.R. Ambedkar and adopted by the Constituent Assembly. Inclusive Vision and Great Wisdom prevailed upon the Founding Fathers of the Constitution. Both the historically significant names: **'India' & 'Bharat'** were adopted.

14) Such a through anthropological & historical review would help in the true understanding of both the words: 'India' & 'Bharat' - used to signify a great subcontinent and its people - that has been culturally diverse [132] across many centuries of world history.

Bibliography:

1. ^ Fowler F.G. (ed.), Fowler H. W. (ed.), Thompson F. Della (ed.), The Pocket Oxford Dictionary of Current English 8th Rev Edition - Oxford University Press, 2000

2. ^ Barnhart, Robert K (ed.), Barnhart Dictionary of Etymology - H.W. Wilson Co., 1988.

3. ^ William Shakespeare, Mowat A. Barbara (ed.), Werstine Paul (ed.), Romeo and Juliet (Folger Shakespeare Library) - Simon & Schuster, 2004

4. ^ Legislative Department, Ministry of Law and Justice - Government of India, "Constitution of India" - 1950.

5. ^ Ministry of Law and Justice - Government of India, "Preamble to the Constitution of India" - 1949.

6. ^ Sarojini Naidu, The broken wing; songs of love, death & destiny - John Lane company; London, W. Heinemann, 1917

7. ^ Vallathol Narayana Menon, Indiayude Karachil – Vellinezhi Publication, Palghat, 1943

8. ^ Subramania Bharati, Rajagopalan, Usha (ed.), Panchali's Pledge - Hachette UK, 2013.

9. ^ Muralitharan Kasi Viswanathan, Bharathiyar Death Anniversary Article - BBC Tamil, Sep 11 2020 (picture credit)

10. ^ Subramania Bharati, Bharathiyar Kavithaigal (Indian Independence Golden Jubilee) – Manivasakar Pathippagam, 1997

11. ^ ibid.

12. ^ ibid

13. ^ Geršič, M (ed.), Introduction UNGEGN Working Group on Exonyms. Slovenia: United Nations Group of Experts on Geographical Names - ISSN 2536-1732, 2020

14. ^ Edelman Loulou, "What's in a Name? Classification of proper names by language". pp. 141–53 in Linguistic landscape: expanding the scenery, (ed.) E. Shohamy and D. Gorter - London: Routledge, 2009

15. ^ Homer, The Iliad with an English Translation by A.T. Murray - Harvard University Press; William Heinemann 1924.

16. ^ R. S. P. Beekes, Etymological Dictionary of Greek p. 267 - Brill, 2009

17. ^ Embassy of France in the Netherlands (Ambassade de France aux Pays-Bas)

18. ^ Mukherjee Bratindra Nath, Nationhood and Statehood in India: A historical survey - Regency Publications, 2001,

19. ^ Jackson A V Williams, An Avesta grammar in comparison with Sanskrit - Stuttgart Kohlhammer, 1892

20. ^ Vidyasagar Jibananda, Shabda-Sagara: A Comprehensive Sanskrit-English Lexicon - Mookerjee & Co. Calcutta Press, 1900

21. ^ The Hymns of the Rig Veda, tr. by Ralph T.H. Griffith – 2nd Edition Kotagiri (Nilgiri), 1896

22. ^ Parpola Asko, The Roots of Hinduism - Oxford University Press. Ch. 9, 2015

23. ^ Articles on Ancient History (Livius. org) – Susa, Statue of Darius the Great

24. ^ Salut Virtual Museum, ERC - University of Pisa (National Museum of Iran) - The statue of Darius I (picture credit)

25. ^ RV I-35-8, The Hymns of the Rig Veda, tr. by Ralph T.H. Griffith – 2nd Edition Kotagiri (Nilgiri), 1896

26. ^ Parker Grant, The Making of Roman India p.14 - Cambridge University Press, 2008

27. ^ Strabo, (ed.) H. L. Jones, The Geography of Strabo - Harvard University Press; William Heinemann, Ltd. 1924

28. ^ Tola Fernando, "India and Greece before Alexander" - Annals of the Bhandarkar Oriental Research Institute. 67 (1/4): 1986. 159–194.

29. ^ VS Apte Sanskrit Dictionary, The practical Sanskrit-English dictionary - Prasad Prakashan Poona, 1957

30. ^ Ibid.

31. ^ MacDonnell, Arthur Anthony, A practical Sanskrit dictionary with transliteration, accentuation, and etymological analysis throughout - London: Oxford University Press, 1929

32. ^ The Hymns of the Rig Veda, tr. by Ralph T.H. Griffith – 2nd Edition Kotagiri (Nilgiri), 1896

33. ^ Adi Shankara, Brihadaranyaka Upanishad - Shankara Bhashya translated by Swami Madhavananda – Advaita Ashrama, Almora, Himalayas, 1950

34. ^ Pali-English dictionary - Pali Text Society, Chipstead, 1921-1925.

35. ^ Jackson A V Williams, An Avesta grammar in comparison with Sanskrit pp. 32 - Stuttgart Kohlhammer, 1892

36. ^ Beckwith Christopher, Empires of the Silk Road, p. 368 - Princeton University Press, 2009

37. ^ Turner RL (Ralph Lilley), A comparative dictionary of Indo-Aryan languages - London: Oxford University Press, 1962-1966.

38. ^ Buck, Carl Darling, Dictionary of Selected Synonyms in Principal Indo-European Languages, University of Chicago, 1949

39. ^ Monier-Williams, A Sanskrit-English Dictionary, Etymologically and Philologically Arranged, Oxford University Press, 1899.

40. ^ Thapar, Romila, The Penguin History of Early India: From the Origins to AD 1300 - Penguin Press, 2003

41. ^ Rigveda Samhita, tr. by Satya Prakash Saraswati and Satyakam Vidyalankar - Veda Pratishthana, 1977

42. ^ Witzel, Michael, Aryan and non-Aryan Names in Vedic India. Data for the linguistic situation, c. 1900-500 B.C - CrossAsia, 2008

43. ^ The Hymns of the Rig Veda, tr. by Ralph T.H. Griffith – 2nd Edition Kotagiri (Nilgiri), 1896

44. ^ Parpola Asko, The Roots of Hinduism: The Early Aryans and the Indus Civilization p.94 - Oxford University Press, 2015

45. ^ ibid. p.97

46. ^ Witzel Michael, "Ṛig vedic history: poets, chieftains and polities". In Erdosy, George (ed.), The Indo-Aryans of Ancient South Asia: Language, Material Culture and Ethnicity, pp. 248-249 - De Gruyter, 1995

47. ^ Witzel Michael, "4. Early Indian history: Linguistic and textual parameters". In Erdosy, George (ed.), The Indo-Aryans of Ancient South Asia: Language, Material Culture and Ethnicity, pp. 85–125, Indian Philology and South Asian Studies. De Gruyter, 1995 (doi:10.1515/9783110816433-009)

48. ^ Stuhrmann Rainer, "Die Zehnkönigsschlacht am Ravifluß". Electronic Journal of Vedic Studies (in German). 23 (1): 1–61. (doi:10.11588/ejvs.2016.1.933)

49. ^ Brereton Joel P; Jamison Stephanie W, (eds.), The Rigveda: The Earliest Religious Poetry of India. Vol. I, pp. 902–905, - Oxford University Press, 2014

50. ^ Witzel Michael, "4. Early Indian history: Linguistic and textual parameters". In Erdosy, George (ed.), The Indo-Aryans of Ancient South Asia: Language, Material Culture and Ethnicity, pp. 85–125, Indian Philology and South Asian Studies. De Gruyter, 1995 (doi:10.1515/9783110816433-009)

51. ^ Witzel Michael, "Early Sanskritization. Origins and Development of the Kuru State", Electronic Journal of Vedic Studies, 1–4: 1–26, 1995

52. ^ Witzel Michael, "The development of the Vedic canon and its schools: the social and political milieu" - Crossasia, 1997 repository.ub.uni-heidelberg.de: (doi:10.11588/xarep.00000110)

53. ^ Avantiputra7, Early Vedic Culture (1700-1100 BCE).png & Late Vedic Culture (1100-500 BCE).png (2014) (picture credit)

54. ^ Gupta SP & Ramachandran KS (ed.), Mahabharata: Myth and Reality - Agam Prakashan, New Delhi, 1976

55. ^ J. Brockington, The Sanskrit Epics – Brill Leiden Boston Koln, 1998.

56. ^ Van Buitenen, The Mahabharata – Vol. 1; The Book of the Beginning. Introduction (Authorship and Date) - University of Chicago Press, 1978

57. ^ MN Dutt, Ishvar Chandra Sharma (ed.), ON Bimali (ed.), Mahabharata of Vyasa: Sanskrit Text with English Translation (Set of 9 Volumes) – Parimal Publications, 2008

58. ^ RajeshUnuppally, LUNAR DYNASTY (Chandravamsha).png (2013) (picture credit)

59. ^ MN Dutt, Ishvar Chandra Sharma (ed.), ON Bimali (ed.), Mahabharata of Vyasa: Sanskrit Text with English Translation (Set of 9 Volumes) – Parimal Publications, 2008

60. ^ Ibid.

61. ^ Dwijendra Narayan Jha, Rethinking Hindu Identity – Routledge, 2014

62. ^ Kisari Mohan Ganguli (ed.), Pratap Chandra Roy (ed.), The Mahabharata of Krishna-Dwaipayana Vyasa. Translated into English prose from the original Sanskrit text – Oriental Publishing Co. Calcutta, 1883-96.

63. ^ Ibid.

64. ^ Ibid.

65. ^ Ibid.

66. ^ ISKCON, Map of Jambū Dvīpa. (picture credit)

67. ^ Vyasa, Prof. Muneo Tokunaga of Kyoto (ed.), John D. Smith (ed.), Mahābhārata [Sanskrit] - Bhandarkar Oriental Research Institute, Pune, 1999

68. ^ Ibid.

69. ^ Ibid.

70. ^ S.M. Ali, The Geography of the Puranas - Peoples Publishing House, New Delhi, 1966 (picture credit)

71. ^ Ganganatha Jha, Manusmrti with the 'Manubhasya' of Medhatithi in Ten Volumes - Motilal Banarsidass Publishers, 1920

72. ^ Ibid.

73. ^ VS Apte Sanskrit Dictionary, The practical Sanskrit-English dictionary - Prasad Prakashan Poona, 1957

74. ^ Kannabiran Ravishankar, Ariyapadaatha Tamizhmozhi - Thadagam Publications, 2018

75. ^ Kisari Mohan Ganguli (ed.), Pratap Chandra Roy (ed.), The Mahabharata of Krishna-Dwaipayana Vyasa. Translated into English prose from the original Sanskrit text – Oriental Publishing Co. Calcutta, 1883-96.

76. ^ Dimmitt van Buitenen, Classical Hindu Mythology: A Reader in the Sanskrit Puranas, pp.7-8 - Temple University Press, 1977

77. ^ Collins, Charles Dillard, The Iconography and Ritual of Śiva at Elephanta - SUNY Press, 1988 p. 36.

78. ^ Dimmitt van Buitenen, Classical Hindu Mythology: A Reader in the Sanskrit Puranas, pp. xii - Temple University Press, 1977

79. ^ Wilson, H. H, The Vishnu Purana: A System of Hindu Mythology and Tradition - London Trübner & co, 1864

80. ^ Ibid. (Vishnu Purana 2-3-16)

81. ^ Ibid. (Vishnu Purana 2-3-8)

82. ^ Ibid. (Vishnu Purana 2-3-9)

83. ^ Sharma, Sudarsan Kumar (Tr.), Vayu Mahapurana: An Exhaustive Introduction, Sanskrit Text, English Translation, Notes & Index of Verses; 2 Volumes - Parimal Publications, 2008

84. ^ Pargiter, FE, The Mārkaṇḍeya Purāṇa – The Asiatic Society of Bengal, Calcutta, 1904

85. ^ GV Tagare, The Bhagavata Purana (5 Parts) – Motilal Banarsidass, Varanasi, 1950

86. ^ ISKCON, Bhū-maṇḍala and its seven islands (picture credit)

87. ^ HH Chinna Jeeyar Swamiji, @ IIT Chennai - World Map as told in our scriptures, YouTube 2011

88. ^ Hinduism Stack Exchange - Which Sri Vaishnava Acharya drew this world map based on the Mahabharata? 2019

89. ^ Naadopaasana - Venkatadri Swami & the Lord's Diamond Crown

90. ^ Chinna Jeeyar, Speeches - Did you ever find the rabbit in the world map? – IIT Chennai, 2011 (Republished 2016)

91. ^ Boldsky - The First World Map was based on the Mahabharata Verse, 2017 (picture credit)

92. ^ Vyasa, Prof. Muneo Tokunaga of Kyoto (ed.), John D. Smith (ed.), Mahābhārata [Sanskrit] - Bhandarkar Oriental Research Institute, Pune, 1999

93. ^ Boldsky - The First World Map was based on the Mahabharata Verse, 2017 (picture credit)

94. ^ Rangachari, Diwan Bahadur, The Sri Vaishnava Brahmans – Ziff-Davis-Patel, Bombay, 1931

95. ^ Flood, Gavin, An Introduction to Hinduism, p.82 - Cambridge University Press, 1996

96. ^ Bhattacharyya, NN, History of the Tantric Religion, p.174 – Manohar Publishers, New Delhi, 1999

97. ^ Pande, Govind, Studies in the Origins of Buddhism - Motilal Banarsidass Publishers, 1957

98. ^ Nagendra Kr. Singh, Encyclopedia of Jainism - Anmol Publications, New Delhi, 2001

99. ^ Acharya Nagrajji, Agama and Tripiṭaka, Eka Anuśilana: Language and literature pp. 223 - Concept Publishing, 2003

100. ^ Champat Rai Jain, Risabha Deva - The Founder of Jainism - The Indian Press Limited, Allahabad, 1929

101. ^ Acharya Jinasena, Adipurana, Vol. 1 & 2 - Bhartiya Jnanpith, 1963

102. ^ Champat Rai Jain, Risabha Deva - The Founder of Jainism - The Indian Press Limited, Allahabad, 1929

103. ^ Sean Ellis, Bahubali's Brother Bharata (picture credit)

104. ^ Wilson, H. H, The Vishnu Purana: A System of Hindu Mythology and Tradition - London Trübner & co, 1864

105. ^ GV Tagare, The Bhagavata Purana (5 Parts) – Motilal Banarsidass, Varanasi, 1950

106. ^ Rama Shankar Tripathi, History of Ancient India, pp. 199 - Motilal Banarsidass Publishers, 1942

107. ^ Hargovind Das Seth, Paia-sadda-mahannavo (A comprehensive Prakrit Hindi dictionary, with Sanskrit equivalents, quotations and complete references) – Calcutta, 1923-1928.

108. ^ KP Jayaswal, RD Banerji, Epigraphia Indica Volume 20 pp. 86–89 - Archaeological Survey of India, 1929-30

109. ^ Alexander Cunningham, Corpus Inscriptionum Indicarum, Volume I: Inscriptions of Asoka, 1827, Volgi archive / Alamy Stock Photo Image ID:2BEEW07 (picture credit)

110. ^ KP Jayaswal, RD Banerji, Epigraphia Indica Volume 20 pp. 86–89 - Archaeological Survey of India, 1929-30

111. ^ Ibid.

112. ^ Ibid.

113. ^ Ibid.

114. ^ Shiva Rao, B, The Framing of India's Constitution (Select Documents) - Indian Institute of Public Administration, 1966.

115. ^ Legislative Department, Ministry of Law and Justice - Government of India, "Constitution of India" - 1950.

116. ^ Loksabha, Constituent Assembly Debates (Proceedings): Vol 1 to 12 – 9th December, 1946 to 24th January, 1950

117. ^ Ibid. Vol 7, 7.53.122

118. ^ Ibid. Vol 7, 7.53.63

119. ^ Ibid. Vol 7, 7.53.94

120. ^ Ibid. Vol 7, 7.53.95

121. ^ Ibid. Vol 9, 9.143.668 – Amendment no. 130

122. ^ Ibid. Vol 9, 9.144.50

123. ^ Ibid. Vol 9, 9.144.19

124. ^ Ibid. Vol 9, 9.144.15

125. ^ Ibid. Vol 9, 9.144.134

126. ^ Ibid. Vol 9, 9.144.144

127. ^ Ibid. Vol 9, 9.144.157

128. ^ Ibid. Vol 9, 9.144.166

129. ^ Ibid. Vol 9, 9.144.173

130. ^ Ibid. Vol 9, 9.144.174

131. ^ Ibid. Vol 9, 9.144.181

132. ^ Levi, Sylvain; Przyluski, Jean; Bloch, Jules, Pre-Aryan and Pre-Dravidian in India - Asian Educational Services, 1993

133. ^ Parliament of India, Constitution of India (Original Manuscript) - National Library of India, Kolkata, 1949

134 ^ Naorem Sanajaoba, Manipur, Past and Present: The Heritage and Ordeals of a Civilization - Mittal Publications, 1988

References & Further Reading:

1. Bronkhorst & Deshpande, Aryans and Non-Aryans in South Asia: Evidence, Interpretation and Ideology - Manohar Publishers, 2012

2. Thaneswar Sarmah, The Bharadvājas in Ancient India - Motilal Banarsidass Publishers, 1991

3. Asko Parpola, The Roots of Hinduism: The Early Aryans and the Indus Civilization - Oxford University Press, 2015

4. SSN Murthy, "The Questionable Historicity of the Mahabharata" - Electronic Journal of Vedic Studies. 10 (5), 2003, doi:10.11588/ejvs.2003.5.782

5. Michael Witzel, "Autochthonous Aryans? The Evidence from Old Indian and Iranian Texts" - Electronic Journal of Vedic Studies 7 (3), 2001, doi:10.11588/ejvs.2001.3.830

6. SM Ali, The Geography of the Puranas - Peoples Publishing House, New Delhi, 1966

7. Champat Rai Jain, Risabha Deva - The Founder of Jainism - The Indian Press Limited, Allahabad, 1929

8. B Barua, Old Brahmi Inscriptions in the Udayagiri and Khandagiri Caves - University of Calcutta, 1929

9. Dwijendra Narayan Jha, Rethinking Hindu Identity – Routledge, 2009 (ISBN 9781845534608)

10. Jackson AV Williams, An Avesta grammar in comparison with Sanskrit - Stuttgart Kohlhammer, 1892

About the Author:

Kannabiran Ravishankar (KRS) is a Researcher and Adjunct Professor at the Paris University. He focuses primarily in Comparative Linguistics and his specializations are Classical Tamil Literature, Literary & Grammatical History, History of Humanism & Social Justice, and Science in the Language Corpus. KRS is also a full time Investment Banker by profession.

His publications include: Comparative techniques of Drama in Shakespeare & Ilango, Painting Patterns in Thirukkural Concordance and 15 other research papers, with his main thesis being: 'Comparative Studies of Master Poets: Ilango & Kamban' from a Social Justice standpoint. In addition to Tamil, he is well versed in Sanskrit & Indo-European languages and adept in handling both Devotional & Rational Literature. He has also majored in the Sāma Vēda / Chāndōgya Upanishad.

KRS has translated into Tamil, NASA's Learning Card Project of the James Webb Space Telescope. He has authored the books: 'ariyapadaatha ThamizhMozhi' (The Unknown Tamil Language), 'What is Tamil?', 'Humanism & Dravidian Movement – A Success Story' and 'Thamizhaa? Samskrithamaa?' (Tamil or Sanskrit?). He also serves as the Editor of the Journal of Dravidian Studies – Dravida Pozhil. His next book – 'aRiyapadaatha chilapathikaaram: Thamizhnila Arasiyalin Thiruppu Munai' (The Unknown Story of Silappathikaaram: Cornerstone of Tamil Geopolitical Landscape) is to be released shortly.

The Indus script is most likely to have belonged to the Dravidian family.

The Indus symbols and seals represent a logo-syllabic script and based on computer analysis, it is strongly suggested that an underlying agglutinative Dravidian language is the most likely candidate for the underlying language of the Indus Valley Civilization.

(Proto-Indica: Report on the Investigations of the Proto-Indian Texts Moscow: Nauka Publishing House, 1981).

Prof. Dr. YURI KNOROZOV
N.N. Miklukho-Maklai - Institute of Ethnology and Anthropology (IEA),
Academy of Sciences of (formerly USSR) Russia.

சுயமரியாதை இயக்கம் முன்வைத்த சுயமரியாதைத் திருமணங்கள்

முனைவர். ச. ஜீவானந்தம்
(ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகம், புது டில்லி)

கட்டுரைச் சுருக்கம்:

ஓர் ஆணும், ஒரு பெண்ணும் விருப்பப்பட்டு, இருவரும் இன்றிலிருந்து நண்பர்களாகி விட்டோம் என்று சொல்லி, அதற்கான ஓர் ஒப்பந்தத்தினை நிறைவேற்றிக் கொண்டு, முடிந்தால் அதை மற்றவர்களுக்கும் அறிவிக்கச் செய்தலே சுயமரியாதைத் திருமண முறையாகும்.

பாரம்பரியத் திருமணம் என்ற நிறுவனமானது பெண்ணடிமைத்தனத்தின் தோற்றுவாய் என்ற மார்ச்சிய வாதத்தினையே சுயமரியாதை இயக்கத்தினரும் ஏற்றிருந்தனர். அதே வேளையில், இந்தியச் சமூகக் கட்டமைப்பினில் உள்ள ஜாதி, சடங்கியல், சமூக ஆதிக்கம், பார்ப்பனியம் முதலான உள்முரண்களை நன்கறிந்த சுயமரியாதை இயக்கத்தினர், பார்ப்பனியக் கருத்தியல்கள் எவ்வாறு இந்தியத் திருமணங்களில் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றன என்பதனைத் தோலுரித்துக் காட்டினர்.

திருமணம் என்பது பெண்ணும் ஆணும் சேர்ந்து வாழ்க்கையை நடத்த ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் ஒப்பந்தம் என்றும், அந்த ஒப்பந்தம் பெண்ணையும் ஆணையும் மட்டும் சார்ந்ததே ஒழிய, வேறு எவ்விதத் தெய்வீகத் தன்மைக்கும் சம்பந்தப்பட்டது அல்ல என்ற சுயமரியாதைத் திருமணக் கோட்பாட்டை இக்கட்டுரை ஆய்கிறது. ஒருவரின் பணத்தகுதியினை மீறிக் கடன்களைப் பெற்று, ஜாதியப் படிநிலையைப் பாதுகாக்கும் சடங்குகளைச் செய்து பாரம்பரியத் திருமணமாக நடத்தாது, அவரவர் பொருளாதாரத்துக்கு உகந்த முறையில் சுயமரியாதைத் திருமணமாக நிகழ்த்தப்பட்ட கூறுகளையும் இக்கட்டுரை ஆய்கிறது.

முகவுரை:

சமூகத்தில் நிகழும் மாற்றங்கள் எல்லாம், தனி நபர்களின் அறிவு மற்றும் வசதி வாய்ப்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகவே இருக்க வேண்டும் (ஆனைமுத்து, 2009, பக்கம். 354) என்ற பெரியார், திருமண முறைகளில் அடிப்படையான மாற்றங்கள் வேண்டும் என்று உணர்ந்து அத்தகைய மாற்றங்களுக்கான முன்னெடுப்புகளைச் சமூகத்தில் ஆக்கபூர்வமாகச் செய்து வரலானார்.

இந்தியத் திருமண முறைகள் பொதுவாகவே அறிவு மற்றும் வசதி ஆகியவைகளை மட்டும் சார்ந்ததாக இல்லாமல், சமுதாய அமைப்பு, அரசியல், சட்டம், பொருளாதார மற்றும் சொத்து உரிமை ஆகியவைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டதாக இருக்கின்றன. இவைகளை

உணர்ந்திருந்த சுயமரியாதைக்காரர்கள் அத்தகைய நடவடிக்கைகளில் உரிய மாறுதலைக் கொண்டுவர வேண்டும் என்று விரும்பி, அதற்கான முன்னெடுப்புகளைச் செய்தனர் (ஆனைமுத்து, 2009, பக்கம். 354).

திருமண முறைகளில் செய்யக்கூடிய மாறுதல்கள் எல்லாம் அவரவர் பகுத்தறிவினையும் அனுபவ அறிவினையும் அனுசரித்துப் பார்த்தே நடக்க வேண்டும் என்கிற அடிப்படைகளிலே தான், சுயமரியாதைத் திருமணங்கள் என்பவைகள் சமுதாயத்தில் முன்னெடுக்கப்பட்டனவே தவிர, வெறும் மாறுதல் என்பதற்காகவோ (பகுத்தறிவு 1934, அக்டோபர் 07), அல்லது நாத்திகக் கொள்கை என்பதற்காகவோ இல்லை என்ற பெரியார், நாத்திகம் என்பதனை அவரவர்களின் மன உணர்ச்சி, ஆராய்ச்சித் திறன் ஆகியவைகளைச் சார்ந்ததே தவிர, அது ஒரு குறிப்பிட்ட குணமோ, கட்சியோ, மதமோ அல்ல என்றார் (ஆனைமுத்து, 2009, பக்கம். 367). எனவே திருமண முறைகளில் ஏற்படும் மாற்றங்களை வெறும் ஆத்திகம், நாத்திகம் என்ற வாதங்களின்அடிப்படையாகக் கொண்டு சுயமரியாதைக்காரர்கள் அணுகவில்லை என்பது இதன் மூலம் புலனாகிறது.

அறிவு, அனுபவம், ஆராய்ச்சி ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலான திருமண முறைகளுக்கே சமூகத்தில் இடம் இருக்க வேண்டும், அத்தகைய அறிவினைச் சார்ந்த திருமண முறைகள் என்பது வாழ்நாள் முழுமைக்கும் பொருந்தும்படியாகவும், மனித வாழ்வையும், பிறவிக் குணங்களையும் மேன்மைப்படுத்துவதாகவுமே இருக்க வேண்டும் என்று சுயமரியாதை இயக்கத்தினர் விரும்பினர். (ஆனைமுத்து, 2009, பக்கம். 348-359).

மேலும், 'தெய்வீகம்', 'பழக்கம்', 'வழக்கம்', 'சாத்திரம்', என்கின்ற வார்த்தைகள் எல்லாம் முன்னேற்றத்துக்கும், பகுத்தறிவுக்கும், சுதந்திரத்திற்கும் பிரதான எதிர்வாதங்களாக இருக்கின்ற பொழுது, சுயமரியாதைத் திருமணம் என்பதில் மேற்படி முன்னேற்றத்திற்கும் சுதந்திரத்திற்கும் எதிரான எந்தவொரு வாதங்களையும் சுயமரியாதைக்காரர்கள் அவற்றினுள் அனுமதிக்கவில்லை. (பகுத்தறிவு 1934, அக்டோபர் 07).

சுயமரியாதைத் திருமணத்தில் எல்லோருக்கும் வசதியான நேரத்தினைப் பார்த்து, மிகச் சுருக்கமான செலவினைச் செய்து, அனாவசியமான அதே சமயம் அர்த்தமற்ற சடங்குகளையெல்லாம் தவிர்த்து (பகுத்தறிவு 1934, அக்டோபர் 07), மணமக்கள் தங்கள் ஒப்பந்தங்களை ஒருவருக்கொருவர் சொல்லி மண சம்பந்தத்திற்கு அறிகுறியாக மாலையிட்டுக் கொள்ளுவது என்பதுடன் சுயமரியாதைத் திருமணம் என்பது முடிவு பெற்றுவிடுகிறது. (புரட்சி 1934, ஜூன் 17 மற்றும் ஆனைமுத்து, 2009, பக்கம். 358).

திராவிடர் திருமண முறைகளில் கூடச் சடங்குமுறை சார்ந்த திருமணங்கள் என்பவைகள் நடைபெற்றதற்கான ஆதாரங்களினை எந்தவொரு பண்டைய திராவிட நூல்களிலும் இருந்தும் பெற முடிவதில்லை என்ற வரலாற்றுப் புரிதலுடனேயே சுயமரியாதைத் திருமணங்களை முன்னெடுத்தார் பெரியார். (விடுதலை 1948, அக்டோபர் 24 மற்றும் ஆனைமுத்து, 2009, பக்கம். 354).

சுயமரியாதைத் திருமணங்களின் மூலம், பார்ப்பனியம் சமூகத்தில் கட்டிவைத்திருந்த ஒவ்வொரு கட்டினையும் சுயமரியாதைக்காரர்கள் உடைத்தனர். குறிப்பாக இராகுகாலம், ஜாதகம், முகூர்த்தம் என்பவை எல்லாம் பெருத்த தொல்லை என்று கருதி, சுயமரியாதைத் திருமணங்களின் மூலம் அவை ஒவ்வொன்றினையும் அறிவுப்பூர்வமாகத் தகர்த்தனர். (ஆனைமுத்து,

2009, பக்கம். 358). ஒழுக்க விதிகளின் அடிப்படையிலும், மனித சமுதாயத்தை உயர்நிலைக்கு மேம்படுத்தும் உந்துதலுடனும், மூடநம்பிக்கைக்கு ஆதாரமானதும், பார்ப்பனியத்திற்கு அடிபணியச் செய்வதுமான எல்லா விதச் சடங்குகளையும் தவிர்த்து (விடுதலை 1948, அக்டோபர் 24), மூடப்பழக்க வழக்கங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு செய்யப்படும் பார்ப்பனியச் சடங்குகளையோ, காலவிரயங்களையோ தவிர்த்து, (குடி அரசு 1930, அக்டோபர் 12 மற்றும் ஆனைமுத்து, 2009, பக்கம். 355), ஜாதியக் கலப்பு மற்றும் எளிமை அடிப்படையிலான திருமணங்களையே சுயமரியாதைக்காரர்கள் முன்னெடுத்தனர். (குடி அரசு 1930, செப்டம்பர் 21). மேலும், 'கன்னிகாதானம்', 'கல்யாணம்', 'தாரா முகூர்த்தம்' என்கின்ற வார்த்தைகள் அனைத்தும் மறைந்து, அகராதியில் கூட இல்லாமல் ஒழிய வேண்டும் என்பதே பெரியார் அவர்களின் ஆவலாக இருந்தது. (விடுதலை 1951, பிப்ரவரி 17).

சுயமரியாதைத் திருமணமும் ஜாதியமும்:

பெண்களின் சுயதேர்வுகளுக்கு மதிப்பு தரும் வகையிலும், ஜாதியக் கட்டுமானமானது பெண்ணுடல் சார்ந்தே கட்டமைக்கப்படுகின்றது என்ற சமூக அறிவியலின் அடிப்படையிலும், சுயமரியாதைக்காரர்கள் காதல் திருமணம், தேர்வுத் திருமணங்கள் (choice marriages) மற்றும் ஜாதியக் கலப்புத் திருமணங்களை ஊக்குவித்தனர். (குடி அரசு 1929, டிசம்பர் 01). இத்திருமணங்கள் மூலம் ஜாதியத்தை, சமூகத்தில் இருந்து ஒழித்துவிட முடியும் என்ற சமூக அறிவியல் புரிதலின்பால் சுயமரியாதைக்காரர்கள் நின்றனர் என்று, பகுத்தறிவுவாதியான இராகவன் தனது "ஜீவகாருண்யச் சமயம் மகளிர் உரிமையை மறுக்குமா?" என்ற கட்டுரையில் குறிப்பிடுகின்றார். (குடி அரசு 1931, நவம்பர் 08). ஜாதி வேற்றுமையை விலக்க வேண்டுமானால், ஒரு பெண்ணுக்கு ஏற்ற இளைஞன் எந்த மரபிற் பிறந்தவனாயிருந்தாலும், அவன் அவளை விரும்புவானாயின் அவனுக்கே அவளை வாழ்க்கைப்படுத்துதல் வேண்டும் என்று ஆண்டாள் அம்மையார் குறிப்பிடுகின்றார். (குடி அரசு 1932, மே 22 மற்றும் ஜூன் 05). சுயமரியாதைத் திருமணத்தில் ஜாதி, வகுப்பு, குலம், கோத்திரம் என்பவைகள் கவனிக்கப்படாமல் மணமக்களுடைய தகுதிகளே பிரதானமாக கவனித்துப் பார்க்கப்பட்டது / பார்க்கப்படுகின்றது என்பது இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது ஆகும் (பகுத்தறிவு 1934, அக்டோபர் 07).

அதுமட்டுமல்லாமல், இந்திய மரபில் ஒருவரின் மதம் மற்றும் ஜாதிய உட்பிரிவுகளைப் பிரதானமாகக் காட்டிக் கொள்வதற்காகத் தான் திருமணத்துக்குள் சடங்குமுறைகள் புகுத்தப்பட்டுள்ளன. சடங்குகள் உண்டாக்கிய நோக்கங்கள் என்பவை எல்லாம் ஜாதியை நிலைநாட்டவே. சடங்குகளைச் செய்ய வேண்டியதன் அவசியமும், அதனால் ஏற்படப் போகிற பயனும், அதன் அவசியமும் என்னவென்பதைப் பற்றி யாரைக் கேட்டாலும் விடை கிடைக்காது. 'இது அவரவர்களின் ஜாதிய வழக்கம்' என்று தான் கூறி வருவார்கள். ஒவ்வொருவரின் ஜாதியினைப் பாதுகாக்கவே ஒவ்வொரு விதமான சடங்குகளையும் உருவாக்கி, நிரந்தரமாக மக்களைப் பிரித்து வைக்கவே இந்தச் சடங்குமுறைகள் நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ளன என்ற பெரியார் (ஆனைமுத்து, 2009, பக்கம். 357-358), இத்தகைய மடமை மூடப்பழக்கங்கள் ஒழிந்து, சீர்திருத்த முறையில் திருமணம் செய்துகொள்ள ஏராளமான இளைஞர்கள் முன்வரவேண்டும் என்றார் (விடுதலை 1951, பிப்ரவரி 17).

படிநிலையற்ற உறவுமுறை:

சுயமரியாதைத் திருமணம் என்பதன் முக்கியத் தத்துவம் என்பது கூட்டு வாழ்க்கையில் ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் எந்தவித வித்தியாசமோ, உயர்வுதாழ்வோ இல்லை என்பதும், சகல துறைகளிலும் சம சுதந்திரம் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்பதுமேயாகும் என்றார் பெரியார். (பகுத்தறிவு 1934, அக்டோபர் 07). சுயமரியாதைத் திருமணத்தில் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் சமஉரிமை இருக்கின்றது. ஆனால், ஆரியரின்/ பார்ப்பனியத்தின் எட்டுவகைத் திருமண முறைகளில் ஒன்றில் கூடப் பெண், ஓர் உயிருள்ள பொருளாகக் கூட மதிக்கப்பட்டதே இல்லை என்பதனை அறிய முடிகிறது என்று குறிப்பிட்டார் பெரியார். (ஆனைமுத்து, 2009, பக்கம். 376).

திருமணம் என்பதைச் சடங்குகள் என்று எண்ணாமல், வாழ்க்கை ஒப்பந்தமாகவே சுயமரியாதைக்காரர்கள் கருதினர். (மேற்குறிப்பிட்ட நூல்). வாழ்க்கைச் சுதந்திரத்தில் மணமக்கள் இருவருக்கும் சம சுதந்திரம் என்பது வேண்டும். அதுவே சுயமரியாதை இயக்கத்தின் முதல் இலட்சியமாகவும் இருந்து வந்துள்ளது. (ஆனைமுத்து, 2009, பக்கம். 368). திருமணம் என்றால் சுதந்திர வாழ்க்கையாகவும், சமத்துவ வாழ்க்கையாகவுமே இருக்க வேண்டுமே ஒழிய, அடிமை வாழ்க்கையாகவும், உயர்வு-தாழ்விற்கான வாழ்க்கையாகவும் இருக்கக் கூடாது என்பதே பெரியார் அவர்களின் தீர்க்கமான எண்ணமாக இருந்தது. (குடி அரசு 1935, ஜூன் 16).

வாழ்க்கை நடத்துவது என்பது வியாபாரம் நடத்துவது போன்ற ஒரு செயல் தான் என்ற பெரியார், வியாபாரத்திற்கு முதலும் உழைப்பும் எப்படித் தேவையாய் இருக்கின்றதோ, அதுபோன்று வாழ்க்கைக்கு ஓர்ஆணும்பெண்ணும்அவர்களது இரண்டறக் கலந்த ஒப்புரவும் தேவையாய் இருக்கிறது என்றார். (ஆனைமுத்து, 2009, பக்கம். 345).

பொருளாதாரத்தில் எளியவர்க்கும் ஏற்ற திருமண முறைகள்:

அதுமட்டுமல்லாமல், பாரம்பரியத் திருமண முறைகளில் ஏற்படும் திருமணம் சம்பந்தமான செலவு, மெனக்கெடல் மற்றும் இன்னும் பிற தேவையற்ற கஷ்டநஷ்டங்கள் முதலியவற்றினைப் பற்றி யாரும் இலட்சியம் செய்வதே இல்லை. அத்திருமணங்கள் பெரும்பாலும், ஆடம்பரத்தினை மையமாகக் கொண்டு, வீண் செலவினங்களுக்காக, ஒருவரின் பணத்தகுதியினை மீறிக் கடன்களைப்பெற்றாவதுசெய்யப்படுகின்றன. (புரட்சி 1934, ஜூன் 17). இத்தகைய திருமணக் கடன்களால், மணமக்களின் பெற்றோர்கள் வெகுநாளைக்கு அவதியுற வேண்டி இருப்பதுடன், சில குடும்பங்களெல்லாம் இத்தகைய திருமணச் செலவுகளாலேயே ஏழ்மை நிலைக்குத் தள்ளவும் படுகின்றனர் (மேற்குறிப்பிட்ட நூல்). இப்படிப்பட்ட கொடுமைகளற்ற, முட்டாள்தனமற்ற அம்சங்களைக் கொண்டதாகவே சுயமரியாதைத் திருமணங்கள் இருந்து வருகின்றன (மேற்குறிப்பிட்ட நூல்).

சுருக்கமாகக் கூறவேண்டுமானால், சுயமரியாதைத் திருமணம் என்பது பெண்ணும் ஆணும் சேர்ந்து வாழ்க்கையை நடத்த ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் ஒப்பந்தம் என்றும், அந்த ஒப்பந்தம் பெண்ணையும் ஆணையும் மட்டும் சார்ந்ததே ஒழிய, வேறு எவ்விதத் தெய்வீகத்தன்மைகளுக்கோஅல்லது எவ்விதக் கட்டுப்பாட்டிற்கோ சம்பந்தப்பட்டது இல்லையென்பதுமே ஆகும். (புரட்சி 1934, ஜூன் 17).

திருமணத்தில் மணமக்களின் சம்மதம் இன்றியமையாததாகும்:

திருமணம் செய்து கொள்வதில், தாய் தந்தையரைக் காட்டிலும், மணமக்களுக்கே அதிக உரிமை உண்டு என்று ஆண்டாள்

அம்மையாரும் குறிப்பிடுகின்றார். (குடி அரசு 1932, மே 22 மற்றும் ஜூன் 05). பொதுவாகவே, சுயமரியாதைத் திருமணம் என்பதில் மணமக்கள் ஒருவரை ஒருவர் அறிந்து, தங்களுக்குள்ளாகவே ஒருவரை ஒருவர் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதும், அர்த்தமும் பொருத்தமும் அவசியமும் இல்லாமல் வெறும் சடங்கு, பழக்கவழக்கம் என்பதற்காக மட்டும் ஒன்றையும் செய்து விடக்கூடாது என்பதுமே ஆகும். (புரட்சி 1934, ஜூன் 17).

ஆணும் பெண்ணும் ஒருவருக்கொருவர் அன்பு கொண்ட பின்னரே திருமணத்தினைச் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்ற பெரியார் (மேற்குறிப்பிட்ட நூல்), இயற்கை உணர்வுகளுக்காகவும், மன நிறைவுகளுக்காகவுமே ஒருவருக்கு வாழ்க்கைத்துணை என்பவர் இருக்கவேண்டுமே தவிர, (விடுதலை 1951, பிப்ரவரி 17), திருமணம் ஆகிவிட்டதே என்கின்ற காரணத்திற்காக ஒருவர் கொடியவராக இருந்தாலும் அவருடன் அன்பு கொண்டு தான் வாழவேண்டும் என்று நிர்ப்பந்திப்பதைக் கண்டிப்பாக ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடாது என்றார். (புரட்சி 1934, ஜூன் 17). மேலும், மணமக்கள் என்பவர்கள் நண்பர்கள் போலவும், ஒருவர் இடத்திலே ஒருவர் காதல் உடையவர்களாகவும் இருக்க வேண்டுமே தவிர, எந்தவொரு ஆணும், பெண்ணும் எந்தவொரு நிர்ப்பந்தத்திற்கும் கட்டுப்பாட்டிற்கும் அடங்கி நடக்க வேண்டும் என்பது அவசியமில்லை என்று குறிப்பிடுகின்றார் பெரியார். (விடுதலை 1951, பிப்ரவரி 17).

ஓர் ஆணும், ஒரு பெண்ணும் விருப்பப்பட்டு, இருவரும் இன்றிலிருந்து நண்பர்களாகி விட்டோம் என்று சொல்லி, அதற்கான ஓர் ஒப்பந்தத்தினை நிறைவேற்றிக் கொண்டு, அதை மற்றவர்களுக்கு அறிவிக்கச் செய்தாலே போதுமானதாகும். (ஆனைமுத்து, 2009, பக்கம். 345).

அதே போல், பெற்றோர்களும் தங்களது குழந்தைகளுக்குத் தன்னிச்சையாகத் 'திருமணம்' என்பதனை ஏற்பாடு செய்யாமல், தங்களின் பெண்களுக்குத் தகுந்த வயதும் தொழிலும் ஏற்பட்ட பிறகு, ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளக் கூடிய வகையினில், பெற்றோர்கள் அவர்களை முன்னேற்றமடையச் செய்யவேண்டும் என்பதே பெரியார் அவர்களின் வாதமாகும்.

திருமணத்தினைப் பதிவு செய்தல் அவசியம்:

சுயமரியாதைத் திருமணம் செய்து கொள்கிறவர்கள் கட்டாயம் தங்களது திருமணத்தினை அரசாங்கத்தில் பதிவுசெய்து கொள்ளவேண்டும் என்று பெரியார் வலியுறுத்தினார். (விடுதலை 1946, செப்டம்பர் 04). அப்படிப் பதிவு செய்துகொள்ள ஆரம்பித்து விட்டால், நாள்பட மற்ற சடங்குகள் எல்லாம் தானாக மறைந்துவிடும் என்று சுயமரியாதைக்காரர்கள் நம்பினர். (புரட்சி 1934, ஜூன் 17).

திருமணத்தினைப் பதிவு செய்து கொள்வதன் மூலம், கணவனுக்குச் சரிசமமான தகுதி என்பது மனைவிக்கும் கிடைக்கப் பெறுகின்றது என்ற பெரியார், இருவரும் சமம் என்று சொல்லியே திருமணப் பதிவேட்டில் இருவரும் கையொப்பம் இடுகின்றனர் என்றதுடன், அரசாணிக்கால் வைத்து, நெருப்பினைச் சுற்றி, அம்மியினை மிதித்துச் செய்யப்படும் திருமணங்களில் உள்ள அடிமைத்தனம் என்பதும் இதில் இல்லை என்றார். (விடுதலை 1948, அக்டோபர் 24). அதே போல், இந்த வகையான திருமணம் நடந்த அன்றே, கணவனுடைய சொத்திற்குப் பெண்ணானவள் சமஉரிமை பெற்றவர் ஆகிறார். ஆனால், பழைமை முறைத் திருமணங்களில் பெண்களுக்குச் சொத்துரிமை

என்பது மறுக்கப்படுவதுடன், வாழ்க்கையில் சரிபங்கு உரிமையினையும் இழக்கின்றனர். சுயமரியாதைத் திருமணத்தில் சொத்திலும், வாழ்க்கை உரிமையிலும் பெண்ணுக்கு ஆணினைப் போலவே சரிபங்கு உரிமை இருக்கிறது என்றனர் சுயமரியாதைக்காரர்கள். (புரட்சி 1934, ஜூன் 17).

மக்களிடம் செல்வாக்கு செலுத்திய சுயமரியாதைத் திருமணங்கள்:

இது போன்ற அறிவுசார் சுயமரியாதைத் திருமணங்களைப் பொதுமக்கள் மத்தியில் சுயமரியாதை இயக்க இதழ்களானது தொடர்ந்து உற்சாகப்படுத்தியும், ஊக்கப்படுத்தியும் வந்ததனைச் சுயமரியாதை இயக்க இதழ்களைக் காணும் பொழுது அறியமுடிகின்றது. (குடி அரசு 1930, ஜூன் 29). வருடம் தோறும் சராசரியாக 2500 முதல் 3000 வரையிலான சுயமரியாதைத் திருமணங்கள் தமிழகத்தில் நடைபெற்றன என்பதனைக் குஞ்சிதம் அம்மையார் குடி அரசு இதழில் பதிவு செய்துள்ளார். (குடி அரசு 1932, ஜூன் 26).

சேலம் மாவட்டம் தாதம்பட்டி கிராமத்தினைச் சார்ந்த பலிஜவார் நாயுடு ஜாதியைச் சார்ந்த ஒருவருக்கு 1926ஆம் ஆண்டும் (குடி அரசு 1926, நவம்பர் 21), முதலியார் ஜாதியைச் சார்ந்த குருசாமி அவர்களுக்கும், இசை வெள்ளாளர் ஜாதியைச் சார்ந்த குஞ்சிதம் அம்மையார் அவர்களுக்கும் 1929ஆம் ஆண்டும் சுயமரியாதைத் திருமணம் நடைபெற்றது என்பதனைக் குடி அரசு இதழின் வழி அறிய முடிகிறது.

அதே போல், சிவகாமி-சிதம்பரனார், நீலாவதி-இராமசுப்பிரமணியம், இரங்கம்மாள் - சிதம்பரம், மரகதவல்லி - முருகப்பா, அன்னபூரணி இரத்தினசபாபதி, மஞ்சுளாபாய் - சண்முகம், விசாலாட்சி - இராமசுப்பய்யா ஆகியோரின் திருமணங்கள், குறிப்பிடத்தக்க சுயமரியாதைத் திருமணங்களாக இன்றும் போற்றப்படுகின்றன.

முடிவுரை:

மானிட சமூகத்தின் விடுதலைக்காக, பிற்போக்குத் தனங்களைப் பகுத்தறிவின் அடிப்படையிலான வாதத்தினை மட்டுமே முன்வைத்துக் கேள்வி எழுப்பிய சுயமரியாதை இயக்கத்தினர், திருமணம் என்ற நிறுவனத்தின் மீது ஆக்கப்பூர்வமான பார்வையினைக் கொண்டிருந்தனர்.

திருமணம் என்ற நிறுவனமானது பெண்ணடிமைத்தனத்தின் தோற்றுவாய் என்ற மார்ச்சிய வாதத்தினையே சுயமரியாதை இயக்கத்தினரும் ஏற்றிருந்தனர். அதே வேளையில், இந்தியச் சமூகக் கட்டமைப்பினில் உள்ள உள்முரண்களை நன்கறிந்த சுயமரியாதை இயக்கத்தினர், பார்ப்பனியக் கருத்தியல்கள் எவ்வாறு இந்தியத் திருமணங்களில் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றன என்பதனைத் தோலுரித்துக் காட்டினர்.

சடங்கியல் நிகழ்வுகள், ஆணாதிக்கச் சிந்தனை மரபுகளை நிலைநிறுத்துவதால், ஆண்-பெண் சமம் என்ற பொருள்படும்படிச் சடங்குகள் தவிர்த்த சுயமரியாதைத் திருமணத்தினைச் சமூகத்தினில் முன்னெடுத்தனர். அதே வேளையில், கைம்பெண் திருமணத்தினையும், ஜாதியக் கலப்பு மணத்தினையும் தொடர்ந்து ஊக்குவித்தனர் என்பதனை இங்கே குறிப்பிட கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

குறிப்புதவி நூல்கள்:

நூல்கள்:

1. அசல் மனுதரும சாஸ்திரம். சென்னை: திராவிடர் கழகம், 2011.
2. ஆனைமுத்து, வே. பெரியார் ஈ.வெ.ரா. சிந்தனைகள். தொகுதி. 1-6. சென்னை: பெரியார் ஈ.வெ. இராமசாமி- நாகம்மை கல்வி, ஆராய்ச்சி அறக்கட்டளை, 2009.

3. தந்தை பெரியார், பெண் ஏன் அடிமையானாள்? சென்னை: பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரச்சார நிறுவன வெளியீடு, 2004.
4. தந்தை பெரியார், அழியட்டும் 'ஆண்மை'. சென்னை: பெரியார் திராவிடர் கழகம், 2010.
5. முத்துமோகன், ந. இந்தியத் தத்துவங்களும் தமிழின் தடங்களும். சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், 2016.
6. ராஜதுரை, எஸ்.வி. மற்றும் வ. கீதா. பெரியார்: சுயமரியாதை சமதர்மம். கோயம்புத்தூர்: விடியல் பதிப்பகம், 1999.
7. வளர்மதி, மு. தொகுப்பு. சுயமரியாதை இயக்க வீராங்கனைகள்-II. சென்னை: கருப்பு பிரதிகள், 2017.
8. வீரமணி, கி. தொகுப்பு. பெரியார் களஞ்சியம். சென்னை: பெரியார் சுயமரியாதை பிரச்சார நிறுவன வெளியீடு, 2010.

இதழ்கள்:

1. உண்மை
2. குடி அரசு
3. திராவிடன்
4. பகுத்தறிவு
5. புரட்சி
6. விடுதலை
7. Revolt

ஆசிரியர் குறிப்பு:

முனைவர் ஜீவானந்தம், புது டில்லி ஜவகர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தில், சமூக அறிவியல் புலம் - பெண்ணிய ஆய்வு மய்யத்தில், உதவிப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றி வருபவர். இதற்கு முன்பு, சிக்கிம் ஒன்றியப் பல்கலைக்கழகத்திலும், அஸ்ஸாம் ஒன்றியப் பல்கலைக்கழகத்திலும், வரலாற்றுத் துறையில் உதவிப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றிய அனுபவமும் வாய்ந்தவர் ஆவார். உள்நாடு மற்றும் பன்னாட்டுக் கருத்தரங்குகளில் பங்கு கொண்டுள்ளதுடன், அக்கருத்தரங்குகளில் அளித்த ஆய்வுக் கட்டுரைகளுக்குச் சிறப்பு விருதுகளைப் பெற்றவர் ஆவார்.

அத்துடன், கல்வியில் சிறந்து விளங்கியதற்காக நீதியரசர் இராசகோபாலன் நினைவுப் பதக்கமும், பல்கலைக்கழக வேந்தர் அவர்களின் நூற்றாண்டுப் பரிசும், அனந்தராம சர்மா நினைவுப் பரிசும் பெற்றவர் ஆவார். மேலும், தமிழகம், பெண்ணியம், பெரியாரியம், சமயம், தேவதாசி முறை குறித்து வரலாற்று முறையிலான ஆய்வினை மேற்கொண்டு வருவதுடன், அவற்றினை உள்நாட்டு மற்றும் பன்னாட்டு ஆய்விதழ்கள் மற்றும் பதிப்பகங்களின் மூலம் கட்டுரைகளாகவும், புத்தகங்களாகவும் தொடர்ந்து எழுதியும், பதிப்பித்தும் வருகின்றார்.

Dravidar Kazhagam is one of the largest pressure groups in the world, mobilizing people and educating them, via innumerable protest movements for many decades!

(Humanism – An update for the New Millennium London : British Humanist Association, 1998)

BARBARA SMOKER

President of the National Secular Society (1972–1996), Distinguished Humanist Service Award from Humanists International, and Honorary Member of Humanists UK.

செக்கார் வணிகச் சமூகம்
– ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை

முனைவர். நாக. கணேசன்
(மண்டல உதவி இயக்குநர் (ஓய்வு), தொல்லியல் துறை)

கட்டுரைச் சுருக்கம்:

சாதியம் மிக்க சமூகப் பாகுபாட்டால், தொழிற்குடிகளுக்குள் உயர்ந்தவர் - தாழ்ந்தவர் என்ற ஏற்றத்தாழ்வு நிறுவப்படுகிறது. சாதியச் சமூகக் கட்டமைப்போடு கூடிய பொருளுடைமை தான் ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்கான அடிப்படைக் காரணம் என்பது வரலாறு. மனித வரலாற்றில் இயல்பாக அமைந்த தொழில்சார்ந்த பிரிவுகள், பிற்காலத்தில் வருணாசிரமச் சனாதனக் கோட்பாடுகளால், பிறப்பின் அடிப்படையில் தொழில்சார்ந்த சாதிக் கட்டமைப்பாக வலுப்பெற்றன. மதம்சார்ந்த பிரிவுகள், சாதிக் கட்டமைப்பில் மேல்நிலைச் சாதிகளாக உருவாக்கம் பெற்றன. உடலுழைப்பால் கடினமான தொழிற்பிரிவுகளோ, சாதிக் கட்டமைப்பில் கீழ்நிலைச் சாதிகளாக உருவாக்கம் பெற்றன. அவற்றுள்ளும் பொருளுடைமை அல்லது நிலவுடைமை இல்லாத உட்பிரிவுகள், இன்னும் கீழ்நிலையாகக் கட்டமைக்கப்பட்டன.

இக் கட்டுரை, பண்டைய செக்குத் தொழிலையும், அதன் ஊற்றும் விளைவுமான எண்ணெய் உற்பத்தியையும், எண்ணெய் வணிகம் செய்த மக்களின் பண்டைய வாழ்வியலையும் ஆராய்கிறது. செக்குத் தொழிற்பட்ட செக்கார் சாதியின் பல்வேறு படிநிலைகளையும், அந்த உட்பிரிவுகளின் பொருளாதார நிலைகளையும், பிறப்பால் சாதியாகக் கட்டமைக்கப்பட்ட சமூக நிலைகளையும், கல்வெட்டுகளின் வாயிலாகவும் இலக்கியங்களின் வாயிலாகவும் ஆராய்ந்து, அவர்களிடையே நிலவிய மூட நம்பிக்கைகளையும், சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகளையும், அவற்றுக்குக் காரணமான சாதிப் படிநிலைகளையும் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது.

சாதியின் தோற்றுவாய்:

வரலாறு என்பது தற்செயலாக நிகழும் சம்பவங்களின் தொகுப்பன்று. சமுதாயத்தில் ஏற்படும் வளர்ச்சிகளும் மாற்றங்களும் சில திட்டவட்டமான நியதிகளுக்கேற்ப அமைவதாகும். அது, சமூக மாற்றங்களின் போக்கினை அறிய உதவும் ஒரு கருவி. மக்களின் வாழ்க்கை, 'மாற்றம் ஒன்றே மாறாதது' – என்ற சமூக இயக்கவியல் நியதிக்கேற்பக் காலத்திற்குக் காலம் வளர்ச்சியையும் மாற்றத்தையும் பெற்று வந்துள்ளதை வரலாற்றில் காணலாம். மக்களின் வாழ்க்கைத்தேவையின் அடிப்படையில், தொழிலும் தொழிலைச் சார்ந்த கருவிகளும் உருவாக்கப்பட்டன. [1] கால மாற்றத்தின் பொழுது சமுதாயத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதல்கள், பல படிநிலைகளையும் ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் முரண்பாடுகளையும் உருவாக்கின.

உயிர் வாழ்வதற்காக உற்பத்தி செய்யப்பட்ட உணவுப் பொருட்களில், உபரி உற்பத்தியை எதிர்காலத் தேவைக்குச் சேமித்த

பொழுது, மிகுந்த சேமிப்பைக் கொண்டோர் உடைமையாளராகவும், சேமிப்பு இல்லாதோர் உடைமையற்றவராகவும் விளங்கினர். உற்பத்திக் கருவிகளை உடைமையாகப் பெற்றவர்கள் செல்வந்தர்களாகவும், உற்பத்திக் கருவிகளை உடைமையாகப் பெறாதவர்கள் வறியவர்களாகவும் காணப்பட்டனர். மக்கள் தேவையின் நிர்பந்தத்தால் உருவான தொழில்கள், பிறகு பொருளீட்டும் அமைப்பாக உருமாறியது. இத்தகைய வளர்ச்சியும் முரண்பாடும் அனைத்து தொழிற்குடிகளிலும் காணப்பட்டன. இத்தகைய போக்கு பிற்காலத்தில் மதம்சார்ந்த வருணாசிரமச் சனாதனக் கோட்பாடுகளால், பிறப்பின் அடிப்படையில் தொழிற் சார்ந்த சாதியக் கட்டமைப்புகளாகவும் வளர்ச்சி பெற்றன. மதவொழுக்கம் சார்ந்த பிரிவுகள், சாதிக் கட்டமைப்பில் மேல்நிலைச் சாதிகளாக உருவாக்கம் பெற்றன. உடலுழைப்பால் கடினமான தொழிற்பிரிவுகளோ, சாதிக் கட்டமைப்பில் கீழ்நிலைச் சாதிகளாக உருவாக்கம் பெற்றன. அவற்றுள்ளும் பொருளுடைமை அல்லது நிலவுடைமை இல்லாத உட்பிரிவுகள், இன்னும் கீழ்நிலையாகக் கட்டமைக்கப்பட்டன.

தொழிலும் சாதியும்:

செக்குத் தொழில் மேற்கொண்டோர் 'செக்கார்' என்றும், பறை அடிக்கும் தொழிலை மேற்கொண்டோர் 'பறையர்' என்றும், வேளாண் தொழில் மேற்கொண்டோர் 'வேளாளர்' என்றும், தொழில்சார்ந்த சாதியப் பெயர்களால் மக்கள் அடையாளப்படுத்தப்பட்டனர். வருணாசிரமத்தின் அடிப்படையிலான சாதியக் கட்டமைப்புகள் மதம்சார்ந்து வலுப்பெற்றதால், தொழிற் குடிகளில் நிலவிய பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளின் முரண்பாடு அத்துணைக் கூர்மை அடையவில்லை. இதனால் தொழிற்குடிகளில் காணப்பட்ட பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு முரண்பாட்டுக் கூர்மையை விடச் சாதியக் கட்டமைப்புகளுக்கிடையே நிலவிய ஏற்றத்தாழ்வு முரண்பாட்டுக் கூர்மை தான் மிகவும் வலுவாகக் காணப்பட்டது. இதன் உச்சகட்ட நிலையை கி.பி.13ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின் தமிழ்நாட்டு வரலாற்றில் அதிகம் காணலாம்.

தொடக்கக் காலத்தில், நாட்டின் வளர்ச்சி வேளாண் உற்பத்தியைப் பெரிதும் சார்ந்திருந்தது. பண்டமாற்று முறை படிப்படியாகக் குறைந்து, அனைத்து பொருட்களையும் பணத்தைக் கொண்டு வாங்க முடியும் என்ற நிலை ஏற்பட்ட பொழுது, வணிகம் வளர்ந்து வேளாண் தொழிலுக்குப் போட்டியாக உருவெடுத்தது. வணிகர்கள் செல்வந்தர்களாகவும், நிலவுடைமையாளருக்குப் போட்டியாகவும் வளர்ச்சி பெற்றனர். நிலவுடைமைச் சமுதாயமும், வணிகச் சமுதாயமும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட வடிவங்களையும், வளர்ச்சிப் போக்கினையும் கொண்டவையெனினும், பண்டைய காலத்தில் ஒன்றையொன்று சார்ந்தே இருந்தன.

வேளாண் தொழிலில் அரசின் பங்களிப்பும் செல்வாக்கும் அத்தொழில் வளர்ச்சிக்கு பெரிதும் உதவின. [2] வேளாண் தொழில் வளர்ச்சி பெற்ற பொழுது தச்சர், கொல்லர், செக்கார் போன்றோர் மேற்கொண்ட வேளாண்மைக் கருவி சார்ந்த தொழில்களும் வளர்ச்சி பெற்றன. இக்காலக் கட்டத்தில் வோளாண் தொழிலைப் போன்று செக்குத் தொழிலும் மக்களின் அடிப்படைத் தேவையான உணவு மற்றும் எண்ணெய்த் தேவைகளை நிவர்த்தி செய்யும் தொழிலாகக் கருதப்பட்டுள்ளது. இப்போக்கு கி.பி.-10ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ்நாட்டில் அதிகமாகக் காணப்பட்டது.

செக்குத் தொழில்:

உடல்நலம் காக்கும் உணவாகவும், இருள் நீக்கி ஒளி தரும் பொருளாகவும் எண்ணெயை அறிந்த மக்கள், அதனை உற்பத்தி செய்வதற்கு உருவாக்கிய கருவியே செக்கு எனப்படும். செக்கில் எண்ணெய் ஆட்டும் தொழிலை மேற்கொண்டவர்கள் 'செக்கார்' என்றழைக்கப்பட்டனர். செக்கார், எண்ணெய் வணிகம் மேற்கொண்ட வணிகச் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களாவர். இவர்கள் செக்காலியர், செக்காட்டி, செக்கான், செக்காத்தி, செக்கு வாணியர், ஜோதி நகரத்தார், திருவிளக்கு நகரத்தார், சங்கரப்பாடியார் என்று பல்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். செக்கார் வாழ்ந்த இடம் 'செக்காலைச் சேரி' என்றும், செக்குகள் இருந்த இடம் செக்குமேடு, செக்காலை, செக்கடி, செக்கடிமேடு என்றும் அழைக்கப்பட்டுள்ளன. [3]

"அவனி நாராயண பெருந்தெருவிற்
செக்கார் ஒழுகைக்கு மேற்கும்..." [4]

"செக்காலைச்சேரி இருபதின் கழஞ்சு
பொன் குடுத்து..." [5] என்ற கல்வெட்டுத் தொடர்களும்,

"தயில வினைத் தொழில் மரபில்
சங்கரப்பாடி தெருவு...." என்ற பெரிய புராண அடிகளும், செக்கார் வாழ்ந்த இடங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன.

செக்காரில், 1) ஊரின் தேவையையும் கோயிலின் தேவையையும் பூர்த்தி செய்தவர்கள் செக்காலைச் சேரியிலும், 2) செக்கிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட எண்ணெயைப் பிற இடங்களுக்குக் கொண்டு சென்று வணிகம் மேற்கொண்டவர்கள் நகரம் அல்லது மணிக்கிராமத்திலும் வாழ்ந்துள்ளனர். இது, இவர்களுக்குள்ளேயே நிலவிய செல்வ வேறுபாட்டு நிலையைக் காட்டுகிறது.

இலக்கியங்களில் செக்கு:

சங்க இலக்கியங்களில் செக்கார் பற்றிய செய்தி அதிகம் காணப்படவில்லை எனினும், சிலப்பதிகாரத்தில் 'ஓசுநர்' என்ற எண்ணெய் வணிகர்கள் பற்றிய குறிப்பு காணப்படுகிறது. கி.பி.4-5ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னரே, இம்மக்களைப் பற்றிய செய்திகள் கல்வெட்டுகளிலும் இலக்கியங்களிலும் அதிகம் காணப்படுகின்றன. நாலடியாரிலும், திருவாய்மொழியிலும், திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியிலும். பெரிய புராணத்திலும், பிங்கல நிகண்டிலும், காளமேகப் புலவர் பாடிய பாடலிலும், ஜெயங்கொண்டார் பாடலிலும், செக்கு பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

மக்களின் அடிப்படைத் தேவையான உணவு, உடை, உறையுள் ஆகியவற்றிற்கு அடுத்தபடியாக செக்குத் தொழிலும் கருதப்பட்டுள்ளது. எண்ணெயின் தேவையும் பயன்பாடும், மக்களின் அன்றாட உணவு வாழ்வில் அவசியமானதால், மக்களின் அடிப்படைத் தேவையை நிவர்த்தி செய்யும் உற்பத்திக் கருவிகளுள் ஒன்றாகச் "செக்கு" இருந்துள்ளது. அதனால் ஊரிருக்கையின் அருகிலும், கோயில்களின் அருகிலும் செக்கினை நிறுவி, ஊர்மக்களின் எண்ணெய்த் தேவையையும், கோயில்களின் எண்ணெய்த் தேவையையும் நிவர்த்தி செய்துள்ளனர்.

கல்வெட்டுகளில் செக்கு:

முதலாம் பராந்தக சோழனின் பதினைந்தாவது ஆட்சியாண்டில், திருவிடைமருதூருக்கு அருகில், அய்யப்பாடி என்ற ஊர் புதிதாக நிர்மாணிக்கப்பட்டது. அவ்வூரில் அமைக்கப்பட வேண்டிய மாளிகை, மரங்கள், பூந்தோட்டங்கள் பற்றிக் குறிப்பிட்டுவிட்டு, இறுதியில் "பெருஞ்செக்கு" நிறுவப்பட வேண்டும் [6] என்று கல்வெட்டில் வலியுறுத்துவதிலிருந்து

அக்காலக் கட்டத்தில் செக்கின் பயன்பாடு மக்களின் அன்றாட வாழ்வில் முக்கிய இடம் பெற்றிருந்ததை அறிய முடிகிறது.

“காவும் தெங்கும் இடம்பெறுவதாகவும்
தமனகமும்
இருவாசியும் மருவும் செண்பகமும்
செங்கழுநீரும்
மாவும் பலாவும் கமுகும் பனையும்
உள்ளிட்டருவில்
பயன் மரமும் நடவும் இடவும் (பெறுவ)
தாகவும் இட்ட
தெங்கும் பனையும் ஈழமுடறபெறாததாகவும்
பெருஞ்செக்கிடப் பெறுவதாக” [6]

என்ற அக் கல்வெட்டில் செக்கின் முக்கியத்துவம் கூறப்பட்டுள்ளது.

1) வேளாண் நிலங்களை உடைமையாகப் பெற்றோர் பெருங்குடிகள்: காணியுடையார், நிலக்கிழார், நில உடைமையாளர், உழுவித்துண்போர் என்றும், 2) அவ் வேளாண் நிலங்களில் நேரிடையாக உழைப்பைச் செலுத்தி உற்பத்தி செய்தோர்: உழுகுடிகள், உழவர், உழுதுண்போர், உடைமையற்றோர் என்றும் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

இத்தகைய ஏற்றத்தாழ்வான படிநிலையைக் கொண்ட நிலவுடைமைச் சமுதாய அமைப்பு கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ்நாட்டில் இருந்துள்ளது. இத்தகைய நிலவுடைமைச் சமுதாய அமைப்பு, மதம்சார்ந்த வருணாசிரமத்தின் பிறப்பின் அடிப்படையிலான சாதியக் கட்டமைப்புக்கு உட்பட்ட நிலையில், இன்னும் அதிக முரண்பாட்டுக் கூர்மையுடன் காணப்பட்டுள்ளது. இதனால், வெவ்வேறு சாதிகளில் உயர்வு தாழ்வு கற்பித்தது போதாதென்று, ஒரு குறிப்பட்ட தொழிற்குடிக்கு உள்ளேயே உடைமையாளர் உயர்ந்தவராகவும், உடைமையற்றவர் தாழ்ந்தவராகவும் கூடக் கருதப்பட்டுள்ளனர். இத்தகைய ஏற்றத் தாழ்வுகளும் முரண்பாடுகளும் உற்பத்திச் சாதனங்களை உடைமையாகப் பெற்றிருந்த அனைத்து தொழிற்குடிகளிலும் உள்வேறுபாடாக வெளிப்பட்டன.

உடைமையாளரும் உழைப்பாளரும்:

அதே போல் செக்குத் தொழிலிலும், செக்குகளை உடைமையாகப் பெற்ற செக்குடைமையாளர்களும், செக்குகளில் உழைப்பைச் செலுத்தி உற்பத்தி செய்த உடைமையில்லாத செக்காரும் இருந்துள்ளனர். நிலங்களைத் தன் உடைமையாக வைத்திருந்த நிலவுடைமையாளரைப் போன்று, செக்கினை உடைமையாக வைத்திருந்த செக்குடைமையாளரும் இருந்துள்ளதைக் கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன.

கரூர் மாவட்டம், குளித்தலை வட்டம், கூடலூர் நத்தமேட்டில் கண்டறியப்பட்ட செக்கின் உரல் பகுதியில்,

“ஸ்ரீ பிடாரன் மல்லன் செக்கு” [7]

என்று பொறிக்கப்பட்டுள்ள கல்வெட்டில், பிடாரன் மல்லன் என்பவன் செக்குக்கு உரியவனாகக் காட்டப்பட்டுள்ளான். இச் செக்கு, பிடாரன் மல்லன் என்பவனுக்கு உடைமையானதாகும். இதனைப் போன்று, செஞ்சி வட்டம் ஏம்பலம் என்ற ஊரின் நத்தமேட்டுப் பகுதியில் காணப்படும் செக்கின் மீது,

“ஸ்ரீ நொப்பிக்கலி
ஏறாழி மகன்
மாதேவன் செக்கு” [8]

என்று பொறிக்கப்பட்டுள்ள கல்வெட்டில், ஏறாழி என்பவனின் மகன் மாதேவன் என்பவன் செக்குக்கு உரியவனாகவும், செக்குடைமையாளனாகவும் காட்டப்பட்டுள்ளான். இதனைப் போன்று கருவூர் மாவட்டம், கிருஷ்ணராயபுரம்

வட்டம், பழைய ஜெயங்கொண்ட சோழபுரம் நத்தமேட்டிலுள்ள செக்கின் மீது,

''ஸ்ரீ வடுகம்பட்டன் தன்னுடைய செக்கு
வீசம்பட்டனுக்கு நகர மறிய பேர்பெறு
குடுக்க இந் நகரமறி பிடாரியிக்கு
திருவிளக்கினுக்கு நீர (க) ட்டிக் குடுத் (தா) ன்
வீசம் பட்டன் இச் செக்கு''. [9]

என்று பொறிக்கப்பட்டுள்ள கல்வெட்டில் "ஸ்ரீவடுகம்பட்டன் தன்னுடைய செக்கு" என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம், வடுகம்பட்டன் செக்குடைமையாளன் என்பதை உறுதிப்படுத்தலாம். செக்குடைமையாளனான 'வடுகம்பட்டன்' தன்பெயர் நிலைத்து நிற்கும் பொருட்டு, தன்னுடைய செக்கினை ஊரார் அறிய அவ்வூர்ப் பிடாரிக் கோயிலுக்கு, வீசம்பட்டன் மூலம் தாரை வார்த்துக் கொடுத்துள்ளான். வடுகம்பட்டன், பிடாரிக் கோயிலுக்குத் தன் செக்கினை நேரிடையாக வழங்காமல், வீசம்பட்டன் மூலம் தாரை வார்த்துக் கொடுத்துள்ளதால், 'வீசம்பட்டன்' என்பவன் கோயில் நிருவாகப் பொறுப்பில் இருந்த செக்கார் குடி உட்பிரிவான சங்கரபாடியானாக இருந்திருக்க வாய்ப்புள்ளது. ஏனெனில், கோயில் நிருவாகத்தில் பங்குபெற்ற செக்காரான சங்கரபாடியாரே கோயில் விளக்குகளுக்குக் கொடைகளைப் பெறும் பணியினையும் அதனைப் பராமரிக்கும் பணியினையும் மேற்கொண்டனர்.

வடுகம்பட்டன், செக்குடைமையாளன் என்ற நிலையிலிருந்து, செக்குடைமையற்றவன் என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட பொழுது, இந்நிகழ்வுகள் நடந்துள்ளதைக் கல்வெட்டின் மூலம் அறிய முடிகிறது. வடுகம்பட்டன், வரி செலுத்த இயலாத சூழ்நிலையில், தனது செக்கினை வரிவிலக்குப் பெற்ற பிடாரிக் கோயிலுக்கு வழங்கி, அதன் மூலம் தன் பேரையாவது நிலைக்கும்படி செய்திருக்கலாம். ஆட்சியாளர்கள் வரி செலுத்தாத மக்களிடம், 'மண்கலம்' தகர்ந்து வெண்கலம் பறித்து, வரியினைப் பெற்ற வரலாற்றுத் தகவல் கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகின்றன. [20] ஆட்சியாளர்களின் கடுமையான வரி விதிப்பிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்காக, வரிவிலக்குச் சலுகை வழங்கப்பட்ட கோயிலுக்குச் செக்கினை வீசம்பட்டன் வழங்கியுள்ளதை உறுதிப்படுத்த முடிகிறது.

திருவண்ணாமலைக்கு அருகில் ஆலையூர் நத்தமேட்டில் காணப்படும் செக்கின் மீது,

''சகர யாண்டு எண்ணூற் றெழுபத்தின் நேழு
வாண கோபாடில் பெந்னை வடகரை
க் காட்டாம் பூண்டியுடைய செக்கிழான்
உலகளந்தான் வீரட்டனி
ட்ட செக்கு இதி ரெட்டினான் தேவனார்
கொரு முறள் யெண்ணை'' [10]

என்று பொறிக்கப்பட்டுள்ள கல்வெட்டில், செக்கிழான் உலகளந்தான் வீரட்டன் என்பவன் "செக்கிழான்" என்ற சொல்லின் மூலம் செக்குடைமையாளனாகக் காட்டப்பட்டுள்ளான் (கிழான் என்பது உரிமையாளனைக் குறித்த சொல்). நிலவுடைமையாளன் "நிலக்கிழான்" என்று அழைக்கப்பட்டதைப் போன்று, செக்குடைமையாளன் "செக்கிழான்" என்று அழைக்கப்பட்டிருப்பது செக்காரில் செக்குடைமையாளர் இருந்துள்ளதை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

செக்கு மீதான வரிகள்:

செக்குத் தொழில் மீது விதிக்கப்பட்ட வரிகள், அதன் வணிகத் தன்மைக்கேற்ப, செக்குக்கடமை, செக்கார்ப்பாட்டம், செக்காயம், செக்கிறை, செக்குக்காணம், போன்ற பெயர்களில் வசூலிக்கப்பட்டுள்ளன.

கி.மு.3ஆம் நூற்றாண்டில் உப்பளங்களில் அரசின் அனுமதி பெற்றே உப்பு தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது. அனுமதி இன்றி உப்பு

தயாரிப்பது தண்டனைக்குரிய குற்றமாகக் கருதப்பட்டுள்ளது என்று கவுடில்யர் தனது அர்த்த சாஸ்திரத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். [11] பல்லவர் காலத்தில் "உப்புக்கோச் செய்கை" என்ற தொழில் வரியை அரசுக்குச் செலுத்திவிட்டு உப்பினைத் தயாரித்துள்ளனர். [12] இதனைப் போன்றே, செக்குத் தொழிலுக்கும் 'செக்கு' – என்ற பெயரில் தொழில்வரி வசூல் செய்யப்பட்டுள்ளதைக் கல்வெட்டில் காணமுடிகிறது. பொதுச் சொத்தான ஊரின் செக்காக அல்லாமல், தனியார் செக்குகளையும் நிறுவிட வாய்ப்பளிக்கப்பட்ட போது, செக்கார் சமூகத்திலிருந்த உடைமையாளர்கள் உரிமக் கட்டணம் செலுத்தி அரசின் அனுமதியினைப் பெற்றுச் செக்குத் தொழிலை மேற்கொண்டுள்ளனர்.

"..........இருபதின்மர் சதுர்பேதிகளுக்கு பிரம்மதேயமாக கொடுத்து இவ்வூர் மனையும் மனைப்படப்பும் ஊராள்ச்சியும் செக்கும் தறியும் கூலமும் தரகும் கத்திக்காணமும்." [13]

என்ற கல்வெட்டில், "செக்கும் தறியும்" என்பதில் செக்கு என்பது செக்குத் தொழில் உரிமம் (Licence Fee For Oil Crusher) ஆகும். தறி என்பது நெசவுத் தொழில் உரிமம் (Licence Fee For Textile) ஆகும். கி. பி.3ஆம் நூற்றாண்டிலும் கி. பி.7-ஆம் நூற்றாண்டிலும் வசூலிக்கப்பட்ட உப்புத் தொழில் உரிமத்தைப் (Licence Fee For Salt Industry) போன்று, "செக்கு" என்ற பெயரில் உரிமக் கட்டணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு செக்குத் தொழில் உரிமம் வழங்கப்பட்டுள்ளதை இக்கல்வெட்டின் மூலம் அறியலாம். "செக்கு" என்று குறிப்பிடப்படுவது பொதுவாகச் செக்கிலிருந்து வெளிப்படும் எண்ணெய் மீது இடப்பட்ட வரியாக இருந்த போதிலும், அது செக்கு இயந்திரங்களை (செக்கு) நிறுவுவதற்கு அரசால் வசூலிக்கப்பட்ட உரிமக் கட்டணமே ஆகும். [14]

பொருளாதார நிலையும் சமூகச் சாதி நிலையும்:

செக்குடைமையாளர்கள், செக்கிலிருந்து உற்பத்தி செய்த எண்ணெயில், உடலுழைப்புச் செக்காருக்கு வழங்கிய கூலி போக, எஞ்சிய பெரும்பகுதி எண்ணெயைச் "செக்கு வாணியர்" என்ற பெரும் எண்ணெய் வணிகர்களைக் கொண்டு வணிகம் மேற்கொண்டுள்ளனர். இத்தகைய பெரும்வணிகச் செக்காரே பிற்காலத்தில், தாழ்த்தப்பட்ட சாதிக்குள் பிறந்தாலும் அதன் உட்பிரிவுகளில் உயர்ந்தவர்களாகக் கருதப்பட்டுள்ளனர். அவர்களுக்கு ஊர் மற்றும் கோயில் பொறுப்புகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய செக்கார், "சங்கரபாடியார்" என்றும் அழைக்கப்படுவதைக் கல்வெட்டுகளில் காணலாம்.

இவர்களைப் போன்று, அரசகுடும்பத்திற்கு ஆடைகள் நெய்த "பட்டசாலியர்" என்ற நெசவாளர்களின் தொழில்/பொருளாதார உயர்வினைக் கருத்தில் கொண்டு, உத்தமச் சோழன் (கி. பி.970-985) காலத்தில், கோயில் நிதிக் கணக்குகளைப் பரிசோதிக்கும் பணி, அப் பட்டசாலியரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. [15]. இத்தகைய நிகழ்வுகளின் மூலம், ஒவ்வொரு தொழிற்குடிக்குள்ளும் அந்தச் சாதி தாழ்த்தப்பட்டதே ஆனாலும், அதன் உட்பிரிவுகளுள் பொருளுடைமையையும் வசதியையும் கருத்தில் கொண்டு சற்றே மதிப்பளிக்கப் பட்டுள்ளமை அறிய முடிகிறது.

சங்கரபாடியார், வாணியர், மணிக்கிராமத்தார், திசையாயிரத்து அய்ந்நூற்றுவர், அஞ்சுவண்ணத்தார், நானாதேசிகள் போன்ற வணிகக் குழுக்கள், கோயில் ஆட்சிக் குழுவில் பங்கெடுத்துக் கொண்டன. சங்கரபாடியார் என்ற செக்கார் உட்பிரிவு, கோயில் நிருவாகத்தில் பங்குபெற்றதோடு, கோயில் விளக்குகளுக்கு எண்ணெய் வழங்கி, நந்தா விளக்கு அளித்து,

அவற்றைப் பாதுகாக்கும் பணியினையும் செய்தனர். அவ்விளக்குகள் எரிவதற்காகக் கொடைகளைப் பெற்று அக்கொடைகளைப் பராமரிக்கும் பணியினையும் மேற்கொண்டனர். [16]

‘திருக்கோயிலூர் சபையோம் நகரந் திருக்கோயிலூர் சங்கரபாடியோம்; [17]

‘திருநெல்வேலிச் சுத்தவல்லிப் பெருந்தெருவிற் சங்கரன்பாடியார் எண்ணெய் அளப்பாராக’ [18]

‘ஆமூர் கோட்டத்து மாமல்லபுரமாகிய சனனாதபுரத்துச் சங்கரபாடியான் கொள்ளம்பாக்கிழான் மாதேவன் எட்டி வைத்த திருநொந்தா விளக்கொன்று’ [19]

என்ற கல்வெட்டுத் தொடர்கள் இதனைப் புலப்படுத்துகின்றன.

“இறைக்குடிகளில் பொன்காணவல்லா ரெனப்படுவாரை நோக்கி மாடவீதியார் கூடிக் குடவோலை எழுதிப் புகவிட்டு தங்கள் சேரியில் நால்வரைக் குடவோலையில் போந்தாரைக் கொள்வதாகவும் இப்பரி சே(னை)-யிலும் இருவரைக் கொள்வதாகவும் இப்பரிசெய் சங்கரப்பாடியிலும் மூவரை(க்) கொள்வதாகவும் இவர்களெல்லா ஜனத்துக்கு மொக்க பொன் காண்பா(ர்)களாகவும்” [20]

என்ற கல்வெட்டுத் தொடர்கள், கோயிலுக்குக் கொடையாக வழங்கப்பட்ட பொன்னின் தரத்தைச் சோதிக்கும் குழுவில் “சங்கரபாடியார்” இடம் பெற்றிருந்ததை உறுதிப்படுத்துகின்றன. இக்கல்வெட்டுகளின் மூலம், சங்கரபாடியார் என்ற உடலுழைப்பு இல்லாத வசதியான செக்கார் உட்பிரிவுக்கு அளிக்கப்பட்ட மதிப்பை அறியலாம். கோயில்களுக்குப் பொருள் காணிக்கை செலுத்துவதைப் போன்று மக்கள் “செக்குக் காணிக்கையும்” செலுத்தியுள்ளனர். கரூர் வட்டம், வெள்ளியணை என்ற ஊரின் நத்தமேட்டுப் பகுதியிலுள்ள செக்கின் மீது,

“ஸ்வஸ்திஸ்ரீ சோமூர் மஹா தேவற்க்கு
அஞ்ஞாற்றுவர் இடுவிச்ச செக்கு” [21]

என்று பொறிக்கப்பட்டுள்ள கல்வெட்டில், சோமூர் கோயிலிலுள்ள இறைவனுக்கு விளக்கு எரிப்பதற்காகும் எண்ணெயை ஆட்டுவதற்காகவும், வெள்ளியணையில் இருந்த ‘அய்ந்நூற்றுவர்’ வணிகக்குழு, செக்குகளைத் தானமாக வழங்கியுள்ளதை அறிய முடிகிறது. இவ்வாறு கோயிலுக்குக் கொடையாக வழங்கப்பட்ட செக்குகளைச் செக்காரிடம் மானியமாகவோ வாரமாகவோ கொடுத்துப் பிரதியாக அவர்கள் கோயிலுக்கு வழங்க வேண்டிய எண்ணெய் அளவினை நிர்ணயம் செய்து, அதனைக் கண்காணிக்கும் பணியினையும் கோயில் நிருவாகத்திலிருந்த ‘சங்கரபாடியார்’ எனும் செக்கார் மேற்கொண்டனர். செக்குகளில் எண்ணெய் ஆட்டுவோரிடமிருந்து ‘செக்குக் கடமை’ என்ற வரி வசூலிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஊதியக்கூலியும் சமூகநீதியும்:

“கடமை” என்பது அரசு அல்லது ஊர் நிலங்களை அளந்து, உழவர்களிடம் வாரமாகவோ மானியமாகவோ வழங்கி, அதன் விளைச்சலுக்கேற்பப் பெற்ற வரியாகும். போலவே, ஊர்ப் பொதுவில் அமைக்கப்பட்ட செக்குகளையும், அரசுக்குத் தேவையான எண்ணெயை ஆட்டுவதற்கு அமைக்கப்பட்ட செக்குகளையும், கோயிலுக்குத் தானமாக வழங்கப்பட்ட செக்குகளையும், செக்காரிடம் மானியமாகவோ வாரமாகவோ வழங்கிப் பிரதியாக அவர்களிடமிருந்து பெற்ற வரியே ‘செக்குக்கடமை’ ஆகும்.

அரசு ஆடைகளை நெய்த நெசவாளர்கள் செலுத்திய வரி தறிக் கடமையாகும். தறிக் கடமை செலுத்திய நெசவாளர்கள், தறி ஒன்றுக்கு ஆறு பணம் ஆண்டு வரியாகச் செலுத்தியுள்ளனர். போலவே செக்காரும், செக்கு ஒன்றுக்கு ஆறு பணம், ஆண்டு வரியாகச் செலுத்தியமை கல்வெட்டுகளின்

மூலம் அறியப்படுகிறது. அவ்வரியை செக்கார் கோயில் மானியம் என்ற பெயரில், எண்ணெயாகக் கோயிலுக்கு வழங்கினர். உடலுழைப்பு செய்த செக்கார்களுக்கு, உழைப்பிற்கான ஊதியமாக எண்ணெய் வழங்கப்பட்டது. உடலுழைப்புச் செக்கார், ஊதியமாகப் பெற்ற எண்ணெயைப் பண்டமாற்று முறையில் கொடுத்துத் தங்கள் தேவைக்கான உணவுப் பொருட்களை மாற்றாகப் பெற்றனர். இத்தகைய செக்கார் கூலித் தொழிலாளராக வாழ்க்கை நடத்தியுள்ளனர்.

''நாதற் கொளி விளக்கேற்ற குடலிலனாய்க்
கும்பத் தயிலம் விற்றுஞ் செக்குழன்றுங் கொள்
கூலியனாய்'' [22]

என்று உடைமையற்ற செக்கார், எண்ணெய் ஆட்டும் கூலித் தொழிலாளர்களாக வாழ்ந்துள்ளதைத் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி குறிப்பிடுகின்றது. சில்லறை எண்ணெய் வணிகம் மேற்கொண்ட சிறுவணிகச் செக்காரும், உடலுழைப்பு செய்த கூலித் தொழிலாளரான செக்காரும், சமூகத்தில் தாழ்ந்த நிலையில் தான் இருந்துள்ளனர்.

எண்ணெய் ஆட்டும் தொழிலையும், எண்ணெய் விற்கும் தொழிலையும் மேற்கொண்ட உடைமையற்ற கூலிச் செக்காரும், சிறுவணிகச் செக்காரும் தாழ்ந்தவர்களாகக் கருதப்பட்டதோடு, அவர்கள்எதிரேவந்தால்கெட்டசகுனமாகவும், எண்ணெய் ஆட்டுவதும், எண்ணெய் விற்பதும் பாவமென்றும், அதனைப் பிறப்பு அடிப்படையிலான வருணாசிரமச் சாதிகளான செக்காரே செய்வது தகுமென்றும் கருதப்பட்டுள்ளது. அது போன்ற கூலிச் செக்கார், தங்கள் இல்ல நன்மை தீமைகளில், உவச்சோ பறையோ இசைக் கருவிகள் ஏதும் கொட்டிக் கொள்ள கூடாதென்ற சமூகக் கட்டுப்பாடுகளும் இருந்துள்ளன.

''ஸ்ரீகாஞ்சி மாநகரில் செப்பேட்டுப்படி
செக்கார் செய்யக் கடவ முறைமை
எண்ணெய்யு மவயிலே கூறி விற்கக் கடவந்
இவனுக்கு உவச்சும் பறையும் கொட்டக்
கடவதல்ல ஒரு துறையில் நிருண்ணக் கடவ
னல்லந்;……'' [23]

என்ற கல்வெட்டுத் தொடரிலும்,

''செக்கூர்ந்து கொண்டாரும் செய்த
பொருளுடையார்
அக்காரம் அன்னார் அவர்க்கு''

என்ற நாலடியார் பாடலிலும் [24]

''ஆடுவதுஞ் செக்கே யளப்பதுவு
மெண்ணெயே
கூடுவதுஞ் சக்கிலியக் கோதையே –
நீடுபுகழ்க்
கச்சிச் செப்பேட்டிற் கணிக்குங்காற்
செக்கார்தாம்
உச்சிக்குப் பின் புகாரூர்'' [25]

என்ற ஜெயங்கொண்டார் பாடலிலும் இக்கருத்து உணர்த்தப்படுகின்றது.

முடிவுரை:

மனித வரலாற்றில் இயல்பாக அமைந்த தொழில்சார்ந்த பிரிவுகள், பிற்காலத்தில் வருணாசிரமச் சனாதனக் கோட்பாடுகளால், பிறப்பின் அடிப்படையில் தொழில்சார்ந்த சாதிக் கட்டமைப்பாக வலுப்பெற்று விட்டன. உடலுழைப்பால் கடினமான தொழிற்பிரிவுகள், சாதிக் கட்டமைப்பில் கீழ்நிலைச் சாதிகளாக உருவாக்கம் பெற்றன. அவற்றுள்ளும் பொருளுடைமை அல்லது நிலவுடைமை இல்லாத உட்பிரிவுகள், இன்னும் கீழ்நிலையாகக் கட்டமைக்கப்பட்டன.

அனைத்து தொழிற்குடிகளிலும் சாதியால் உயர்ந்தவர் x சாதியால் தாழ்ந்தவர் என்ற சாதிய ஏற்றத்தாழ்வும் நிலவியது போதாதென்று உடைமையாளர் x உடைமையற்றவர் என்ற பாகுபாடும் நிலவியது. வேளாண்

தொழிற்குடியில் நிலவுடைமையாளராக விளங்கியோர் சற்றே உயர்ந்தவர்களாகவும், உடலுழைப்புச் செய்த நிலமற்ற உழுகுடிகள் தாழ்ந்தவர்களாகவும் கருதப்பட்டதைப் போன்று, செக்குத் தொழிற்குடியிலும் செக்குடைமையாளராக விளங்கியோர் சற்றே உயர்ந்தவர்களாகவும், உடலுழைப்பு செய்த உடைமையற்ற கூலிச் செக்கார்கள் தாழ்ந்தவர்களாகவும் கருதப்பட்டுள்ளதை மேற்காணும் நிகழ்வுகள் உணர்த்துகின்றன.

நான்காம் வருணமான கீழ்நிலையில் இருந்த வேளாண் தொழிற்குடிக்குள்ளேயே, தாழ்விலும் சற்றே உயர்ந்தவர்களாகக் கருதப்பட்ட நிலவுடைமையாளர்களுக்கு, ஊர் மற்றும் கோயில் நிருவாகத்தில் பொறுப்பளிக்கப்பட்டதைப் போன்றே, செக்குத் தொழிற்குடிக்குள்ளும் தாழ்விலும் சற்றே உயர்ந்தவர்களாகக் கருதப்பட்ட செக்குடைமையாளருக்கு ஊர் மற்றும் கோயில் நிருவாகத்தில் பொறுப்பளிக்கப்பட்டுள்ளது.

பிறப்பால் கட்டமைக்கப்பட்ட வருணாசிரமச் சாதியச் சமூகக் கட்டமைப்போடு, பொருளுடைமையும் சேர்ந்து கொண்டால், ஏற்றத் தாழ்வு இன்னும் மோசமாகும் என்ற வரலாற்று உண்மை, இத்தகைய செக்கார் சமூக நிகழ்வுகளின் மூலம் உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது. வருணாசிரமக் கோட்பாடுகளில், உடலுழைப்பு என்பது, என்றுமே தாழ்நிலையாகவே கருதப்பட்டுள்ளது என்பது சோகமான உண்மை.

அடிக்குறிப்புகள் / துணைநூற்பட்டியல்:

1. ஏங்கெல்ஸ், பி, “குடும்பம், தனிச்சொத்து, அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம்” - முன்னேற்றப் பதிப்பகம், மாஸ்கோ

2. ராசுகுமார், மே.து. தமிழ் நாட்டின் சமூக பொருளியல் வரலாறு—சில குறிப்புகள்

3. இராசகோபால்,சு. “வரலாற்றில் செக்கு” — கல்வெட்டு இதழ் 9 - தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல்துறை, சென்னை, பக்: 21-22

4. தென்னிந்திய கல்வெட்டுகள் தொகுதி—17, கல். எண். 588

5. தென்னிந்திய கல்வெட்டுகள் தொகுதி—19, கல்.எண். 92, பக்-47

6. தென்னிந்திய கல்வெட்டுகள் தொகுதி—19, கல்.எண். 344, பக்-176

7. கணேசன், நாக. 2002, கரூர் மாவட்டத்தில் புதிய கண்டுப்பிடிப்புகள் – ஆவணம் இதழ்-13, தமிழகத் தொல்லியல் கழகம், தஞ்சாவூர், பக்-55

8. நம்பிராசன்,எம். 2000, ஏம்பலம் செக்குக் கல்வெட்டு, ஆவணம் இதழ்-11, தமிழகத் தொல்லியல் கழகம், தஞ்சை, பக்-17.

9. கணேசன், நாக. 2002, கரூர் மாவட்டத்தில் புதிய கண்டுப்பிடிப்புகள், ஆவணம் இதழ்-13, தமிழகத் தொல்லியல் கழகம், தஞ்சாவூர், பக்-55

10. சுபாஸ் சந்திர போஸ்,லெ. 2002 திருவண்ணாமலை ஆடையூர் செக்குக் கல்வெட்டு, பழங்காசு காலாண்டிதழ்-6, பக்-18.

11. Meenachi. C 1938 “ADMINISTRATION AND SOCIAL LIFE UNDER THE PALLAVAS”, University of Madras, Madras.

12. காசிநாதன், நடன.,1981, ”உப்பு” — தமிழ்நாட்டு வரலாற்றுக் கருத்தரங்கு (1979), வரலாற்றுப் பேரவை, சென்னை, பக்:81-85

13. தென்னிந்திய கல்வெட்டுகள் தொகுதி—1, கல்.எண்.151, கூரம் செப்பேடு—6-பி

14. Meenachi. C 1938 “ADMINISTRATION AND SOCIAL LIFE UNDER THE PALLAVAS”, University of Madras, Madras.

15. அப்துல் மஜீத்.அ, 1978 “நெசவுத்தொழிலும் காஞ்சியும்” - செங்கை

மாவட்ட வரலாற்றுக் கருத்தரங்கு, வரலாற்றுப் பேரவை, சென்னை—2, பக்: 69

16. கிருஷ்ணன்,அ, 1991, "கல்வெட்டில் வாழ்வியல்" - மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை 1 பக்கம்: 225—226

17. தென்னிந்திய கல்வெட்டுகள் தொகுதி—1, கல்.எண்-55

18. தென்னிந்திய கல்வெட்டுகள் தொகுதி—8, கல்.எண்-705.

19. தென்னிந்திய கல்வெட்டுகள் தொகுதி—23, க.எண்-98

20. தென்னிந்திய கல்வெட்டுகள் தொகுதி—6, க.எண்-295.

21. கணேசன், நாக. 2002, "அய்ந்நூற்றுவர் செக்குக் கல்வெட்டு" – ஆவணம் இதழ்-11, தமிழகத் தொல்லியல் கழகம், தஞ்சாவூர், பக்: 25

22. நம்பியாண்டார் நம்பி அருளிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி, பாடல்-54

23. தென்னிந்திய கல்வெட்டுகள் தொகுதி—7, கல்.எண்-865.

24. நாலடியார் பாடல்-374.

25. இராசகோபால்,சு.1977, "வரலாற்றில் செக்கு"—கல்வெட்டு இதழ்-9, தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை, சென்னை, பக்: 21—22

ஆசிரியர் குறிப்பு:

முனைவர். நாக கணேசன் அவர்கள், தமிழ்நாடு அரசுத் தொல்லியல் துறையில் மண்டல உதவி இயக்குநர் – தொல்லியல் துணைக் கண்காணிப்பாளராகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர். பணி ஓய்வுக்குப் பின் இந்து சமய அறநிலையத் துறையில், தொல்லியல் வல்லுநர் குழு உறுப்பினராகப் பணியாற்றுகின்றார்.

அகழாய்வுப் பணிகள், கல்வெட்டுகளைப் படியெடுத்தல் மற்றும் படித்தல், நூலாக்கம் செய்தல் போன்ற பல பணிகளில் வல்லவர். அழகன்குளம், கரூர் நெடுங்கூர் போன்ற தொல்லியல் களங்களில் பணியாற்றி, சற்றேறக்குறைய 300 கல்வெட்டுகளைக் கண்டுபிடித்து ஆவணமாக்கம் செய்துள்ளார்.

செக்குக் கல்வெட்டுகள், வணிகக் குழு கல்வெட்டுகள், நடுகல் கல்வெட்டுகள், கண்மாய்க் கல்வெட்டுகள், கோயில் கல்வெட்டுகள், பாறைக் கல்வெட்டுகள், சமணப் படுகைகள், புத்தர் & சமணத் தீர்த்தங்கரர் சிற்பங்கள், செப்புப் பட்டயங்கள் பல, இவரின் கண்டெடுப்புகளுள் அடக்கம்.

தஞ்சை 8ஆம் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு, கோவை தமிழ்ச் செம்மொழி மாநாடுகளில் ஆய்வுக்கட்டுரை அளித்துள்ளார். செம்மொழி மாநாட்டில் இவர் தலைமையில் வடிவமைக்கப்பட்ட தொல்லியல் காட்சி அரங்கினை, அன்றைய தமிழ்நாடு முதலமைச்சர் மாண்புமிகு. கலைஞர்.

மு. கருணாநிதி அவர்கள் வெகுவாகப் பாராட்டியதோடு, கலைஞர் கரங்களால் சான்றிதழும் நினைவுப் பரிசும் நாக. கணேசன் பெற்றுள்ளார்.

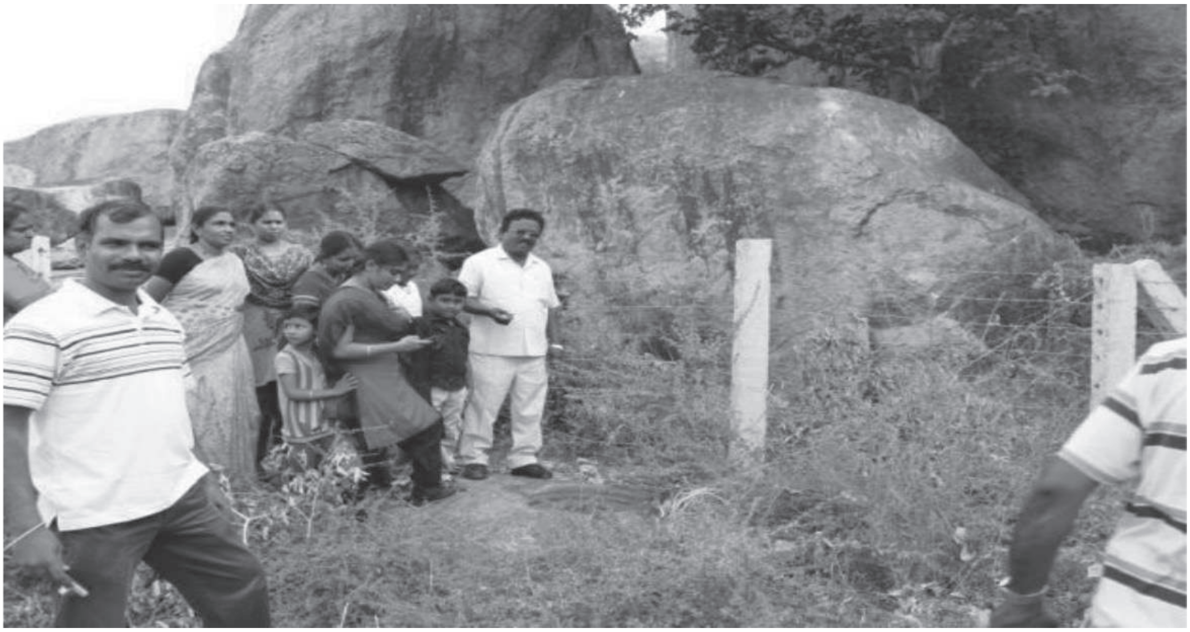

செக்கு (எழுத்துப் பொறிப்புடன்) கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டு,
கீழவளவு மதுரை மாவட்டம்.

செக்கு (எழுத்துப் பொறிப்புடன்) கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டு,
கீழவளவு, மதுரை மாவட்டம்.

செக்கு (எழுத்துப் பொறிப்புடன்) கி.பி.8ஆம் நூற்றாண்டு, வெள்ளியணை,
கரூர் மாவட்டம்.

செக்கு (எழுத்துப் பொறிப்புடன்) கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டு,
பழைய ஜெயங்கொண்டசோழபுரம், கரூர் மாவட்டம்.

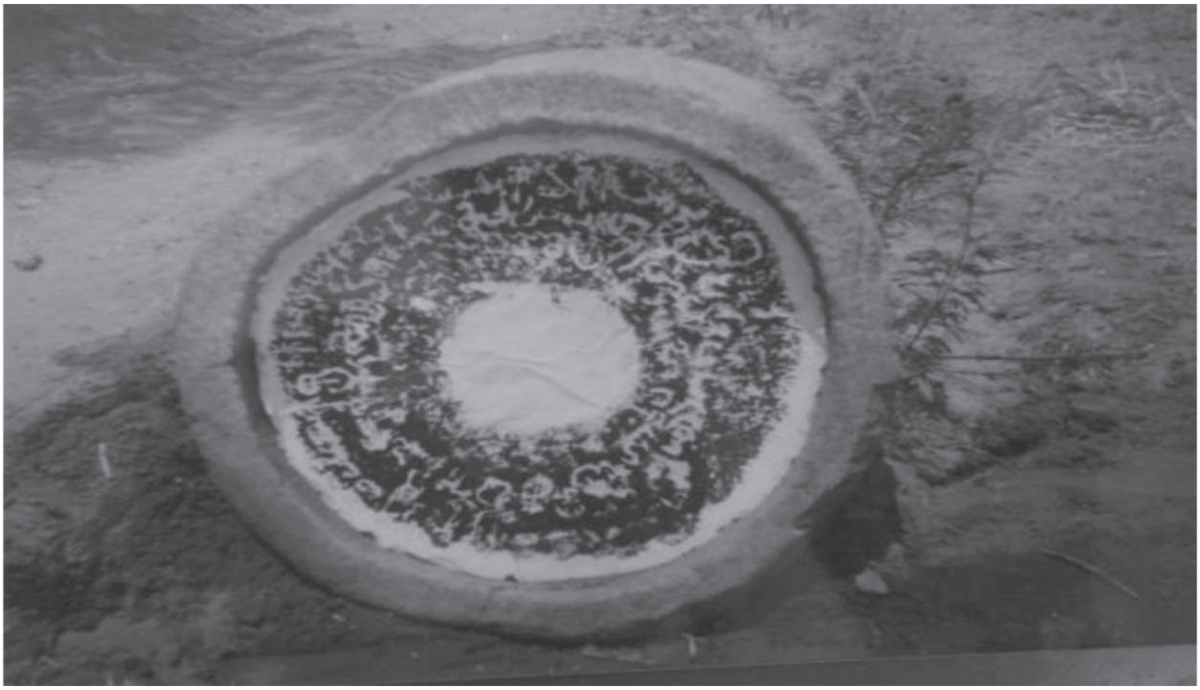

செக்கு (எழுத்துப் பொறிப்புடன்) கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டு,
பழையஜெயங்கொண்டசோழபுரம், கரூர் மாவட்டம்.

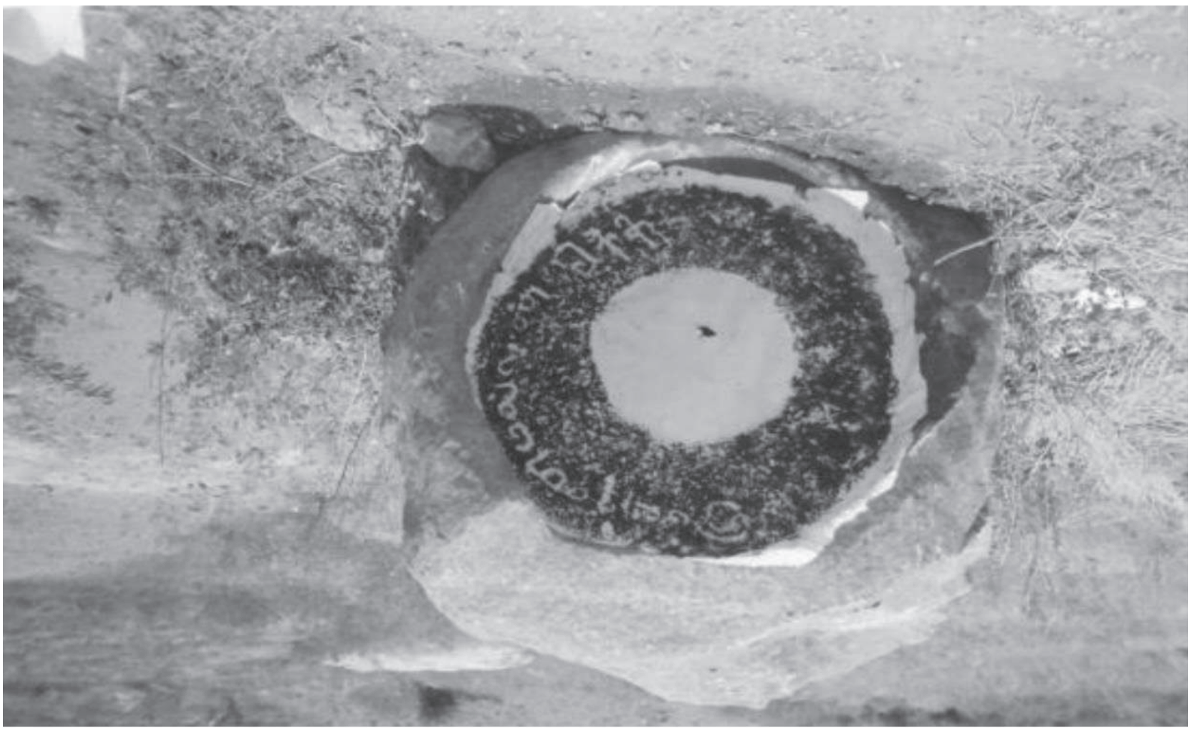

செக்கு (எழுத்துப் பொறிப்புடன்) கி.பி10ஆம் நூற்றாண்டு, கூடலூர், கரூர் மாவட்டம்.

செக்கு (எழுத்துப் பொறிப்பு இல்லாமல்) கி.பி10ஆம் நூற்றாண்டு,
பூலாங்குறிச்சி, சிவகங்கை மாவட்டம்.

கலைஞர் நூற்றாண்டு நூலகம்
– சமூகநீதிப் பார்வையில் ஓர் அறிமுகம்

முனைவர் வா. நேரு

கட்டுரைச் சுருக்கம்:

மதுரையில் அண்மையில் நிறுவப்பட்டுள்ள கலைஞர் நூற்றாண்டு நூலகம் பற்றிய அறிமுகத்தை வழங்கும் இக் கட்டுரை, சமூகத்தில் பொதுநூலகம் என்னும் அமைப்பு, எவ்வாறு அறிவுத் தேடலையும் கல்வியையும் எல்லாப் பிரிவு மக்களுக்கும் எளிதில் வாய்க்கச் செய்து, வாசிப்பறிவில் சமத்துவம் என்னும் நிலையைக் கொண்டு வந்து, அதன் வாயிலாகச் சமூகநீதியை நிலைநாட்டுகிறது என்பதை ஆய்கிறது.

முன்னுரை - ஆங்கிலேய வித்து:

“பொது நூலகங்கள் என்பன பொதுமக்கள் எவரும் சென்று படிக்கக்கூடிய நூல்களை உள்ளடக்கிய நூலகங்களாகும். எழில் மிகுந்து விளங்கும் இங்கிலாந்து நாட்டில் ஏறத்தாழ கி.பி.18ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே பொது நூலகங்கள் நிறுவப்பட்டு விட்டன என்று கூறலாம்” (1) என்று ஆ.திருமலை முத்துசுவாமி குறிப்பிடுகிறார். அவர் தனது 'முதல் பொது நூலக இயக்கம்' என்னும் நூலில், ஆங்கிலேயர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட பொது நூலகங்கள் பற்றியும், அந்நூலகங்களின் வகைகள், பயன்கள் பற்றியும் அந்த நூலில் விரிவாகக் குறிப்பிடுகிறார். பொது நூலகங்கள் மக்களுக்கு எவ்வளவு அவசியமானவை என்னும் புரிதல், உலகில் ஆங்கிலேயர்களுக்குத் தான் முதன்முதலில் ஏற்பட்டது எனலாம்.

இந்திய சுதந்திரத்திற்கு முந்தைய சென்னை மாகாணத்தில் நிறுவப்பட்ட முதல் பொது நூலகம், சென்னையில் அமைந்துள்ள கன்னிமாரா நூலகம். இந்த நூலகம் 1890இல் பயன்பாட்டிற்கு வந்திருக்கிறது. கன்னிமாரா நூலகத்தின் ஆரம்பம் 1860இல் தொடங்குகிறது. அன்றைய பிரிட்டிசு இந்தியப் பேரரசின், மதராஸ் மாகாண, மதராஸ் அருங்காட்சியகத்தின் ஒரு பகுதியாகச் சிறு நூலகம், கேப்டன் ஜீன் மிட்சொல் என்பவரால் தொடங்கப்பட்டது. இங்கிலாந்தின் எய்லிபரி (Aylesbury) கல்லூரியில் நூற்றுக்கணக்கான புத்தகங்கள் தேவைக்கதிகமாக இருந்தன. அவை யாவும் மதராஸ் மாகாணத்து மதராஸ் அருங்காட்சியகத்துக்கு அளிக்கப்பட்டன. பிரிட்டிசு அருங்காட்சியக-நூலக மாதிரியின் அடிப்படையில் அமைக்கப்பட்ட இந்நூலகம், 1890 வரை அருங்காட்சியகத்தின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது. அன்றைய மதராஸ் மாகாணத்தின் ஆளுநராக இருந்த கன்னிமாரா பிரபு, மாகாணத்துக்கான பொது நூலகம் அமைக்கும் தேவையை உணர்ந்து, 1890-ஆம் ஆண்டு மார்ச் 22ஆம் நாள் அடிக்கல் நாட்டினார். 1896ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 5ஆம் நாள் பொதுமக்களுக்குத் திறக்கப்பட்டது.

இந்த நூலகம் திறக்கப்பட்ட போது அவர் ஆட்சியில் இல்லாவிடினும், அவருடைய பெயரே நூலகத்துக்கும் சூட்டப்பட்டது.(2) நம் தமிழ்நாட்டு மக்களுக்கான பொது நூலகமும் ஆங்கிலேயர்களால் தான் சென்னையில் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பார்ப்பனரல்லாதாரின் அறிவுத் தேடல் துவக்கம்:

1890இல் கன்னிமாரா பொது நூலகம் அமைக்கப்பட்டிருந்தாலும், திராவிடர்களில் மிகக் குறைந்த சதவிகித மக்களே அதனைப் பயன்படுத்தும் கல்வி பெற்றிருந்தனர். குறிப்பாக சென்னையில் வசிக்கும் சிலரே அதனைப் பயன்படுத்தும் வாய்ப்பைப் பெற்றிருந்தனர். வர்ண அடிப்படையில் கல்வி மறுக்கப்பட்ட சூத்திரர்கள், பஞ்சமர்கள் எனப்பட்டோரில் பெரும்பகுதியினர்க்கு அங்குச் சென்று படிக்கும் வாய்ப்பு இல்லை. இங்கிலாந்தில் ஏற்பட்ட பொது நூலக இயக்கம் அந்த நாட்டில் அனைத்து மக்களுக்கும் பயன்பட்ட நிலையில், இந்தியாவின் சென்னை மாகாணத்தில் ஏற்பட்ட பொது நூலகம், மிகச் சிறுபான்மையினரான பார்ப்பனர்களுக்கே பெரிதும் பயன்பட்டது.

1900 பார்ப்பனரல்லாதாருள் படித்தவர்கள் சதவிகிதம் மிக மிகக் குறைவு. எழுதப் படிக்கவே தெரியாத நேரத்தில் பொது நூலகத்தில் சென்று படிப்பது எங்ஙனம்? ஏன் நாம் படிக்க வேண்டும்? படிப்பதனால் எப்படியெல்லாம் நாம் உயர முடியும்? ஏன் நூல்களைத் தேடித் தேடிப் படிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தைப் பார்ப்பனரல்லாத மக்கள் மனத்தில் விதைத்தது தான் திராவிட இயக்கத்தின் தொடக்கம் எனலாம்.

“இருபதாம் நூற்றாண்டின் துவக்க காலம், குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டுமானால், 1912ஆம் ஆண்டு. சென்னை நகரில் பணியாற்றிய அரசு ஊழியர்கள் சிலர், தாங்கள் பிராமணரல்லாதாரராய் இருந்த ஒரே காரணத்தினாலேயே, உத்தியோகத் துறையில் புறக்கணிக்கப்பட்டதையும், வேலை-உயர்வு போன்ற நியாயமாகக் கிடைக்க வேண்டிய வாய்ப்புகள் மறுக்கப்பட்டதையும் உணர்ந்து, மனம் புழுங்கிக் கலந்துரையாடவும், இணைந்து செயல்படவும், ஒன்றுபட்டுத் தங்கள் குறைகளை எடுத்துரைக்கவும், 1912ஆம் ஆண்டில் மெட்ராஸ் யுனைட்டெட் லீக் (Madras United League) என்னும் அமைப்பினை உருவாக்கினர். முதன்முதலாக அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்ட சமுதாயப்பணி முதியோர் கல்வியாகும். அதன் உறுப்பினர்களாக இருந்த அரசு ஊழியர்களே, தங்களது மாலை நேர ஓய்வுக் காலத்தை இந்தப் பணிக்காகச் செலவிட்டனர் (3). திராவிட இயக்கத்தின் முதல் அமைப்பின் முதல் பணியே கல்வி. இளம்வயதில் படிக்க முடியாதவர்களுக்கு, வயதாகி இருந்தாலும் கல்வியின் பயன் கிட்ட வேண்டும் என்னும் நோக்கம் தான் முதன்மையான நோக்கமாக இருந்திருக்கிறது.

திராவிட இயக்கம் என்பது நீதிக் கட்சி, சுயமரியாதை இயக்கமாக இருந்த போதும், பின்பு திராவிடர் கழகமாக இருந்த போதும், பின்னர் திராவிட முன்னேற்றக் கழகமாக அதிலிருந்து பிரிந்த போதும், ஒரு கிராமத்தில் அல்லது நகரத்தின் பகுதியில், அனைத்து மக்களும் வந்து படிக்கும் படிப்பகங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. நூற்றுக்கணக்கான படிப்பகங்கள் தமிழ்நாடு முழுவதும் ஏற்படுத்தப்பட்டன. ஜாதி வேறுபாடுகளைக் கடந்து திராவிட இயக்கத்தவர் என்னும் அடிப்படையில், அங்கு வந்து படித்திருக்கின்றனர். அதனைப் போலவே பொதுவுடைமை இயக்கத்தாலும் தமிழ்நாட்டின் பல பகுதிகளில் படிப்பகங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன.

பொது நூலகச் சட்டம்:

இந்தியாவிலேயே, சுதந்திரம் பெற்ற பிறகு, சென்னை மாகாணத்தில் தான் முதன்முதலில்

மதராஸ் பொது நூலகச் சட்டம் 1948ல் இயற்றப்பட்டது. பின்னர், இந்தியாவின் பல மாநிலங்கள் இந்தச் சட்டத்தினை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு பொது நூலகச் சட்டத்தை இயற்றின. அந்த வகையில் பொது நூலகச் சட்டத்திற்கு, இந்தியாவிற்கே முன்மாதிரி தமிழ்நாடு (சென்னை மாகாணம்) எனலாம்.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் ஆட்சி தமிழ்நாட்டில் 1967இல் ஏற்படுகிறது. அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் முதலமைச்சர் ஆகிறார். அவரது மறைவிற்குப் பின் டாக்டர் கலைஞர் மு.கருணாநிதி அவர்கள் முதல் அமைச்சர் ஆகிறார். அவரது ஆட்சிக்காலத்தில் 1972ஆம் ஆண்டில் மாநிலப் பொது நூலகச் சட்டம் ஏற்படுத்தப்படுகிறது. அதன் மூலம் தமிழ்நாட்டில் பொது நூலகங்கள் வளர்ச்சி பெறுகின்றன. சொத்து வரி அல்லது வீட்டு வரியில், 10 விழுக்காடு நூலக வரியாக வசூலிக்கப்படுகிறது. அரசின் உதவித் தொகையும் இணைந்து நூலகங்கள், நூலகங்களுக்கான வசதிகள் ஏற்படுத்தப்படுகின்றன.

“தமிழ்நாடு பொது நூலகச்சட்டம் 1948” இன் படி, தமிழ்நாட்டில் பொது நூலகங்கள் நிறுவப்பட்டன. பொது நூலகங்களின் சேவையை மேம்படுத்தும் நோக்கில் 1972-ஆம் ஆண்டில், பொது நூலக இயக்ககம் உருவாக்கப்பட்டது. பொது நூலக இயக்ககக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ், தமிழ்நாடெங்கும் பின்வரும் நூலகங்கள் செயல்படுகின்றன.

1.	கன்னிமாரா பொது நூலகம்	1
2.	அண்ணா நூற்றாண்டு நூலகம்	1
3.	மாவட்ட மைய நூலகங்கள்	32
4.	முழு நேரக் கிளை நூலகங்கள்	314
5.	கிளை நூலகங்கள்	1612
6.	நடமாடும் நூலகங்கள்	14
7.	ஊர்ப்புற நூலகங்கள்	1915
8.	பகுதி நேர நூலகங்கள்	751
	மொத்தம்	**4640**

இவை தவிர, மக்களின் பயன்பாட்டிற்காக மருத்துவமனைகள், சிறைச்சாலைகள் மற்றும் கடவுச் சீட்டு அலுவலகங்கள் போன்ற இடங்களில் நூலகங்கள் செயல்பட்டு வருகின்றன.(4). இவை தமிழ்நாடு அரசின் பொது நூலக இயக்குநர் தரும் விவரங்கள்.

பொது நூலக இயக்ககத்தின் நோக்கம் & குறிக்கோள்:

தகவல், எழுத்தறிவு, கல்வி மற்றும் கலாச்சாரக் கருப்பொருளை மையமாகக் கொண்டு பொது நூலகச் சேவையானது பின்வரும் இலக்குகளை உள்ளடக்கிச் செயல்பட்டு வருகிறது.

- குழந்தைகளுக்கு இளம் பருவத்திலேயே வாசிக்கும் பழக்கத்தை உருவாக்கி வலுப்படுத்துதல்.
- அனைத்து தரப்பினருக்கும் சுயகல்வி மற்றும் முறையான கல்விக்குத் துணை நிற்றல்.
- தனிமனிதப் படைப்பாற்றலை மேம்படுத்துவதற்கான வாய்ப்புகளை உருவாக்குதல்.
- குழந்தைகள் மற்றும் இளைஞர்களிடையே கற்பனை மற்றும் படைப்பாற்றலைத் தூண்டுதல்.
- பாரம்பரிய கலாச்சார விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்துதல், மற்றும் கலைகள், அறிவியல் சாதனைகள், புதிய கண்டுபிடிப்புகளை ஊக்குவித்தல்.
- நடத்து கலைகளின் வளர்ச்சிக்கு உதவுதல்.
- அனைத்துத் தரப்பினருக்குமான கலை, இலக்கிய, கல்வி சார்ந்த செயல்பாடுகளில் பங்கெடுத்தல்.

குறிக்கோள்கள்:

• நிறைந்த நூலகப் பணியின் மூலம் அனைத்து தரப்பினரின் தகவல் தேவையினைப் பூர்த்தி செய்தல்.

• பழைய மற்றும் அரிய நூல்களை மின்மயமாக்கி, பாதுகாத்தல்.

• 1,000 மக்கள் தொகைக்கு மேல் உள்ள இடங்களில் நூலகங்களை அமைத்துச் செயல்படுத்துதல்.

• நூலகங்களில் சிறந்த உள்கட்டமைப்பு வசதிகளை அதிகரிக்கச் செய்தல்.

• நூலகங்களில் தரமான நாளிதழ்கள், பருவ இதழ்கள் மற்றும் நூல்களை வாங்கி வழங்குதல்.

• நூலகங்களில் நவீன தொழில்நுட்பத்தினைப் புகுத்தி நூலகச் சேவையினை மேம்படுத்துதல். (5)

இவை தமிழ்நாடு அரசின் பொது நூலக இணையதளம் குறிப்பிடும் நோக்கங்கள். பொது நூலகங்களின் பயன்பாடு என்பது தமிழ்நாட்டின் நகரங்கள், கிராமங்கள் தோறும் இன்று பரவியிருக்கிறது.

மதுரையில் கலைஞர் நூற்றாண்டு நூலகம்:

மெட்ராஜ் யுனைட்டெட் லீக் அமைப்பு தோன்றி ஏறத்தாழ 111 ஆண்டுகளுக்குப் பின், மதுரையில் கலைஞர் நூற்றாண்டு நூலகம் 2023ஆம் ஆண்டில், ஜூலை 15ஆம் நாள் (பெருந்தலைவர் காமராஜர் அவர்கள் பிறந்த நாளில்), தமிழ்நாட்டின் முதலமைச்சர் மாண்புமிகு மு.க.ஸ்டாலின் அவர்களால் திறந்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது இளம்வயதினர் முதல் 100 வயதுக்கும் மேற்பட்ட முதியவர்களும் படிப்பதற்கான வசதிகள் உள்ள இடமாக இந்தப் பொது நூலகம் அமைந்திருக்கிறது.

“மனிதரெலாம் அன்புநெறி காண்ப தற்கும்
மனோபாவம் வானைப்போல் விரிவ டைந்து
தனிமனித தத்துவமாம் இருளைப் போக்கிச்
சகமக்கள் ஒன்றென்ப துணர்வ தற்கும்,
இனிதினிதாய் எழுந்தஉயர் எண்ண மெல்லாம்
இலகுவது புலவர்தரு சுவடிச் சாலை;
புனிதமுற்று மக்கள்புது வாழ்வு வேண்டில்
புத்தகசா லைவேண்டும் நாட்டில் யாண்டும்.”

என்றார் புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன். மதுரையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் கலைஞர் நூற்றாண்டு நினைவு நூலகம், மக்களின் மனோபாவம் வானைப் போல் விரிவடைந்து, அன்பு நெறி காண்பதற்கான ஓர் அடித்தளமாக அமைக்கப்பட்டதோ என எண்ணுமளவிற்கு அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

தமிழ்நாட்டின் அறிவுசார் அடையாளங்களாகச் சென்னையில் அண்ணா நூற்றாண்டு நினைவு நூலகமும், மதுரையில் கலைஞர் நூற்றாண்டு நினைவு நூலகமும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

“மதுரையில் கட்டப்பட்டிருக்கிற கலைஞர் நூற்றாண்டு நூலகம் குறித்து ஒரே பேச்சாக இருக்கிறதே என்ற ஆச்சரியத்தில், அண்மையில் தான் நான் ஒரு வாசகனாக - எழுத்தாளனாக அங்குப் போனேன். சென்னையில் இருக்கிற அண்ணா நூற்றாண்டு நூலகத்திற்கு அடுத்த பெரிய நூலகம், சமணர் படுக்கை, மதுரைக் காஞ்சி, வைகை நதி, கண்ணகி நீதியை நிலைநாட்டிய இடம், பாண்டியர்களின் தலைநகரம், மீனாட்சி அம்மன் கோயில், சித்திரைத் திருவிழா, நாயக்கர் மகால், தமிழ்நாட்டிலேயே மிகப்பெரிய மாரியம்மன் குளம், சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்த - இலக்கியம் வளர்த்த மண் என்று மதுரைக்குப் பல அடையாளங்கள், பெருமைகள் இருக்கின்றன. வரலாற்று அடையாளங்களோடு, நிலவியல், பண்பாட்டு, இலக்கிய அடையாளங்களோடு மற்றுமோர் அறிவுசார் அடையாளமாகச் சேர்ந்திருப்பது

கலைஞர் நூற்றாண்டு நூலகம்" (6) என்று எழுத்தாளர் இமையம் குறிப்பிடுகிறார்.

கலைஞர் நூற்றாண்டு நூலக அமைப்பு:

மொத்தம் 6 தளங்களைக் கொண்டது இந்த கலைஞர் நூற்றாண்டு நினைவு நூலகம். அடித்தளத்தில் இருக்கும் வாகன நிறுத்துமிடம் வசதியாக உள்ளது. தரைத்தளத்தில் இருக்கும் கலைக்கூடம் மதுரையின் வரலாற்றை அழகிய படங்களோடும் சிற்பங்களோடும் விவரிக்கும் வண்ணம் உள்ளது.

தரைத் தளம் - மாற்றுத் திறனாளிகளுக்கான வசதிகள்:

தரைத்தளத்தில் இருக்கும் இரண்டு பிரிவுகள் சமூகநீதி அடிப்படையில் மிக முக்கியமானவை. ஒன்று மாற்றுத் திறனாளிகள் பிரிவு. மிக நவீன வசதிகளொடு பார்வைக் குறைபாடு உள்ள மாற்றுத் திறனாளிகளும் மற்ற மாற்றுத் திறனாளிகளும் புத்தகங்களை வாசிப்பதற்கும் போட்டித் தேர்வுக்காகத் தயாரிக்கும் வண்ணமும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

நூலகத்தில் சொந்த நூல்களைக் கொண்டு வந்து படித்தல்:

சொந்த நூல்கள் படிக்கும் பிரிவில் அமர்ந்து படிப்பதற்கு மிகப்பெரும் போட்டியே நூலகத்தில் நடைபெறுகிறது எனலாம். நாம் சில உணவகங்களுக்குச் சென்று, "நான் எனது சாப்பாட்டைப் பையில் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். இங்கு ஓர் ஓரத்தில் அமர்ந்து சாப்பிட்டுக் கொள்ளலாமா?" என்று கேட்டால் அனுமதிக்க மாட்டார்கள். ஆனால் தங்கள் சொந்தப் புத்தகங்களைக் கொண்டு வந்து படிக்கும் ஒரு பிரிவு என்பது நூலகத் துறையில் ஒரு பெரும் புரட்சியே எனலாம்.

நூலகத்தில் திராவிட இயக்க அறிவுக் கோவை:

மதுரையின் அறிவுசார் அடையாளமாக மட்டுமல்ல, திராவிட இயக்கத்தின் அடையாளமாகவும் கலைஞர் நூற்றாண்டு நூலகம் அமைந்திருக்கிறது எனலாம். இந்த நூலகத்தின் வாயிலில் அமைந்திருக்கிற கலைஞரின் சிலை முன் நின்று, வருகின்ற பலரும் புகைப்படங்கள் எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். கலைஞரோடு நேரில் உட்கார்ந்து பேசுகிற மாதிரி இருக்கின்ற காட்சித்திரை முன் அமர்ந்து, பலரும் கலைஞரோடு உட்கார்ந்து பேசுவது போல பாவனை செய்கிறார்கள், புகைப்படங்கள் எடுத்துக் கொள்கிறார்கள்.

கலைஞர் நூற்றாண்டு நினைவு நூலகத்திற்குள் இருக்கும் கலைஞர் அரங்கத்தில், கலைஞரின் அரிய புகைப்படங்கள் அடுத்தடுத்து வரும் காட்சிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கலைஞரின் அத்தனை படைப்புகளும் வரிசையாக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அது மட்டுமல்லாமல், தந்தை பெரியார், பேரறிஞர் அண்ணா, திராவிட இயக்கத் தலைவர்கள், திராவிட இயக்க எழுத்தாளர்கள் ஆகியோரது படைப்புகளும், பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரச்சார இயக்க வெளியீடுகளும் வரிசையாக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. திராவிட இயக்கத்தின் சாதனைகளையும், அந்த இயக்கத்திற்கு ஏற்பட்ட சோதனைகளையும் அறிந்து கொள்வதற்கான பெரும்வாய்ப்பு இன்றைய இளைய தலைமுறைக்கு இந்நூல்களின் வழியாகக் கிடைக்கும் எனலாம். அந்தப் பிரிவில் இருக்கும் நூல்களை எடுத்து, உட்கார்ந்து படிக்க அழகிய நாற்காலிகளும், வைத்துப் படிப்பதற்கு ஏற்ற வகையிலான மேசைகளும் அந்த அரங்கில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

முதல் தளம் - குழந்தைகளுக்கான வசதிகள்:

கலைஞர் நூற்றாண்டு நினைவு நூலகத்தில் முதல் மாடியில் இருக்கும் குழந்தைகள் பிரிவு புதுமையான தோற்றத்துடன் புத்தம்புதிய நவீன வசதிகளுடன் குழந்தைகளை ஈர்ப்பதாக இருக்கிறது.

நல்ல நூல்களை அடையாளம் காட்டும் பெற்றோர்கள், சமூகப் பொறுப்புள்ள குடிமக்களாகத் தங்கள் குழந்தைகள் வளர்வதற்கு உதவி செய்கின்றார்கள். குழந்தைகள் விரும்பும் புத்தகங்களை அல்லது தாங்கள் விரும்பும் புத்தகங்களைக் குழந்தைகளுக்கு வாங்கித் தரமுடியாத நிலையில் இருக்கும் பெற்றோர்களுக்கு மிகப்பெரிய வாய்ப்பாக மதுரையில் இந்த நூலகம் வந்திருக்கிறது.

அரசுப் பள்ளிகளில், மாநகராட்சிப் பள்ளிகளில் படிக்கும் தங்கள் குழந்தைகளைக் கலைஞர் நூற்றாண்டு நூலகத்திற்கு ஆர்வமாக அழைத்துவரும் பல பெற்றோர்களை நாம் பார்க்கமுடிகின்றது. அதுவும் சனி, ஞாயிறு போன்ற விடுமுறை நாட்களில் நிறைய பேர் தங்கள் குழந்தைகளோடு கலைஞர் நூலகத்திற்கு வருகின்றார்கள்.

நூல்கள், குழந்தைகளுக்கு நல்ல நண்பர்கள். பெற்றோர் வேலைக்குச் சென்றுவிடும் இக்காலத்தில் குழந்தைகளின் தனிமைக்கு ஆக்கமான துணையாக நூலகங்கள் இருக்கின்றன. நல்ல புத்தகங்கள் குழந்தைகளுக்கு நல்ல பண்புகளைக் கற்றுத் தருகின்றன. குழந்தைகளை வளர்ப்பதில் பெற்றோர்க்குத் துணைபுரிகின்றன.

நூலகத்தில் அறிவியல் மனப்பான்மை:

குழந்தைகளுக்குஅறிவியல்மனப்பான்மை ஏற்படுவதற்கு அறிவியல் பற்றிய புரிதல் மிக அவசியம். இந்த அண்டவெளி பற்றியும், கோள்கள் பற்றியும் அறிந்து கொள்ளுதல் குழந்தைகளுக்குப் பெரும் விழிப்புணர்வைத் தரும். அப்படி ஒரு விழிப்புணர்வைத் தரக்கூடிய பகுதியாக கலைஞர் நூற்றாண்டு நூலகத்தின் முதல் மாடியில், கலைஞர் அரங்கத்திற்கு அருகில் அறிவியல் அரங்கம் என்ற பகுதி இருக்கிறது.

அங்கே பயிற்சி விமானம் ஒன்றும் இருக்கிறது. உள்ளே ஏறி உட்கார்ந்து விமானத்தில் பறக்கும் உணர்வைப் பெறலாம். நாம் பூமியில் இருக்கிறோம். இங்கே எடை 70 கிலோ, அவர் செவ்வாய்க் கிரகம் சென்றால் அல்லது மற்ற கோள்களுக்குச் சென்றால், எவ்வளவு எடை இருப்பார்? என்பதையெல்லாம் அறிவிக்கும் கருவி இருக்கிறது. உலக உருண்டை மிகப்பெரிய அளவில் இருக்கிறது. குழந்தைகள் அதை உருட்டி உருட்டி ஒவ்வொரு கண்டமாகக் கண்டு உணரலாம்.

மனித உடலின் உறுப்புகள் ஒவ்வொரு பகுதியாக நாம் கண்டு அறிந்து கொள்ளும் விதமான நவீனத்துடன் அமைக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. இந்த அறிவியல் அரங்கம் பல புதிய சிந்தனைகளைக் குழந்தைகளிடம் விதைக்கவல்ல விதையாக இருக்கிறது.

நூலகத்தில் மொழியாளுமை:

குழந்தைகள் பிரிவில் தமிழில், ஆங்கிலத்தில் குழந்தைகளுக்கான கதைப் புத்தகங்களும், அறிவியல் புத்தகங்களும் நிறைய உள்ளன. தங்களுக்குப் பிடித்த புத்தகங்களைக் குழந்தைகள் தாங்களே தேர்ந்தெடுத்துப் படிக்கும்போது இலக்கியங்கள் மீதான அறிமுகம், புரிதல் போன்றவை கிடைக்கின்றன. வாசிப்பு அனுபவத்தில் கிடைக்கும் மகிழ்ச்சியை இளைய வயதிலேயே குழந்தைகள் பெறும் அருமையான வாய்ப்பினைக் கலைஞர் நூற்றாண்டு நூலகம் கொடுக்கின்றது.

குழந்தைகளுக்கு வாசிப்புப் பயிற்சியும் மொழிப் பழக்கமும் கிடைத்துச் சிறந்த மொழியாளுமை உள்ளவர்களாகக் குழந்தைகளை வார்த்தெடுக்க இந்த நூலகம் வழி அமைத்துக் கொடுக்கிறது.

பெரும் ஆளுமைகள் பலர் நூலகத்தில் தங்களைச் செதுக்கிக் கொண்டவர்கள். பெரும் ஆளுமைகள் பலரின் வாழ்க்கை வரலாறு, தமிழ் மற்றும் ஆங்கிலத்தில் இந்த நூலகத்தின் வழியாக மாணவ, மாணவிகளுக்குக் கிடைக்கிறது. குழந்தைகளுக்கான க்ரியேட்டிவிட்டியை (கற்பனைத் திறம்) வளர்ப்பதற்கும், கற்பனைத் திறத்தைச் சரியான திசையில் மடைமாற்றவும் நூல்கள் துணைபுரிகின்றன. நூலகத்தின் அமைதியான சூழல், புத்தகங்களைப் பொறுப்பாகக் கையாள்வது, உறுப்பினராகச் சேர்ந்து சரியான தேதியில் புத்தகங்களை ஒப்படைப்பது போன்றவை குழந்தைகளிடம் சில ஒழுங்குகளை விருப்பத்துடன் உருவாக்கும்.

குழந்தைகள் நிகழ்ச்சிகளுக்கான அரங்கம், சிறார்களுக்கான திரையரங்கம் போன்ற அரங்குகள் மிகச்சிறப்பாகக் கலைஞர் நூற்றாண்டு நூலகத்தில் இருக்கின்றன. குழந்தைகளுக்கான கதை சொல்லல் நிகழ்ச்சி கலைஞர் நூற்றாண்டு நூலகத்தில் நிகழத் திட்டம் இருக்கிறது என அறிகின்றோம். வரவேற்கத்தக்க முன்னெடுப்பு. கதைகளை வாசிப்பது, வாசித்த கதையை மற்றவர்களுக்குப் புரியும்படி எடுத்துச் சொல்வது ஒரு கலை. அதற்கான ஓர் அரங்கம் என்பது மிகுந்த மகிழ்ச்சிக்குரியது.

குழந்தைகளுக்கான பல திட்டங்கள், விடுமுறை காலச் சிறப்பு நிகழ்ச்சிகள் நடத்துவதற்குதிட்டம்வகுக்கப்பட்டுள்ளதாக நிருவாகிகள் தெரிவிக்கின்றனர். இப்படிக் குழந்தைகளுக்கான பகுதியைத் தாண்டிச்சென்றால் செய்தி-பத்திரிகைகள் பிரிவு இருக்கிறது.

நூலகத்தில் இதழியல்:

திராவிட இயக்கத்தின் வளர்ச்சியில், தமிழ்நாட்டில் சமூகநீதி அடிப்படையிலான அனைத்து மக்களுக்குமான வளர்ச்சியில் திராவிட இயக்கப் பத்திரிகைகளின் பங்கு அளப்பரியது.

“திராவிட இயக்கத்தின் முன்னணித் தலைவர்கள் பலர் ஆளுக்கொரு ஏடு நடத்தி, வரலாற்றை உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். அவற்றில் வார ஏடுகள், திங்கள் ஏடுகள், திங்களிருமுறை ஏடுகள், நாளேடுகள் உண்டு. பேரறிஞர் அண்ணா, நாவலர் நெடுஞ்செழியன், கலைஞர் கருணாநிதி, கவிஞர் கண்ணதாசன், என்.வி.நடராசன், கே.ஏ.மதியழகன், இராம. அரங்கண்ணல், ஏ.வி.பி.ஆசைத்தம்பி, சி.பி. சிற்றரசு, வில்லாளன், டி.கே.சீனிவாசன், ஏ.கே. வேலன் - இப்படி முன்னனித் தலைவர்கள் பலர் பத்திரிகையைச் சொந்தத்தில் நடத்தி ஆசிரியர் பொறுப்பையும் ஏற்றிருந்தார்கள்.” (4) என்று குறிப்பிடுவது இங்கு நோக்கத்தக்கது. கலைஞர் அரங்கத்தில் "குடி அரசு" தொகுதிகள், "முரசொலி" தொகுதிகள், 'திராவிட நாடு' தொகுதிகள் எனப் பல பத்திரிகைகளின் தொகுப்புகளை நூலாகக் காணமுடிகிறது. பழைய வரலாற்றை நேரடியாக வாசித்து அறிய முடிகிறது.

செய்திப் பிரிவில் பொதுவான தமிழ் நாளிதழ்கள், மாத, மாத இருமுறை, வார, காலாண்டு இதழ்களைக் காண முடிகிறது. சில செறிவான, ஆழமான கட்டுரைகளைத் தாங்கி வரும் பல இதழ்களைக் காணமுடிகிறது. கலைஞர் நூற்றாண்டு நினைவு நூலகத்தில், காலமெல்லாம் கலைஞரை எதிர்த்த, இன்றைக்கும் திராவிட இயக்கத்தை எதிர்க்கும் இதழ்களும் இந்தச் செய்திப் பிரிவில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. எல்லாரும் தாங்கள் விரும்பும் பத்திரிகைகளை வாசிக்கும் ஒரு பகுதியாகச் செய்திப் பிரிவு இருப்பதைப் பார்க்க முடிகிறது.

2ஆம் & 3ஆம் தளம் - நூலகத்தில் தமிழ் & ஆங்கிலம்:

இரண்டாம் தளம் முழுக்கத் தமிழ் நூல்கள், பெரும்பாலான தமிழ் எழுத்தாளர்கள் எழுதியிருக்கும் அனைத்து நூல்களும் இருக்கும் பகுதியாக இருக்கிறது. இன்னும் வகைப்படுத்தி வைக்கும் போது இரண்டாம் தளம் இன்னும் வாசகர்களை ஈர்க்கும்.

மூன்றாம் தளம் முழுக்க ஆங்கில நூல்கள். இன்னும் முழுமையாக அடுக்கி முடிக்கப்படவில்லை. அதிக விலை மதிப்புள்ள ஆங்கில நூல்கள், பல தலைப்புகளில் இந்தத் தளத்தில் இருக்கின்றன.

4ஆம் தளம் - நூலகத்தில் தேர்வுகளுக்கான வசதிகள்:

நான்காம் தளம் முழுக்கப் போட்டித் தேர்வுகளுக்கானது. திராவிட இயக்கத்தின் தோற்றமே, பார்ப்பனரல்லாத மக்கள் கல்வி பெற வேண்டும், வேலை வாய்ப்புகளைப் பெறவேண்டும் என்பதுதான். இந்த நூறு ஆண்டு காலத்தில், தமிழ்நாட்டின் பார்ப்பனரல்லாத மக்கள் ஓரளவிற்கு முன்னேறிய போதிலும், இன்னும் போகவேண்டிய தூரம் இருக்கிறது. அந்த வகையில் ஒன்றிய அரசு நடத்தும், மாநில அரசு நடத்தும், வங்கித் தேர்வாணையம் உள்ளிட்ட பல ஆணையங்கள் நடத்தும் தேர்வுக்கான புத்தகங்களால் 4ஆம் தளம் நிரம்பி இருக்கிறது. படித்த பட்டதாரிப் பெண்கள் பலர் இங்கு வந்து படிப்பதும், போட்டித் தேர்வுகளுக்காகப் படிப்பதும், தயார் ஆவதும் கவனிக்கத்தக்க முன்னேற்றமாகும்.

5ஆம் தளம் - நூலகத்தில் மின் நூல் வசதிகள்:

இன்றைய உலகம் என்பது மின் நூல் உலகம். நினைத்த நேரத்தில் நினைத்த புத்தகங்களை, வேண்டிய தரவுகளை இணையத்தின் வழியாக பதிவிறக்கிக் கொள்ளும் காலம். இன்னும் செயற்கை நுண்ணறிவு அடிப்படையில் பல வசதிகள் கிடைக்க இருக்கின்றன. எனவே கலைஞர் நூற்றாண்டு நினைவு நூலகத்தின் 5ஆம் தளம் என்பது மின் நூல், ஒலி நூல், பார்வையற்றவர்களான சிறப்பு நூல்களின் அரங்கமாக இருக்கிறது.

6ஆம் தளம் - குறிப்புதவி நூல்கள்:

ஆறாவது தளம் என்பது குறிப்புதவி நூல்கள் மற்றும் நிருவாகப் பிரிவுத் தளமாக வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆறாம் தளத்தில் நூல் பகுப்பாய்வு, நூல் பட்டியல் தயாரித்தல் மற்றும் நிருவாகப் பணியாளர்கள் சார்ந்த பகுதிகள் இடம்பெற்றுள்ளன. ஒவ்வொரு தளத்திலும் குடி நீர் வசதி, மாற்றுத்திறனாளிகள் உள்ளிட்ட அனைவருக்குமான நவீன ஒப்பனை அறைகள் எனப் பன்னாட்டுத் தரத்திலான நூலகமாக இந்தக் கலைஞர் நூற்றாண்டு நினைவு நூலகம் அமைந்திருக்கிறது.

நூலகத்தில் அரங்க வசதிகள்:

தரைத்தளத்தில் இரண்டு அரங்கங்கள் இருக்கின்றன. இலக்கியக் கூட்டங்கள் நடத்துவதற்கு ஏதுவாகப் புதுமையாக அமைக்கப்பட்டுள்ள அரங்கங்கள். அதனைப் போல முதல் தளத்தில் குழந்தைகளுக்கான அரங்கம் என இருக்கும் அரங்கங்கள் அடுத்தடுத்து மதுரையில் நடக்க இருக்கும் இலக்கிய விழாக்களை நம் கண் முன் நிறுத்துகின்றன.

“நூலகங்களில் நடைபெறும் புத்தக அறிமுகக் கூட்டங்கள் எளிமையானவை. அய்ம்பது பேருக்குள் தான் வருவார்கள். ஆனால், அக்கறையுடன் பேச்சைக் கவனிப்பார்கள். கேள்வி கேட்பார்கள். மேடை அலங்காரங்கள் கிடையாது. பொன்னாடை போர்த்த மாட்டார்கள். மைக் செட் வசதி கூட இருக்காது. ஆனால், அந்தக் கூட்டம் தரும்

நெருக்கம் பெரிய மேடைகளில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளில்கூட இருப்பதில்லை.

சிறுநகரங்களில் இலக்கியக் கூட்டங்கள் நடத்தப்படுவது மிகக் குறைவு. அதுவும் திருக்குறள், கம்பராமாயணம், தேவாரம், திருவாசகம் தவிர்த்து வேறு புத்தகங்களைப் பற்றி நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறுவது அபூர்வமே.

இந்தக் குறையைப் பொதுநூலகத்தில் நடைபெற்று வந்த வாசகர் வட்ட நிகழ்ச்சிகள் போக்குவதாக அமைந்தன. அதிலும் கிராம நூலகங்களில் கூடப் புத்தக விமர்சனக் கூட்டங்கள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தன. நானே மல்லாங்கிணறு நூலகத்திலும் விருதுநகர் நூலகத்திலும் நிறைய முறை பேசியிருக்கிறேன். புதிதாகப் பேச வருகிறவர்கள் மிகுந்த தயக்கத்துடன் ஒத்துக் கொள்வார்கள். நிறைய புத்தகம் படிப்பவர்களை நூலகரே பேசச் சொல்லிக் கேட்பதுண்டு.”(9) என்று நூலகங்களில் நடைபெறும் வாசகர் கூட்டங்களைப் பற்றி எழுத்தாளர் எஸ். இராமகிருஷ்ணன் குறிப்பிடுவார். இன்றைக்கு அருமையான அரங்கங்கள் கலைஞர் நூற்றாண்டு நினைவு நூலகத்தில் அமைந்திருக்கின்றன. இதில் சிறப்பாக வாசகர் கூட்டங்கள் நடைபெற முனைப்புக் காட்ட வேண்டும்.

நூலக நிதி & தொடர்ந்த செயல்பாடு:

தேவையான நிதி ஒதுக்கீடு என்பது கலைஞர் நூற்றாண்டு நினைவு நூலகத்திற்கு மிக இன்றிமையாதது. தொடர் செயல்பாட்டிற்கான நிதி ஒதுக்கீடுகள் சிறப்பாக அமையவேண்டும். பொதுமக்கள் கொடுக்கும் புத்தகங்களை நன்கொடையாக வாங்குவது, அதனைப் பிரிப்பது, அதனை அந்தந்தப் பகுதியில் சேர்ப்பது, உலகில் புதிது புதிதாக வெளியாகும் புத்தகங்களைத் தொடர்ந்து கலைஞர் நூற்றாண்டு நினைவு நூலகத்திற்கு வாங்குவது/அனுப்பி வைக்கச் சொல்வது என அனைத்திலும் மக்களின் பங்களிப்பு இருப்பதை உறுதி செய்யலாம். உலகம் முழுவதும் இருக்கும் தமிழர்களை இந்தநூலகத்தின்பணியில்ஏதோஒருவகையில் தன்னார்வலர்களாக ஒருங்கிணைக்கலாம்.

மதுரையில் கலைஞர் நூற்றாண்டு விழாவையொட்டி மிகப் பெரிய அறிவுக் கருவூலமாக பெரிய நூலகத்தை அமைத்துள்ளது தமிழ்நாடு (தி.மு.க.) அரசு. எவரும் வியக்கத்தக்க சாதனை அது!

எடுத்துக்காட்டாக உள்ள அந்த அறிவுப் பூங்காவின் அதிகப் பயனை வாசகர்களுக்காக மேலும் பெருக்கும் வண்ணம், உயர்நீதி மன்றங்களில் பல தீர்ப்புகளில் தண்டத் தொகை - அபராதம் விதித்து, அத்தொகையில் இந்த கலைஞர் நூலகத்தில், தனியான சட்ட நூல்கள் பகுதியையே ஏற்படுத்தி, சட்டம் பயில்வோருக்கும், மற்றோருக்கும் பயன்படும் வகையில் சிறந்த ஒரு தனிப் பிரிவை ஏற்படுத்தி இருப்பதும் நல்ல முன்மாதிரி எடுத்துக்காட்டாகும்.

எற்றுஎன்று இரங்குவ செய்யற்க -
செய்வானேல்
மற்றுஅன்ன செய்யாமை நன்று (குறள் - 655)

குற்றம் புரிந்தோர் இதன் மூலம் திருந்துவதோடு, அதன் பலன் சமூகத்தின் நலத்திற்கும் - வளத்திற்கும் வாய்க்காலாக ஓடிப் பாய்ந்தால் நல்லது தானே! பாராட்டி மகிழ வேண்டாமா?” (10) என்று திராவிடர் கழகத் தலைவர் வாழ்வியல் சிந்தனைகளில் குறிப்பிட்டிருப்பதைப் போல, எந்தெந்த வகையில் எல்லாம் நிதியைக் கலைஞர் நூற்றாண்டு நினைவு நூலகத்திற்குச் சேர்க்கலாம் என்பதனைப் பலரும் எண்ணல் வேண்டும். புரவலர்கள் அதிக அளவில் சேர்ப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை நூலகத் துறை எடுக்கலாம்.

நூலகம் எனும் பண்பாட்டு மாற்றம்:

"ஒரு நூலகக் கட்டத்திற்குள் வாழ்நாளில் ஒரு முறை கூடச் செல்லாதவர்கள் தமிழ்நாட்டில் எத்தனை லட்சம் பேர் இருப்பார்கள்? நூலகம் என்ற ஒன்று இருக்கிறது என்பது கூடப் பல பேருக்கு இன்று வரை தெரியாது. அதிசயமாகச் சிறியவர்கள் முதல் பெரியவர்கள் வரை ஒரு நூலகத்திற்குள் மூன்று மணி முதல் நான்கு மணி நேரம் வரை செலவிடுவது, புத்தகங்களைக் கண்குளிரப் பார்ப்பது, எடுத்துப் பார்ப்பது, புத்தகத்தின் அட்டையைத் தடவிப் புரட்டிப் பார்ப்பது, புத்தகங்களின் வாசனையோடு இருப்பது என்பது அதிசயம். அந்த அதிசயத்தைக் கலைஞர் நூற்றாண்டு நூலகம் நிகழ்த்திக்கொண்டிருக்கிறது.

இப்போது நூலகத்திற்குள் நுழைந்திருக்கிறார்கள். நாளை நூலகத்தைப் பயன்படுத்துவார்கள். போட்டித் தேர்வு எழுதுகிறவர்கள் நூலகத்தை வசதியுடன் பயன்படுத்திக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தேன். ஒரு நூலகம் சுற்றுலாத் தலமாக மாறி இருப்பதை முதன்முறையாக உலகம் கண்டிருக்கிறது. அதைக் கலைஞர் நூற்றாண்டு நூலகம் சாதித்திருக்கிறது. நூலகத்தை, புத்தகங்களை வேடிக்கை பார்ப்பதற்காக மக்கள் வருவது முக்கியமான பண்பாட்டு மாற்றம்" (11) என்று எழுத்தாளர் இமையம் குறிப்பிடுவது மிகச் சரியான பார்வையாகத் தோன்றுகிறது.

மதுரையில் இலக்கியங்கள், இதழ்கள், இயக்கங்கள் மற்றும் பல்வேறு ஆராய்ச்சிகளுக்கான மிகப்பெரிய கருவூலமாகக் கலைஞர் நூற்றாண்டு நினைவு நூலகம் கிடைத்திருக்கிறது. மிக விரைவாக இந்த நூலகத்தைக் கட்டி முடித்து, திறந்து வைத்து, மக்களின் பயன்பாட்டிற்கு அளித்த தமிழ்நாடு அரசுக்கும், அதன் முதலமைச்சர் மாண்புமிகு மு.க.ஸ்டாலின் அவர்களுக்கும், ஆய்வாளர்களின் சார்பாகவும், 'திராவிடப் பொழில்' ஆய்விதழின் சார்பாகவும், மனமார்ந்த பாராட்டுகளையும் வாழ்த்துகளையும் தெரிவித்துக் கொள்வோம்.

சமூகநீதிப் பயணத்தில் மற்றொரு மைல் கல்லாக இந்த நூலகம் அமைந்திருக்கிறது என்பதில் எவருக்கும் மறுப்பு இருக்க இயலாது.

அடிக்குறிப்புகள்:

1. அ. திருமலைமுத்துசுவாமி, முதல் பொது நூலக இயக்கம், மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை,1962., பக்கம் 2

2. கன்னிமாரா பொது நூலகம், விக்கிபீடியா.

3. திராவிட இயக்க வரலாறு தொகுதி-1, முரசொலி மாறன், சூரியன் பதிப்பகம், சென்னை-4, பக்கம் 17-18.

4. https://tamilnadupubliclibraries.org/ta/home

5. மேற்கண்ட இணையதளம்

6. தி இந்து தமிழ், 26.08.2023, எழுத்தாளர் இமையம்

7. பெரியார்பிஞ்சு மாத இதழ், அக்டோபர் 2023, வா. நேரு

8. திராவிட இயக்க இதழ்கள், பேரா. முனைவர். ச. மெய்யப்பன், புலவர் தமிழ்ப்பித்தன் எம்.ஏ., மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை-1

9. எஸ். இராமகிருஷ்ணன், இணையதளம்

10. கி. வீரமணி, வாழ்வியல் சிந்தனைகள், விடுதலை நாளிதழ், 12.10.2023

11. தி இந்து தமிழ், 26.08.2023, எழுத்தாளர் இமையம்

ஆசிரியர் குறிப்பு:

முனைவர். நேரு, தமிழகப் பகுத்தறிவு எழுத்தாளர் மன்றத்தின் மாநிலத் தலைவர்

ஆவார். மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத் தமிழிலக்கியத் துறையில், ‘இறையன்பு படைப்புகளில் தன்னம்பிக்கையும் மனித நேயமும்' என்ற தலைப்பில் முனைவர் பட்டம் பெற்றவர். பெரியார் பட்டயச் சான்றிதழும் பெற்றவர். பி.எஸ்.என்.எல் நிறுவனத்தில் அதிகாரியாகப் பணியாற்றி விருப்ப ஓய்வு பெற்ற இவர், தமிழ்நாட்டில் மதுரை மாவட்டம் சாப்டூரில் பிறந்தவர். இவர், 'பங்குனி உத்திரமும் பள்ளிக்கூடமும்', 'சூரியக்கீற்றுகள்', ‘சொற்களின் கூடுகளுக்குள்’ எனும் கவிதைத் தொகுப்புகளும், 'நெருப்பினுள் துஞ்சல்' எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். ‘சங்கப்பலகை’ எனும் நூல் மதிப்புரைகளின் தொகுப்புநூலும் வெளிவந்துள்ளது.

இவரின் ஆய்வேடு, நூலாக்கம் செய்யப்பட்டு, 'இறையன்பு படைப்புகளில் தன்னம்பிக்கையும் மனித நேயமும்' என்னும் நூலாகச் சில நாட்களுக்கு முன் அச்சாக்கப்பட்டு வெளிவந்துள்ளது.

‘திருக்குறள் வலியுறுத்தும் உயிர்ச் சூழலும் இன்றைய உலகச் சூழலும்', 'கடவுளையும் சடங்குகளையும் வள்ளுவம் புறக்கணிக்கிறது', 'தமிழ்த் துறவிகளும் வள்ளுவர் கூறும் தவமும்', 'ஆரிய எதிர்ப்புக்கு முன்னுரை-திருக்குறளின் பாயிரம்', 'செல்வமும் குடிமையும்', 'ஊழும் கூழும் – பகுத்தறிவுப் பார்வை' போன்ற தலைப்புகளில் இவரின் கட்டுரைகள் திருக்குறள் ஆய்வுத் தொகுப்புகளில் வெளிவந்துள்ளன. உலக/ இந்திய மாநாடுகளில் கலந்துகொண்டு ஆய்வுக் கட்டுரைகள் அளித்தவர். பல்வேறு இலக்கிய இதழ்களிலும், சமூக இதழ்களிலும், இணையத்திலும் பரவலாக எழுதி வருபவர்.

“There is substantial linguistic evidence favoring Dravidian authorship of the Indus Civilization.

The evidence includes:

- *The presence of Dravidian loanwords and loan translations in the Rig Veda.*
- *The substratum influence of Dravidian on Indo-Aryan as seen in phonological changes like introduction of retroflex sounds, morphological changes like switch-over from inflexion to post-fixation, and near-identical syntactical structures moving Indo-Aryan closer to Dravidian than to Indo-European languages.*
- *Computer analysis has shown that the Indus language had only suffixes (as in Dravidian) and no prefixes (as in Indo-Aryan) or infixes (as in Munda).*
- *The Indus religion as revealed by pictorial depiction on seals and sealings included worship of a buffalo-horned male god, mother-goddesses, the pipal tree, the serpent and possibly the phallic symbol, all of which are known to have been derived from the aboriginal populations”.*

(Interpreting the Indus Script: The Dravidian Solution Convocation Address. Dravidian University – Feb 26 2015, Kuppam. Andhra Pradesh, Union of India).

Prof. Dr. IRAVATHAM MAHADEVAN

National Fellow of the Indian Council of Historical Research.

பெரியாரின் அறிவியல் தொலைநோக்கு

பேரா. மு. கசுத்தூரிபாய், எம்.எசி., எம்.பில்., டி.ஆர்.டி.,
(யாதவர் கல்லூரி, மதுரை)

கட்டுரைச் சுருக்கம்:

எதிர்காலத்தில் அறிவியல் முன்னேற்றம் எப்படி இருக்கும், அறிவியல் வளர்ச்சி மனிதகுலத்தை எந்த அளவுக்கு மேம்படுத்தும் என்பதையெல்லாம் பகுத்தறிவுப் பகலவன் பெரியார் விளக்கிச் சொல்லி வந்தார். அவருடைய சிந்தனைகளைத் தொகுத்து அறிஞர் அண்ணா தமது 'திராவிட நாடு' இதழில் வெளியிட்டார். பின்னர் அவற்றை 'இனிவரும் உலகம்' என்னும் தலைப்பில் தந்தை பெரியார் தனிநூலாக வெளியிட்டார்.

கர்ப்பத் தடை, சோதனைக் குழாய்க் குழந்தை, வானொலிப் பெட்டி, அலைபேசி, காணொளி, மின்சாரத்தின் பயன்பாடு, புதுப்புது வாகனங்கள், வானவூர்திகள், துப்புரவு எந்திரங்கள், வானியல் ஆராய்ச்சிகள், பொருட்களின் இயக்கம் குறித்துப் பெரியார் பேசியவை இன்று நடைமுறைக்கு வந்துவிட்டன. அறிவியல் வளர்ச்சிக்கு முட்டுக்கட்டையாக இருந்த மதக் கோட்பாடுகள் தகர்ந்துள்ளன.

அதே சமயம், மதவாதிகள் விடாப்பிடியாக மூடநம்பிக்கைகளைப் பரப்பி வருகின்றார்கள். அதற்குத் தீர்வும் முடிவும் கூறியுள்ளார் பெரியார். பழைமையை வைத்துக் கொண்டு இலாபம் பார்க்கும் கூட்டம் அறிவியல் பார்வைக்குத் தடை போடுவர்; அவர்களை இனங்கண்டு ஒதுக்கிவிட்டுத் துணிச்சலாக முன்னேறுகின்றவர்களே இனிவரும் உலகத்தின் சிற்பிகளாவர் என்று ஊக்கம் ஊட்டுவதை இக்கட்டுரை ஆய்கின்றது.

1.1 அறிமுகம்:

தந்தை பெரியார் தன்மான இயக்கத்தின் தோற்றுநர் மட்டுமல்ல, பகுத்தறிவு இயக்கத்தின் தோற்றுநரும் வழிகாட்டியும் ஆவார். அவருடைய பேச்சும், எழுத்தும், இதழ்களும், இயக்கமும், செயற்பாடும் பகுத்தறிவுச் சிந்தனைகள் மீது கட்டப்பட்டவை. 1943இல் பெரியார் பேசியவற்றை, அறிஞர் அண்ணா குறிப்பெடுத்துப் பின்னர் பெரியாரிடம் காண்பித்து ஒப்புதல் பெற்றுத் தாம் நடத்தி வந்த **'திராவிடநாடு'** இதழில் 21.01.1943, 28.01.1943 ஆகிய நாட்களில் வெளியிட்டார். அதன் பின்னர், **'இனிவரும் உலகம்'** என்ற பெயரில் அதனைச் சிறு நூலாக வெளிட்டார் பெரியார். அதில், இனிவருங்காலத்தில் அறிவியல் முன்னேற்றங்கள் எவ்வாறு இருக்கும் என்பதையும், அவை எவ்வாறு மனித சமுதாயத்தின் மேம்பாட்டிற்கு உதவும் என்பதையும் கணித்துச் சொல்லியிருக்கின்றார். அன்று அவர் சொன்ன கருத்துகள் பல, இன்று நடைமுறைக்கு வந்துவிட்டன. இப்படி எந்த மதவாதியாவது சொல்லியிருந்தால் அவரைத் **'தீர்க்கதரிசி', 'கடவுள் அருள் பெற்றவர்', 'முக்காலும் உணர்ந்த மகான்'** என்று கொண்டாடியிருப்பர். **'இதுவரை உலகில் ஏற்பட்டிருக்கின்ற மாற்றங்களை அறிவியல் பார்வையோடு அணுகி, அந்த அடிப்படையில் இனி வரப்போகும் மாற்றங்களைப் பகுத்தறிவுவாதியால் மட்டுமே கணிக்க முடியும்'** (இனிவரும் உலகம், ப.3) என்றார் பெரியார்.

2.1 கர்ப்பத் தடை:

"இனிவருங்காலத்தில் மக்கள் பிறப்பு கட்டுப்படுத்தப்பட்டு ஓர் அளவுக்குள் கொண்டு வந்து விடக்கூடும்" (மேலது.ப.17)

என்று கணித்தார் பெரியார். மக்கள் தொகைப் பெருக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்த அரசு குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுப் பரப்புரை தொடங்குவதற்கு முன்னரே, 1930களிலேயே பெரியார் கர்ப்பத் தடையை வலியுறுத்திப் பேசி வந்தார். பெரியாரின் நோக்கம் பெண்களின் நலன் தான்.

01.03.1931 குடிஅரசு இதழில் வெளிவந்த தலையங்கத்தின் சில பகுதிகள்:

"பெற்றோர்கள் தங்கள் சக்திக்கும் தகுதிக்கும் போதுமான அளவு குழந்தைகளைப் பெற வேண்டும். குழந்தைகள் பெறுவதை அளவோடு நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும்".

"பிள்ளைப் பேற்றினால் பெண்களுக்கு உடல்நலக்குறைவு ஏற்படுகிறது. பிள்ளைகளை வளர்க்கும் பொறுப்பு பெண்களின் முன்னேற்றத்தைத் தடை செய்கிறது. மேலும் மக்கள்தொகை அதிகரிப்பினால் நாட்டுப் பொருளாதாரமும் பாதிக்கப்படும்".

"கர்ப்பத் தடைக்கு மதவாதிகளின் எதிர்ப்பும் அச்சுறுத்தல்களும் இருந்த போதும் **மேரி ஸ்டோப்ஸ்** *என்ற பெண்மணி துணிந்து செய்த பிரச்சாரத்தால் மேலைநாடுகளில் கர்ப்பத் தடையை ஏற்றுக்கொள்ளும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது". (பெரியார் களஞ்சியம், குடிஅரசு, தொகுதி – 12, ப.100).*

அத்தகைய பரப்புரை இந்தியாவிலும் மேற்கொள்ளப் படவேண்டும் என்று பெரியார் விரும்பினார் (1930). பெரியாரின் கருத்தை உள்வாங்கிப் பாவேந்தரும்,

"காதலுக்கு வழிவைத்துக் கருப்பாதை சாத்தக்
கதவொன்று கண்டறிவோம் இதிலென்ன
குற்றம்?"

என்று கேட்டார். (பாரதிதாசன் கவிதைகள், செந்தமிழ் நிலையம், 24ஆம் பதிப்பு, 1980, ப.124). இதன் முதற் பதிப்பு 1938இல் வெளிவந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

"மதுவிலக்குப் பிரச்சாரத்தை விட, தொத்து வியாதிகளை ஒழிக்கும் பிரச்சாரத்தை விட, கர்ப்பத் தடை பிரச்சாரம் முக்கியமானது. கர்ப்பத் தடைக்கென்று ஒரு நிறுவனம் ஏற்படுத்தி அதன் மூலம் பிரச்சாரம் செய்யப் பொதுமக்கள் முன்வர வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொள்கிறேன்" (குடிஅரசு தலையங்கம், 06.04.1930, பெரியார் களஞ்சியம், குடிஅரசு, தொகுதி – 10, ப.95). இவ்வாறு குடும்பக் கட்டுப்பாட்டை வலியுறுத்தி அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொண்டார்.

இந்தியாவில் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுத் திட்டத்தை 1950களில் தொடங்கினாலும் அதற்கென்று ஒரு துறை உருவாக்கப்பட்டது 1966ஆம் ஆண்டில் தான். பெரியார் 1930இல் தெரிவித்த கருத்து 36 ஆண்டுகள் கழித்து நடைமுறைக்கு வந்துள்ளது. பெரியார் எவ்வளவு முன்னோக்கிச் சிந்தித்திருக்கிறார்! இன்று குடும்பக் கட்டுப்பாட்டு விளம்பரங்கள் வந்த நிலை தலைகீழாக மாறிக் கருத்தரிப்பு மைய (Fertility centre) விளம்பரங்கள் பெருகி வருகின்றன. இது பற்றியும் பெரியார் பேசியிருக்கிறார். அது தான் சோதனைக் குழாய்க் குழந்தை (Test tube baby).

2.2 சோதனைக் குழாய்க் குழந்தை:

1943ஆம் ஆண்டிலேயே, "ஆண்-பெண் சேர்க்கைக்கும் குழந்தை பெறுவதற்கும் சம்மந்தம் இல்லாமல் போய்விடும்" (இனிவரும் உலகம், ப.17) என்று சொன்னதோடு மட்டுமல்லாமல், அப்புத்தகத்தின் அட்டையில் சோதனைக் குழாய்க்குள் ஒரு குழந்தை இருப்பதைப் போன்ற படத்தையும் போட்டுப் புரட்சி செய்தார் பெரியார். அதற்கும் முன்பு, 1938ஆம் ஆண்டிலேயே இது பற்றிப் பேசியும் உள்ளார். குடி அரசில் காண்க.

1968இல் மருத்துவர்கள் இராபர்ட் எட்வர்ட்சும், பேட்ரிக் ஸ்டெப்டோவும் ஆய்வுகள் மேற்கொண்டு சோதனைக் குழாயில் கருமுட்டையை (zygote) உருவாக்க முடியும் என்பதைச் செய்து காட்டினார்கள். இவர்களுடைய ஆய்வு முடிவுகள் 1969-இல் வெளிவந்தன. இதை அறிந்த பெரியார், "தாம் முன்பு சொன்னது போல ஆண்-பெண் சேர்க்கையின்றிக் குழந்தையை உற்பத்தி செய்ய முடியும் என்பதைச் செய்துகாட்டி விட்டார்களே!" என்று பெருமிதத்துடன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பல்வேறு முயற்சிகளுக்குப் பின்னர் முதற் சோதனைக் குழாய்க் குழந்தை பிறந்த ஆண்டு 1978. **பேட்ரிக் ஸ்டெப்டோ, இராபர்ட் எட்வர்ட்ஸ்** ஆகியோரின் ஆய்வுகளின்

மூலமாக **இங்கிலாந்தில் முதற் சோதனைக்** குழாய்க் குழந்தை ஜூலை 25, 1978ஆம் ஆண்டு பிறந்தது. இதற்கும் எதிர்ப்புக் குரல் எழுந்தது. ஆனாலும் முயற்சிகள் தொடர்ந்தன. **இந்தியாவில்** முதன்முறையாக அக்டோபர் 3, 1978ஆம் ஆண்டு சோதனைக் குழாய்க் குழந்தை பிறந்தது.

2.3 வானொலிப் பெட்டி:

1936ஆம் ஆண்டில் தான் அகில இந்திய வானொலி தனது ஒலிபரப்பைத் தொடங்கியது. நாடு விடுதலை பெற்ற போது, இந்தியாவில் 6 வானொலி நிலையங்களே இருந்தன. இந்தியாவின் மொத்த நிலப்பரப்பில் 2.5% இடத்திற்கு மட்டுமே ஒலிபரப்பைக் கேட்கும் நிலை இருந்தது. வானொலிப் பெட்டியைக் கண்ணால் கூடப் பல பேர் கண்டிராத காலம் அது. "இனிவரும் காலத்தில் ரேடியோ ஒவ்வொருவர் தொப்பியிலும் அமைக்கப்பட்டிருக்கும்" (இனிவரும் உலகம், ப.16) என்று பெரியார் அப்போதே பேசியிருக்கிறார். மின்கலத்தால் (Battery) இயங்கும் வானொலிப் பெட்டி 1950இல் முதன்முதலில் உருவாக்கப்பட்டு, 1960இல் சோனிக் குழுமம் அதனைப் பயன்பாட்டுக்குக் கொண்டு வந்தது. Transistor எனப்படும் கையடக்க வானொலிப் பெட்டியைப் பற்றி யாருமே நினைத்துக் கூடப் பார்த்திராத காலத்தில் பெரியார் அதைப் பற்றிச் சிந்தித்திருக்கிறார்; சொல்லியிருக்கிறார்; எழுதியிருக்கிறார். அதுதான் அவருடைய ஆற்றல் வாய்ந்த தொலைநோக்கு; அறிவியற் பார்வை.

2.4 அலைபேசியும் காணொளியும்:

உலகமே உள்ளங்கையில் என்று சொல்லத்தக்க வகையில் தகவல் பரிமாற்றம் வளர்ந்திருக்கிறது. தொழில்நுட்பங்கள் பெருகி வருகின்றன. இன்றைக்கு எல்லோர் கையிலும் அலைபேசி (Cell Phone) இருக்கிறது. திறன்பேசி (Smart Phone) மூலம் உலகத்தில் எந்த மூலையில் என்ன நடந்தாலும், உடனுக்குடன் நாம் இருக்கும் இடத்திலிருந்து கொண்டே அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. புலனத்தில் (WhatsApp) காணொளி அழைப்பின் (Video Call) வழியாக நேருக்கு நேர் முகம் பார்த்து உரையாட முடிகிறது.

முதல் அலைபேசி ஜப்பானில் 1979ஆம் ஆண்டு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. 1983இல் தான் பரவலாகப் பலரும் பயன்படுத்தத்தக்க வகையில் அலைபேசி புழக்கத்திற்கு வந்தது. இந்தியாவிற்குள் அலைபேசி நுழைந்த ஆண்டு 1995. ஒளிப்படக் கருவியுடன் கூடிய அலைபேசி (Camera Phone) இந்தியாவிற்கு வந்த ஆண்டு 2000. அலைபேசி வரலாறு இவ்வாறு இருந்த போதிலும், 1980-ஆம் ஆண்டில் கூட, நம் நாட்டில் ரூ.1000 முன்பணம் செலுத்தி விட்டுத் தரைவழித் தொலைபேசி இணைப்பிற்காகப் பல மாதங்கள் காத்திருக்கும் நிலை இருந்தது. ஆனால் 1943ஆம் ஆண்டிலேயே பெரியார் இன்றுள்ள அலைபேசி வசதி பற்றிச் சொல்லியிருப்பதைப் படிக்கும்போது வியப்பு தோன்றுகிறது.

"உருவத்தைத் தந்தியில் அனுப்பும் படியான சாதனம் எங்கும் மலிந்து ஆளுக்கு ஆள் உருவம் காட்டிப் பேசிக் கொள்ளத் தக்க சவுகரியம் ஏற்படும்" (இனிவரும் உலகம், ப.16).

"ஓரிடத்தில் இருந்து கொண்டே பல இடங்களில் மக்களுக்குக் கல்வி கற்றுக் கொடுக்கச் சாத்தியமாகும்" (மேலது).

இப்படி, சென்ற நூற்றாண்டில் பெரியார் சொன்னது இந்த நூற்றாண்டில் நடைமுறைக்கு வந்துள்ளது. பெருந்தொற்றுக் (Corona) காலத்தில் கிராமப்புற மாணவர்கள் கூட வீட்டிலிருந்தபடியே இயங்கலை (Online) வகுப்புகள் மூலம் கல்வி கற்கும் வசதி கிடைத்தது. இணையப் பல்கலைக்கழகங்கள் மூலம் இயங்கலை வகுப்புகள் நடைபெறுகின்றன. இங்கிருந்து கொண்டே வெளிநாட்டுப் பல்கலைக்கழகக் கல்வியைப் பெறமுடிகிறது. காணொளி வாயிலாகப் பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கங்கள் நடைபெறுகின்றன.

2.5 வாழ்க்கை வசதிகள்:

"வாழ்க்கையில் இன்பம் அனுபவிக்கப் பயன்படும்படியான அதிசயப் பொருட்களும் கண்டுபிடிப்புகளும் தனிப்பட்டவர்கள்

இலாபத்துக்காக என்று முடங்கிக் கிடக்காமல் சகல மக்களுக்கும் சவுகரியம் தருகிற சாதனமாக அமையும்'' (இனிவரும் உலகம், ப.18).

''மின்சாரத்தின் உபயோகம் மக்களுக்குப் பயன்படக் கூடிய விதமாகவும் மக்கள் வசதிகளுக்குத் துணை செய்யும் விதமாகவும் விரியும்'' (மேலது, ப.17).

இப்படிப் பெரியார் பேசிய காலத்தில் மின்விசிறி கூட இல்லாமல் பங்கா இழுத்துக் கொண்டிருந்த காலம். இன்றைக்கு எல்லா வேலைகளுக்கும் மின்சாரமும் மின்சாதனங்களும் துணை புரிகின்றன. வேலைப் பளுவைப் பெரிதும் குறைத்துள்ளன என்பதை விளக்கத் தேவையில்லை.

''மனிதன் பாரம் எடுக்க வேண்டியதோ இழுக்க வேண்டியதோ இருக்காது'' (மேலது, ப.13) என்று பேசியிருக்கிறார். பொருட்களைத் தலையில் சுமந்து சென்றதும் உண்டு. மாட்டுவண்டியிலும் கைவண்டியிலும் பொருட்களை மட்டுமல்லாது மனிதர்களையும் ஏற்றிச் செல்லும் நிலை இருந்தது. துன்பப்படும் மனிதனைக் கண்டு இரக்கம் கொண்டு பெரியார் இக்கருத்தைச் சொல்லியிருக்கலாம். அவருடைய இயல்பான மனிதநேயத்தின் ஒரு கூறாக இதனைக் கொள்ளலாம். மனிதர்களுடைய துன்பங்களுக்கு, அறிவியல் தீர்வு காணும் என்று பெரியார் நம்பினார் என்பதையே இது காட்டுகிறது. மனிதனை வைத்து மனிதனே இழுத்துச் செல்லும் நிலை கலைஞர் ஆட்சியில் தான் முடிவுக்கு வந்தது. பெரியார் காலத்திலேயே அவர் எதிர்பார்த்தது நடந்தது. மனிதர்களையும் பொருட்களையும் ஏற்றிச் செல்ல மிதிபொறிகள் வந்தன. தற்சமயம் எரிபொருளில் இயங்கும் தானிகளையும், சுமை உந்துகளையும் எங்கும் காணலாம்.

''ஆகாய விமானமும் அதிவேக வாகனமுமாகவே இருக்கும். ஒரு டன் உள்ள மோட்டார் கார் ஒரு அந்தர் வெயிட்டுக்கு வரலாம். பெட்ரோலுக்குப் பதில் மின்சக்தியே பயன்படுத்தப்படலாம்'' (மேலது, ப.17). பெரியார் சொன்னது போலவே அதிவேகப் போக்குவரத்து வாகனங்களில் பயணம் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். கார்களின் எடையும் குறைந்துள்ளது. பெரியார் பேசி 75 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னால் மின்சாரத்தில் இயங்கும் ஊர்திகள் அறிமுகப்படுத்தப் பட்டுள்ளன. பெரியார் அத்துறையில் நிகழ்ந்த முன்னேற்றங்களைக் கூர்ந்து கவனித்துத் தான் எதிர்காலத்தில் ஏற்படக் கூடிய மாற்றங்களைப் பற்றிப் பேசியிருக்கிறார் என்பதை 1949-இல் அவர் ஆற்றிய உரையின் மூலம் அறியலாம்:

''ஒரு சாதாரணமான மோட்டார் வண்டி கூட, சென்ற சில வருடங்களில் எவ்வளவோ மாற்றம் அடைந்திருக்கிறதே! 1917இல் இருந்த மோட்டார் வண்டி போல 1930இல் இல்லை. 1947ஆம் வருடத்திய மோட்டார் வண்டி 1946ஆம் ஆண்டு வண்டி போல இல்லை. ஏன்! 1947ஆம் ஆண்டு முடிவில் வரும் வண்டி, அந்த ஆண்டுத் தொடக்கத்தில் வந்த வண்டியிலிருந்து கொஞ்சமாவது மாறுபட்டிருக்கிறது. அந்த இயந்திரச் சாலை நிபுணர்கள் தொடர்ந்து அதில் கவலை எடுத்துக் கொண்டு வேலை செய்து வருவதால் தான் இத்தகைய முன்னேற்றத்தைக் காண முடிகிறது, முதலில் 5 வருடத்திற்கு ஒரு முறை மாடல் (அமைப்பு) மாறிக் கொண்டே வந்தது. இன்று ஒரு வருடத்திற்குள்ளாகவே இரண்டு முறை மாறும் நிலைக்கு வந்துவிட்டதே! இப்படித் தான் பலவற்றிலும் மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. அப்படி மாறுவது தான் இயற்கை''. (திருவத்திபுரத்தில் சொற்பொழிவு 19.01.1948, விடுதலை நாளிதழில் 29.02.1949 வெளிவந்தது, பெரியார் இன்றும் என்றும், ப.503).

2.6 துப்புரவுத் தொழிலில் இயந்திரங்கள்:

''இழிவான வேலையென்று வருங்காலத்தில் ஒன்று இருக்க முடியாது. கக்கூசு எடுக்க, வீதி கூட்ட இயந்திரங்கள் வந்து விடும்'' (இனிவரும் உலகம், ப.13). பிற நாடுகளில்துப்புரவுப்பணியில்இயந்திரங்களே பயன்படுத்தப்படுவதால் அத்தொழிலை யாரும் இழிவானதாகக் கருதுவதில்லை. மற்ற வேலைகளைப் போலவே எல்லாத் தரப்பு மக்களும் இத்தொழிலில் ஈடுபடுகின்றனர். ஆக, பெரியார் சொன்னது பிற நாடுகளில்

நடைபெறுகின்றது. ஆனால், இந்தியாவிலோ துப்புரவுத் தொழில் சாதியத் தொழிலாகவும் தீண்டாமையின் வடிவமாகவும் பார்க்கப்படுகிறது. துப்புரவுத் தொழிலை மேம்படுத்த, எளிமையானதாக்கப் போதுமான நடவடிக்கை எடுக்கப்படவில்லை. மனிதக் கழிவுகளை மனிதனே அகற்றும் இழிநிலையும், அவ்வப்போது உயிரிழப்புகளும் தொடர்கதையாகத் தான் இருக்கின்றன. இதற்கெதிரான குரல் இப்போது தான் ஓங்கி ஒலிக்கத் தொடங்கியிருக்கிறது. பிறப்பிலும் தொழிலிலும் உயர்வு தாழ்வு இல்லை என்று பெரியார் அன்று சொன்னது இனியாவது நடைமுறைக்கு வர வேண்டும் என்று தொடர்ந்து குரல் கொடுப்போம். அவர் காண விரும்பிய மாற்றம் நிகழும் என்று நம்புவோம்.

3.0 பகுத்தறிவே அடிப்படை:

''இது வரை உலகில் ஏற்பட்டிருக்கின்ற மாற்றங்களை அறிவியல் பார்வையோடு அணுகி, அந்த அடிப்படையில் இனி வரப்போகும் மாற்றங்களைப் பகுத்தறிவுவாதியால் மட்டுமே கணிக்கமுடியும்'' (மேலது, ப.3) என்ற பெரியார் கூற்றுக்குப் பெரியாரே சான்று.

கர்ப்பத் தடை, சோதனைக் குழாய்க் குழந்தை, வானொலிப் பெட்டி, அலைபேசி, காணொளி வசதி, மின்சாரப் பயன்பாடு பற்றிப் பெரியார் 1943இல் கூறியவை இன்று நடைமுறைக்கு வந்திருப்பதை அறிகிறோம்.

''இந்தப் பகுத்தறிவு, சிந்தனை வளர்ச்சி எங்கே கொண்டு போய் விடுமோ சொல்லவே முடியாது. 20 ஆண்டுகட்கு முன்பு நான் விளையாட்டு போலச் சொல்லி உள்ளேன். அதை 'இனிவரும் உலகம்' என்ற புத்தகத்தைப் பார்த்தால் தெரியும். அதிலே பலவற்றைச் சொல்லி இருக்கிறேன். அவைகளில் பாதிக்கு மேல் இன்று நடைமுறைக்கு வந்துவிட்டன'' (விடுதலை, 16.11.1971 – மானாமதுரை, சிவகங்கை, தேவகோட்டையில் 9,10,11 நவம்பர் 1971 சொற்பொழிவுகள், பெரியார் இன்றும் என்றும், ப. 282) என்று பெரியாரே பெருமிதத்துடன் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவற்றையெல்லாம் அவர் ஏதோ போகிற போக்கில் பேசவில்லை. பெரியார் பேசியவையெல்லாம் அறிவியற் பார்வை கொண்ட தொலைநோக்கு. பகுத்தறிவுவாதியான பெரியார், உலக அளவில் அறிவியலில் ஏற்படுகின்ற முன்னேற்றங்களைக்கூர்ந்துகவனித்து, அடுத்து வரப்போகிறமாற்றங்களைக்கணித்திருக்கிறார் என்பதை அவருடைய உரைகளிலிருந்து அறிய முடிகின்றது. ''பகுத்தறிவு, மனிதனை உன்னத அறிவினைப் பெறச் செய்யும். அதிசய அற்புதங்களையெல்லாம் கண்டுபிடிக்கச்செய்து மனிதச் சமுதாயத்தின் தொல்லைகளை, குறைபாடுகளைப் போக்க உதவும்'' (மேலது) என்பதில் பெரியாருக்கு அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை இருந்தது.

4.0 அறிவியல் வரலாறு பற்றிய பார்வை:

ஒரு காலத்தில் அய்ரோப்பாவில் ஆட்சி அதிகாரம் மதவாதிகளின் கையில் இருந்தது. **கலிலியோ, கோபர்நிகசு, புரூனோ** போன்ற அறிவியல் அறிஞர்கள் பலர் சித்தரவதைகளுக்கு ஆட்பட்டனர். அறிவியல் ஆய்வுகள் நெருக்கடிக்கு உள்ளாயின. பின்னர் மதவாதிகளின் பிடி தளர்ந்த காரணத்தினால், அறிவியல் மறுமலர்ச்சி (Renaissance) ஏற்பட்டது. இவை அனைத்தையும் 1949ஆம் ஆண்டிலேயே பெரியார் மிகத் தெளிவாக மக்களுக்குப் புரியும்படியாகச் சொல்லிவிட்டார்.

''சூரிய மண்டல உண்மைகளை முதன்முதலில் வெளியிட்ட கோபர்நிகசைத் தூற்றினார்கள். இப்பொழுதோ பூமி சூரியனைச் சுற்றி வருகிறதென்று எல்லா மக்களும் நம்புகிறார்கள். கோபர்நிகசுக்கு முன்பு வரை, சூரியன்பூமியைச்சுற்றிவருவதாக நம்பி வந்தார்கள். முன்பு நிந்திக்கப்பட்ட கோபர்நிகசு இன்று போற்றப்படுகிறார். ஒவ்வொரு நட்சத்திரமும் உண்மையில் சூரியனுக்கு ஒப்பானது என்று முதன்முதலில் கூறிய புரூனோ தீக்கிரையாக்கப்பட்டார். வானசாத்திர உண்மைகளை வெளியிட்டுப் பாதிரிகளின் குருட்டு நம்பிக்கைகளை ஒழித்த கலிலியோ சித்ரவதை செய்யப்பட்டார். இப்பொழுது அதே கிறித்துவர்கள் கலிலியோ கூறியவை எல்லாம் உண்மை என்று ஒப்புக்கொள்கிறார்கள்''.

''டார்வின் கொள்கைகளை நாத்திகக் கொள்கை, மூடக் கொள்கை என்று வெறுத்தவர்கள் இப்போது அவரது பரிணாமக் கொள்கைகளை ஒப்புக் கொள்கிறார்கள்'' (குடிஅரசு, 23.07.1949, பெரியார் இன்றும் என்றும், ப.367).

''அது போலவே நம் நாட்டில் நிலவி வந்த கிரகணம் பற்றிய நம்பிக்கை தவறானது. அது வானியல் தெரியாத காலத்தில் ஏற்பட்ட மூடநம்பிக்கை என்றும் இப்பொழுது வானியல் அறிந்தவர்கள் பூமி - சூரியன் ஆகியவற்றின் இயக்கம், கால அளவு ஆகியவற்றைக் கண்டுபிடித்த பின் சூரியனைப் பாம்பு கவ்வுவதில்லை என்பதைப் புரிந்துகொண்டார்கள்'' (பெரியார் களஞ்சியம், குடிஅரசு, தொகுதி – 41, ப.90) என்று பெரியார் பேசினார்.

''இவ்வாறு காலம் செல்லச் செல்ல அறிவியல் உண்மைகளைக் கடவுள் நம்பிக்கையாளர்களும் ஆத்திகர்களும் வைதிகர்களும் ஒப்புக்கொண்டு வருகிறார்கள்'' என்றார் பெரியார்.

''அறிவு வளர்ச்சியும் ஆராய்ச்சியும் முதிரமுதிர பழைய மத நம்பிக்கைகள் மறைந்துவிடும்'' (பெரியார் களஞ்சியம் - குடிஅரசு தொகுதி -41, ப.91) என்று பெரியார் நம்பினார். ஆனால், இன்னும் பழைய மூடநம்பிக்கைகளைப் பலர் பிடித்துத் தொங்கிக் கொண்டுள்ளனர். ஆனால் இந்த நிலையும் மாறும்.

4.1 பெரியாரின் அறிவியல் ஆர்வம்:

பொதுவாக, படித்த அறிஞர்கள் பலர், தாம் சார்ந்த துறையில் வல்லுநர்களாக இருப்பர்; ஆனால் பிற துறை பற்றி ஆர்வம் காட்டாதவர்களாக இருப்பார்கள். எடுத்துக்காட்டாக, கலை இலக்கியத்தில் கரை கண்டவர்கள், அறிவியல் செய்திகளில் ஆர்வம் காட்டமாட்டார்கள். பொறியியல் வல்லுநர்கள், உயிரியல் பற்றி அறிந்து கொள்ள முனைப்பு காட்ட மாட்டார்கள். அறிவியலாளர்க்கு இலக்கியம், வரலாறு தேவை இல்லை என்ற எண்ணம் உள்ளது. அது தவறு. பல்துறை சார்ந்த அறிவு எல்லோருக்கும் தேவை. சமூக சீர்திருத்தவாதியான பெரியார் அறிவியல் கருத்துகளைக் கூர்ந்து படித்திருக்கிறார் என்பதற்கு ஒரு சான்று: விழும் பொருட்களின் இயக்கவியல் விதி (Law of falling objects) பற்றிப் பெரியார் எழுதியிருக்கிறார்:

''பளுவான பொருட்கள் இலேசான பொருட்களை விட விரைவாக விழுமென இரண்டாயிரம் ஆண்டு காலம் தடையின்றி நம்பப்பட்டு வந்தது. அதற்கு அரிசுடாட்டிலை மேற்கோளாகக் காட்டினர். உண்மை வேறு விதமானதென்று கலிலியோ நிரூபித்துக் காட்டும் வரை மக்கள் அவ்வாறே நம்பி வந்தனர். ஆராய்ந்து பாராமல் கண்மூடித்தனமாக நம்பப்படுபவைகள் எல்லாம் உண்மையாகி விடமாட்டா. அத்தகைய தவறான நம்பிக்கைகளை உடைத்தெறிவதிலேயே அறிவு வளர்ச்சி அடைகிறது''. (பகுத்தறிவு மலர் 2, இதழ் 5 கட்டுரை 1936, பெரியார் இன்றும் என்றும், ப.420). அந்தக் காலகட்டத்தில் எவ்வளவு மக்கள் படிப்பறிவு பெற்றிருந்திருப்பர்! படிக்காத பாமரர்க்கும் புரியும் வகையில் அறிவியல் வளர்ச்சி பற்றிப் பேசியிருக்கிறார். அவர் தம்மைத் தாமே வளர்த்துக் கொண்டது மட்டுமல்லாமல் தம் மக்களும் அறிவு பெறவேண்டும் என்பதில் எவ்வளவு அக்கறை எடுத்துக் கொண்டார் என்று புரிகிறது. ''மானமும் அறிவும் மனிதர்க்கழகு'' என்று சொன்னவரல்லவா பெரியார்!

கிண்டி பொறியியல் கல்லூரியில் முதன்முதலாகக் கணினி செயல்பாட்டுக்கு வந்த போது, தள்ளாத வயதிலும் சக்கர நாற்காலியில் சென்று கணினி பற்றி கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார் என்ற செய்தியிலிருந்து பெரியாரின் அறிவியல் ஆர்வத்தைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

5.0 பெரியார் பார்வையில் மதமும் அறிவியலும்:

''புராண இதிகாசச் சேற்றில் விழுந்த பண்டிதர்களுக்கு, மனிதருக்கு இயற்கையாகவே இருக்கக் கூடிய பகுத்தறிவைப் பாழ்படுத்தும் மூடநம்பிக்கை பற்றிக் கொண்டிருக்கின்றது. மதவாதிகள் பகுத்தறிவுக்கு ஒவ்வாத புராணங்களை நம்பிக் கொண்டு அவை உண்மையாக நடந்தவை

போல பேசுவார்கள்'' (இனிவரும் உலகம், ப.3) என்று பெரியார் பேசியது இன்றளவும் உண்மையாகத் தான் இருக்கிறது. மேலும் இந்தியாவில் ஆட்சி அதிகாரம் இத்தகைய மதவாதிகளின் கையில் சிக்கியுள்ளதால் அறிவியல் திணறுகிறது. அறிவியல் அறிஞர்கள் சிலரும் மதப் பிடியில் சிக்கிக் கொண்டு சிந்திக்கும் ஆற்றலை இழந்து வருகின்றனர். எதிர்க்கும் அறிஞர்கள் தண்டிக்கப்படுகின்றனர்; கொலை செய்யப் படுகின்றனர்.

சில சான்றுகள்:

1. 'மாட்டு மூத்திரம் புற்றுநோயைக் குணப்படுத்தும்' – பிரக்யா தாகூர்

2. 'பசுமாடு ஆக்சிஜனை வெளியிடுகிறது, அதன் மூலம் ஆஸ்துமாவும் காசநோயும் குணமாகும்' – வாசுதேவ் தேவநானி.

3. 'சமஸ்கிருதம் பேசினால் சர்க்கரை நோய் குணமாகும்' – கணேஷ்சிங்.

4. 'சமஸ்கிருத சுலோகம் சொன்னால் கொரோனா நீங்கும்'

5. 'மாட்டுச் சாணமும் மூத்திரமும் நோய்களுக்கு மருந்து'

இவை போன்ற கூற்றுக்கள் இன்றைய மருத்துவ அறிவியலுக்கு சவாலானவை. மக்கள் உயிருக்கு ஆபத்தானவை. அறிவியலுக்குத் தடையானவை.

அறிவியலையும் மத புராண, இதிகாசக் கருத்துகளையும் கலந்து போலி அறிவியல் (Pseudoscience) கருத்துகளை மக்களிடம் கொண்டு செல்லும் பணிகளை ஒன்றிய அரசு செய்துகொண்டு வருகிறது. இந்திய தேசிய அறிவியல் கழக மாநாட்டில் தலைமை அமைச்சர் நரேந்திர மோடி, பிள்ளையாரைச் சான்றுகாட்டி அந்தக் காலத்திலேயே ஒட்டுறுப்பு அறுவை சிகிச்சையும் (Plastic Surgery) உறுப்பு மாற்று அறுவை சிகிச்சையும் (Organ Transplantation) நடந்துள்ளன என்று பேசியுள்ளார். அந்த விஞ்ஞானப் புத்தகம் எங்கே? என்பது தான் நம் கேள்வி.

இந்திய அறிவியலாளர் மாநாட்டில் ஆந்திரப் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் நாகேஸ்வரராவ் அறிவியலுக்குப் புறம்பான கருத்துகளைச் சொல்லியிருக்கிறார்:

''டார்வின் கோட்பாட்டை விட விஷ்ணுவின் தசாவதாரமே மேலானது; மகாபாரதத்தில் 100 குழந்தைகள் பிறப்பு – சோதனைக் குழாய்க் குழந்தை பிறப்பிற்குச் சான்று; அந்தக் காலத்திலேயே குருத்தணு (Stem Cell) பயன்பாடு இருந்திருக்கிறது; 100 குழந்தைகள் பெறுகின்ற அளவுக்குப் பண்டைய இந்தியாவில் மிகச் சிறந்த மகப்பேறு மருத்துவ நுட்பங்கள் (Advanced Reproductive Technologies) இருந்தன''.

ஒரு துணைவேந்தரே இவ்வாறு பேசி, அறிவியல் அறிஞர்களை முகம் சுழிக்க வைத்தார். அறிவியல் பார்வை கொண்ட அறிஞர்கள் கூட்டமைப்பு இத்தகைய கருத்துகளுக்குக் கண்டனம் தெரிவித்திருக்கிறது. ஆனாலும் இது தொடர்கிறது. பெரியார் இனி வருங்காலத்தில் அறிவியல் முன்னேற்றம் எவ்வாறு இருக்கும் என்று சிந்தித்துப் பார்த்தார். ஆனால் மத நம்பிக்கையாளர்கள் அறிவியலைப் புராணங்களில் தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஏன்? ஏதற்கு? எப்படி? என்று கேட்பது அறிவியல் மனப்பான்மை (Scientific Temper). கேள்வியே கேட்கக் கூடாது என்பது மதம். அறிவியல் மனப்பான்மையை வளர்க்க வேண்டிய கல்வியைப் பாடத்திட்டங்களில் சேர்க்காமல், அதற்கு மாறாக பிற்போக்குத்தனமான கருத்துகளைத் திணித்து வருகிறார்கள். இராமாயணமும் மகாபாரதமும் மத்தியப்பிரதேசப் பொறியியல் கல்லூரிப் பாடத்திட்டத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன. அறிவியலுக்குச் சற்றும் பொருந்தாத சோதிடத்தைப் பாடமாக்கியுள்ளனர். 2017இல் கல்வி அமைச்சர் ஹர்ஷவர்தன், இந்தியத் தொழில்நுட்ப நிறுவனத்தில் (Indian Institute of Technology) பஞ்சகவ்யம் பற்றிய ஆய்வுகளுக்குத் தாராளமாக நிதி ஒதுக்கியுள்ளார். ஆனால் அறிவியல் உலகம் ஏற்றுக்கொண்ட டார்வின் படிநிலைக் கொள்கை (Darwin's Theory of Evolution) பாடத்திட்டத்திலிருந்து நீக்கப்படவேண்டும் என்று 2017இல் ஹர்ஷவர்தன் பேசியுள்ளார். இந்த ஆண்டு, 10ஆம் வகுப்பு பாடநூலிலிருந்த

டார்வின் கொள்கை நீக்கப்பட்டு விட்டது. இதனைக் கண்டித்து 1800 அறிவியல் அறிஞர்கள், ஆசிரியர்கள் கையொப்பமிட்டுக் கண்டன அறிக்கை வெளியிட்டுள்ளனர் என்பது அறிவியல் பார்வை உடையவர்களுக்கு ஆறுதல் தரும் செய்தியாகும்.

இதைத்தான் பெரியார், ''கல்வியும் மதமும் கலந்தால் அறிவு சூன்யமாக வேண்டியதே தவிர வேறில்லை'' என்று கூறினார். ''அறிவு வேறு, மதம் வேறு என்று பிரித்துவிட வேண்டும். மதத்தைப் புகுத்தி அறிவை வளரவிடாமல் செய்துவிட்டால் சுதந்திர ஞானம் எப்படி ஏற்படும்? '' (1931 சொற்பொழிவு, பெரியார் இன்றும் என்றும், ப.561) என்று கேட்டார் பெரியார்.

அறிவியல் கருவிகளைக் கொண்டு அறிவை வளர்ப்பதற்குப் பதிலாக சோதிடம், கிரகப் பெயர்ச்சி, ராசி பலன்கள், அதற்கான பரிகாரங்கள், மந்திரங்கள், தாயத்து எனத் தொடர்ந்து ஒளிபரப்பி மக்களைச் சிந்திக்க விடாமல் செய்கிறார்கள். சந்திரயான் 3 வெற்றியைக் கொண்டாடும் போதே, சிவன் தலையில் சந்திரன் என்ற கதையைப் புறந்தள்ள வேண்டுமல்லவா? மாறாக நிலவில் சந்திரயான் இறங்கிய இடத்திற்குச் 'சிவசக்தி' என்று பெயர்சூட்டி மதச் சாயம் பூசியுள்ளதை அறிவியல் அறிஞர்கள் பலரும் கண்டித்துள்ளனர். முன்பே சந்திரனில் அடியெடுத்து வைத்த அமெரிக்காவும் ரஷ்யாவும் கூட, தங்கள் மத அடையாளத்தை அங்கு பதிக்கவில்லை.

6.0 நிறைவாக...

பெரியார் சொன்ன தீர்வு இதுவே:

“பழைய முறைப்படி உள்ள அமைப்புகளால் இலாபமடையும் கூட்டம் புதிய அமைப்பு ஏற்படுவதைத் தடுக்க முயற்சிப்பது இயற்கை. அவர்களைக் கண்டு கலங்காமல் வேலை செய்வோரே இனிவரும் உலகத்தின் சிற்பிகளாக முடியும்'' (இனிவரும் உலகம், ப.28).

பார்வை நூல்கள்:

1. பெரியார், இனிவரும் உலகம், பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரச்சார நிறுவன வெளியீடு, சென்னை – 600 007, பதிமூன்றாம் பதிப்பு, அக்டோபர் 1997.

2. பெரியார் களஞ்சியம், குடி அரசு தொகுதி – 10, பதிப்பாசிரியர் கி. வீரமணி, டி.லிட்., பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரச்சார நிறுவன வெளியீடு, சென்னை – 600 007, 2010.

3. பெரியார் களஞ்சியம், குடிஅரசு தொகுதி – 12, பதிப்பாசிரியர் கி. வீரமணி, டி.லிட்., பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரச்சார நிறுவன வெளியீடு, சென்னை – 600 007, 2010.

4. பெரியார் களஞ்சியம், குடிஅரசு தொகுதி – 41, பதிப்பாசிரியர் கி. வீரமணி, டி.லிட்., பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரச்சார நிறுவன வெளியீடு, சென்னை – 600 007, 2012.

5. பெரியார் இன்றும் என்றும் (பெரியாரின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கட்டுரைகள்), விடியல் பதிப்பகம், கோயம்புத்தூர் - 641 015, ஆறாம்பதிப்பு, 2018.

ஆசிரியர் குறிப்பு:

பேரா. மு. கசுத்தூரிபாய், மதுரை யாதவர் கல்லூரியல் பயிரியல் துறைத் தலைவராகவும் பேராசிரியராகவும் பணியாற்றியவர். மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் பகுத்தறிவுச் சிந்தனைச் சான்றிதழும் (Certificate in Rationalistic Thought), பட்டயமும் (Diploma) பெற்றவர். யாதவர் கல்லூரியில் பகுத்தறிவுச் சிந்தனை வகுப்புகளை நடத்தியவர்.

இவரும் பேரா. இ.கி. இராமசாமியும் சுயமரியாதைத் திருமணம் செய்து கொண்ட இணையராவர். திராவிட இயக்கம், தனித்தமிழ் இயக்கம் ஆகியவற்றில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர். பகுத்தறிவாளர் கழக மாநாடுகளிலும், பொதுக்கூட்டங்களிலும், வானொலியிலும் உரைவீச்சு நிகழ்த்தியவர். பெண்ணுரிமைச் சிந்தனையாளர்; அறிவியற் பார்வையோடு எந்தக் கருத்தையும் அணுகுபவர்; வாசகர்; திறனாய்வாளர்; கட்டுரையாளர். அண்மையில் (மே. 2023) அறிவியற் பார்வையில் சங்க இலக்கியச் செய்திகள் என்ற நூலை இயற்றி வெளியிட்டுள்ளார்.

❍ ***Names of the Nation - A Comparative Study***
Prof. Kannabiran Ravishankar

This paper examines both the names - India & Bharat, and enquires from multiple epistemic segments. The word 'India' is NOT foreign-born as many presume, rather it's merely an exonym of the native endonym. The same can be said of the word 'Bharatam' which is a derivation from Iranian roots.This paper establishes the root-word of 'Bharat' as Agni (Fire), dwells upon the Rig-Vedic 'Bharata Tribes' and their migration from the North West to Eastern Gangetic Plains. Also, it verifies whether the word 'Bharat' is derived from Hindu or Jain sources. From the Hathigumpha Inscriptions, this paper records that 'Bharat Varsha' only denoted North India and South India was excluded at that point of time in history. Finally, italso touches upon the Constituent Assembly debate on Article 1 ("India, that is Bharat") of the Indian Constitution, the eventual Vote, and Dr. Ambedkar's wisdom on this issue.

❍ **சுயமரியாதை இயக்கம் முன்வைத்த சுயமரியாதைத் திருமணங்கள்**
முனைவர். ச. ஜீவானந்தம்

திருமணம் என்பது பெண்ணும் ஆணும் சேர்ந்து வாழ்க்கையை நடத்த ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் ஒப்பந்தம் என்றும், அந்த ஒப்பந்தம் பெண்ணையும் ஆணையும் மட்டும் சார்ந்ததே ஒழிய, வேறு எவ்விதத் தெய்வீகத் தன்மைக்கும் சம்பந்தப்பட்டது அல்ல என்ற சுயமரியாதைத் திருமணக் கோட்பாட்டை இக்கட்டுரை ஆய்கிறது.

❍ **செக்கார் வணிகச் சமூகம்-ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை**
முனைவர். நாக.கணேசன்

இக்கட்டுரை, பண்டைய செக்குத் தொழிலையும், எண்ணெய் உற்பத்தியையும், எண்ணெய் வணிகம் செய்த மக்களின் பண்டைய வாழ்வியலையும் ஆராய்கிறது. செக்குத் தொழிற்பட்ட செக்கார் சாதியின் பல்வேறு படிநிலைகளைக் கல்வெட்டுகளின் வாயிலாகவும் இலக்கியங்களின் வாயிலாகவும் ஆராய்ந்து, அவர்களிடையே நிலவிய மூடநம்பிக்கைகளையும், சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.

❍ **கலைஞர் நூற்றாண்டு நூலகம் சமூகநீதிப் பார்வையில் ஓர் அறிமுகம்**
முனைவர். வா. நேரு

மதுரையில் அண்மையில் நிறுவப்பட்டுள்ள கலைஞர் நூற்றூண்டு நூலகம் பற்றிய அறிமுகத்தை வழங்கும் இக்கட்டுரை, சமூகத்தில் பொதுநூலகம் என்னும் அமைப்பு, எவ்வாறு அறிவுத்தேடலையும் கல்வியையும் எல்லாப்பிரிவு மக்களுக்கும் எளிதில் வாய்க்கச்செய்து, வாசிப்பறிவில் சமத்துவம் என்னும் நிலையைக் கொண்டுவந்து, அதன் வாயிலாகச் சமூகநீதியை நிலைநாட்டுகிறது என்பதை ஆய்கிறது.

❍ **பெரியாரின் அறிவியல் தொலைநோக்கு**
பேரா. மு. கசுத்தூரிபாய்

தந்தை பெரியாரின் அறிவியல் குறித்தான பார்வைகளை, அவரின் 'இனிவரும் உலகம்' என்னும் நூலில் இருந்து இக்கட்டுரை எடுத்தாய்கிறது. கர்ப்பத்தடை, சோதனைக்குழாய்க் குழந்தை, அலைபேசி, துப்புரவு எந்திரங்கள், வானியல் ஆராய்ச்சிகள் குறித்துப் பெரியார் பேசியவை இன்று நடைமுறைக்கு வந்துவிட்ட நிலையில், அறிவியல் வளர்ச்சிக்கு எதிரான மதக்கோட்பாடுகள் தகர்ந்துள்ளதை இக்கட்டுரை பேசுகிறது.

PERIYAR MANIAMMAI
INSTITUTE OF SCIENCE & TECHNOLOGY
(Deemed to be University)
think • innovate • transform
Periyar Nagar, Vallam, Thanjavur - 613 403. Tamil Nadu, India.

dravidapozhil.pmu.edu